

Giới thiệu Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hỏng

"Bé ngoan một chút nào, đêm nay anh nhất định sẽ không bỏ qua đâu.."

Tôi hôm đó.

Chiếc cà vạt thắt chặt đôi tay vào đầu giường. Trong mắt anh xem cô là một người phụ nữ khác, xâm chiếm triền miên không đủ thỏa mãn.

Tiếng khóc của cô nức lên.

Liệu anh có biết, người mà anh đang tùy ý đùa giỡn dưới thân chính là người sẽ trở thành chị dâu anh vào ngày hôm sau?

...

Cô thật sự là cô dâu, thật sự là cô dâu của nhà giàu có, mọi người đều không ngừng hâm mộ.

Ở bên ngoài cả đêm lại bị người khác tính kế, xảy ra quan hệ tình một đêm với em trai của chồng sắp cưới.

Hôm sau, đứng trong giáo đường. Bạn thân lại đột nhiên xông vào trong lễ cưới xé rách áo cưới trên người cô ra.

Đôi mắt với một vài vết hôn xanh tím trên người: "Em trai của chồng sắp cưới" thân là phù rể mang theo vẻ mặt khinh bỉ, chế nhạo cô không biết xấu hổ.

Cô cười rơi nước mắt. Quay đầu, xoay người rời đi. Nếu anh biết, vết hôn trên người cô đều do một tay anh đã tạo ra, có phải cũng sẽ chửi mình không biết xấu hổ hay không?

...

Vài năm sau, mang theo đứa con trở lại thành phố này một lần nữa.

Không ngờ, danh tiếng Triền gia năm đó lại xuống dốc không phanh. Người đã từng là chú rể đã sớm vắng mặt khỏi đời này, kể cả anh cũng biến mất không thấy nữa.

Nhưng không nghĩ tới, người mà cô cho rằng cả đời sẽ không còn gặp lại nữa vẫn sẽ gặp lại.

...

Anh không ngừng làm nhục cô chỉ vì báo thù. Rồi sau đó, bỗng nhiên lại nói là yêu cô, muốn kết hôn với cô.

Cô ngu ngốc tin anh, nhưng không nghĩ rằng...

Trong ngày hôm ấy tuyên bố tin tức kết hôn, anh lại kéo một cô gái khác xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hỏng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bị người ta ngấm ngầm mưu tính

"Lương Yên, cậu đã tới chưa? Tớ ở phòng số 1129 đó. Nhanh lên một chút! Đang chờ cậu tới làm party độc thân cuối cùng này!" Lê Man Thanh lại gọi điện thoại tới thúc giục.

"Biết rồi biết rồi, lập tức tới ngay, chờ tớ." Lương Yên rón ra rón rén chạy từ trong nhà ra, lên xe taxi. Mặc dù cô cũng không phải là người mê chơi quá nhiều, nhưng dù sao tối nay là đêm độc thân cuối cùng, cô không có lý gì mà khiến cho đêm này trở nên bình thường.

Ngày mai cô sẽ phải gả cho con trai lớn của Triền gia. Đối với chuyện này, cả Tịch gia đều phản đối, ngoại trừ Lương Yên, thân là cô dâu.

Chú rể là Triền Mộ Khoa, người nổi nghiệp của tập đoàn Triền thị, bất kể là nhân phẩm, tướng mạo, hay là gia đình và bản thân anh ta mà nói, đều là người đàn ông tốt đi ngàn dặm mới tìm được. Không biết có bao nhiêu người phụ nữ ước ao ghen tị vì Lương Yên có thể gả cho một người đàn ông tốt như vậy.

Bạn thân của cô, Lê Man Thanh chính là người hâm mộ cô kinh khủng nhất. Nhưng Lương Yên cũng không vì thế mà mừng rỡ.

.....

Bên kia, trong khách sạn, Lê Man Thanh cúp điện thoại, lướt mắt nhìn người đàn ông to con trong phòng.

“Ừ, hai vạn đồng, anh làm đưa con gái lát nữa sẽ tới cho tôi. Tốt nhất là làm kịch liệt một chút! Để lại chút bằng chứng ở trên người, thuận tiện cho tôi bắt gian hơn.” Lê Man Thanh quăng hai bó tiền vào trên thân người đàn ông.

Người đàn ông kia đếm tiền, cười, “Tiểu thư, thủ đoạn thật độc ác. Chắc chắn, quả nhiên thứ độc ác nhất chính là lòng dạ đàn bà.”

“Anh chỉ cần để ý chuyện thu tiền làm việc, sao lại để ý nhiều chuyện như vậy!” Lê Man Thanh hừ một tiếng, cầm túi xách lên đóng sầm cửa phòng rồi đi ra ngoài, chỉ chờ người phụ nữ tự cho là hạnh phúc kia tự chui đầu vào lưới!

Từ nhỏ đến lớn, Tịch Lương Yên đều là món châu báu mà mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, mà rõ ràng Lê Man Thanh cũng ưu tú hơn cô về bất cứ cái gì, nhưng ngay cả một gia đình đầm ấm đầy đủ cũng không có.

Cô ta ghen tị với sự may mắn của Lương Yên, bây giờ lại càng ghen tị hơn vì cô mới vừa tốt nghiệp, thế nhưng đã có một ông chồng ưu tú chờ cưới cô rồi. Chuyện này quả thật là không thể tha thứ được!

Cho nên, cô ta căn bản không muốn nhìn thấy buổi hôn lễ này thành công!

.....

Trong hành lang dài của khách sạn năm sao.

“Này, tôi đã nói là cậu đừng uống nhiều như vậy mà!” Kiều Tề Thiêm ôm lấy Triển Mộ Nham đã uống đến say khướt, đá một cước làm văng cánh cửa phòng 1126.

Không chú ý đến con số ‘6’ trên cửa, khi anh ta dùng lực, số ‘6’ đã xoay vòng, biến thành số ‘9’.

Vào gian phòng, Kiều Tề Thiêm mở đèn, tức giận vút Triển Mộ Nham lên giường, vừa rút cà vạt trên cổ ra, vừa lầm bầm: “Ngày mai cậu làm phụ rể, mà còn uống tới như vậy, có làm hay không! Không phải Chân Niệm Niệm đã đi rồi à? Cậu nói xem cậu đến mức nào rồi?”

Ba chữ “Chân Niệm Niệm” khiến Triển Mộ Nham cau lại đôi mày xinh đẹp, rút cái gối dưới đầu ra rồi ném về phía Kiều Tề Thiêm, “Cậu cảm miệng cho tôi!”

“Hừ, cậu không cho tôi nói thì tôi càng phải nói.” Kiều Tề Thiêm vững vàng đón nhận lấy cái gối đầu, lại ném ngược trở về, “Cậu nhìn thử cái bộ dạng không có tiền đồ này của cậu đi! Cậu là nhị thiếu gia của Triển gia đó, núi vàng núi bạc từng ngọn, muốn kiểu phụ nữ nào mà chẳng có, thế mà thua bởi Chân.....”

Người này lại lại nhai y chang phụ nữ!

Triển Mộ Nham bị lầm bầm đến phiền, khó chịu nhảy dựng từ trên giường, tóm lấy Kiều Tề Thiêm rồi đẩy anh ta ra ngoài cửa, “Cút cút cút! Đừng có làm ồn tôi!”

“Này.....” Kiều Tề Thiêm còn muốn lên tiếng, nhưng cửa cũng đã bị đóng sầm lại một cách hung hăng, chỉ để lại cánh cửa gỗ lạnh như băng. Anh ta chán nản xoa xoa mũi, “Hừ, không biết lòng người tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Một đêm tình sai trái (1)

Lương Yên một mạch đi tìm.

1109! Đúng là nơi này rồi!

Cô nhìn con số trên cửa, đưa tay ấn chuông cửa, một lần lại một lần, đợi lâu nhưng không có người mở cửa.

"Mạn Thanh? Cậu không ở đây hả?"

Vẫn không nghe thấy chút động tĩnh nào trong cửa. Lương Yên cảm thấy kỳ lạ, lấy điện thoại cầm tay ra chuẩn bị gọi điện thoại cho Lê Man Thanh, nhưng đúng lúc này, cửa phòng lại chợt bị người ta mở ra từ bên trong.

Lương Yên nghi ngờ ló đầu nhìn.

"Kiều Tề Thiêm, cậu có phiền hay không?!" Tiếng nói oán trách khó chịu truyền tới, đối phương cũng không nhìn người ở ngoài cửa lấy một cái, lập tức xoay người tiến vào phòng ngủ nhào lên giường.

Giọng nói này...

Lương Yên sững sờ. Là Triển Mộ Nham sao?

Mặc dù uống rượu, trong giọng nói vẫn mang theo một tia khàn khàn tăm tối, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến phán đoán của Lương Yên.

Tiếng nói của Mộ Nham cho tới bây giờ vẫn y như vậy. Rung động, giống như một tiếng đàn đàn vi-ô-lông xen trong đêm khuya, có thể dễ dàng lay động lòng của cô.

Từ nhỏ, Triển gia và Tịch gia là thế gia có quan hệ thân thiết. Không thể nói rõ quan hệ giữa hai anh em nhà Triển gia và hai anh em gái nhà Tịch gia là bạn thuở thơ ấu, nhưng cũng lớn lên từ nhỏ cùng nhau, thỉnh thoảng có chạm mặt.

Lương Yên cũng không biết là bắt đầu từ tuổi nào, có một người đã lặng lẽ tiến vào trong lòng của cô. Thế nhưng, cô cũng rõ ràng, người này và mình hoàn toàn không có khả năng.

Người đó có cô gái mà người đó yêu, Chân Niệm Niệm—— cô gái mà cái gì cũng ưu tú nổi bật hơn cô.

Cửa không bị đóng lại, Lương Yên không ngừng được bước chân đi vào trong.

Ngày mai đã phải gả cho anh của anh, cho nên, bây giờ nhìn anh thêm vài lần nữa, do dự từ biệt, sau này vĩnh viễn loại trừ người này ra khỏi đáy lòng, hẳn là chuyện này cũng không quá mức đâu!

...

Lương Yên bước nhẹ vào. Trong phòng, chỉ còn lại có một chân đèn đầu giường yếu ớt.

Triển Mộ Nham nghiêng mặt nằm úp sấp trên gối đầu, từ từ nhắm hai mắt lại, trông không có sự sắc sảo luôn lộ ra khi trước, ngược lại còn có vẻ có chút trẻ con. Lông mi thật dài, giống như cánh bướm, nhẹ nhàng rủ xuống, tạo thành một cái bóng.

Sợi tóc nhỏ vụn rơi ở một bên, lộ ra cái trán trơn bóng xinh đẹp của anh, mũi cao thẳng, giống như một bức tượng được mài giũa điêu khắc một cách tinh tế tỉ mỉ. Cánh môi mỏng, nhẹ nhàng nhếch lên, có một sự tinh dục khó có thể hình dung. Cảm giác này ngấm ra ngoài, không ngừng đánh vào lòng Lương Yên.

Gần như Lương Yên không nhìn được mà chạm mỗi một ngũ quan mê người của anh.

Nhưng rốt cuộc cô vẫn nhìn được. Hai đầu lông mày của anh nhăn chặt lại, chắc là khó chịu. Lương Yên cũng không quan tâm vì sao phòng 1109 không phải là phòng của Man Thanh, chỉ xoay người đi vào trong phòng rửa tay vắt một cái khăn mặt nóng rồi đi ra.

"Mộ Nham, qua đây, anh xoay người qua đây." Vô nhẹ vào đầu vai Mộ Nham, tiếng nói của cô mềm nhẹ như sợi bông.

Mày của Triển Mộ Nham buông lỏng.

Anh từ từ nhắm hai mắt lại, ngoan ngoãn xoay người qua.

Nhìn thấy dáng vẻ nghe lời của anh, Lương Yên cười nhẹ, lấy khăn mặt nóng cẩn thận lau mặt cho anh. Đang muốn rút về tay, cái tay nhỏ bé lại bị anh nắm lấy một cách đột ngột.

Lòng bàn tay của Mộ Nham nóng bỏng như lửa, trong cái chớp mắt kia như có nham thạch nóng chảy lướt qua da thịt Lương Yên, thiêu đốt đến mức khiến cả lòng cô cũng nóng lên.

"Mộ Nham, tôi..." Cô lúng ta lúng túng, muốn nói cái gì đó.

Tay của Triển Mộ Nham lại chợt dừng sức một cái, Lương Yên trở tay không kịp, ngã vào trên ngực anh. Cho dù là cách lớp vải áo sơ mi, Lương Yên cũng có thể cảm nhận rõ ràng được cơ ngực trần ngập sức mạnh và đường cong khiến cho toàn bộ mạch máu của phụ nữ phải sôi trào của Mộ Nham.

"Thỉnh thịch thỉnh thịch—— thỉnh thịch thỉnh thịch——"

Tiếng tim đập khỏe mạnh đầy sức sống, an ổn nhảy nhót bên tai cô.

Trong phòng rõ ràng có mở điều hòa, nhưng Lương Yên lại cảm thấy cả người trở nên khô nóng một cách khó hiểu, tim đập nhanh đến mức gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực mình, không có cách nào tự khống chế được.

Cô liếm liếm đôi môi khô ráo, cổ tay thử gầy dựa, muốn đứng lên từ trong ngực anh. Bọn họ thân mật như thế thì rất không nên! Ngày mai, chính cô sẽ trở thành chị dâu của anh!

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Một đêm tình sai trái (2)

Cô liếm liếm đôi môi khô ráo, cổ tay thử gầy dựa, muốn đứng lên từ trong ngực anh. Bọn họ thân mật như thế thì rất không nên! Ngày mai, chính cô sẽ trở thành chị dâu của anh!

Nhưng Lương Yên mới quần quai, Mộ Nham liền cảm thấy. Chẳng những không buông tay, ngược lại còn đột nhiên xoay người, đè thân thể nhỏ nhắn mềm mại của cô đến dưới thân.

Giường lớn bỗng dưng lún xuống, thân hình cao ngất của anh hoàn toàn bao lại thân hình nhỏ xinh của cô. Thân thể hai người dán sát đến mức kín không kẽ hở, hơi thở nóng bỏng như lửa, mang theo mùi bạc hà lạnh thấu xương tỏa ra ở bên tai Lương Yên.

Lương Yên cả kinh trợn mắt, hai tay cô chống lên lồng ngực nóng rực của anh theo bản năng.

"Mộ Nham, anh... Tỉnh táo lại một chút..." Cô hơi nghiêng mặt, muốn để mặt mình cách xa anh. Cách xa hơi thở của người kia một chút.

Rốt cuộc chuyện này là làm sao vậy?

Lúc này, Mộ Nham hoàn toàn không tỉnh táo. Chỉ chìm đắm trong suy nghĩ của mình, làm gì có thể nghe được lời Lương Yên nói?

Một tay của anh chống ở một bên Lương Yên, nâng nửa người dậy.

Trong đôi mắt mơ màng có một ngọn lửa cực nóng vững vàng cháy, cái tay còn lại nắm lấy cái cằm mảnh khảnh của Lương Yên.

Không chờ Lương Yên giật mình, anh lập tức cúi đầu dùng sức ngậm vào cánh môi mềm mại màu hồng của Lương Yên.

Ấm ướt mềm mại, mùi vị ngọt ngào, khiến lòng Mộ Nham chấn động, vội vàng thờ dốc một tiếng, há mồm cắn môi dưới của cô, hung hăng hút vào. Bắt đầu mút.

Giống như muốn nhân cơ hội này hút cả người cô vào trong phổi.

Lương Yên chưa từng tiếp xúc thân mật với bất kỳ một người đàn ông nào như vậy, cho dù với anh của anh tức là Triển Mộ Khoa thì cũng luôn tôn trọng nhau như khách, bây giờ Mộ Nham gần như hôn một cách điên, hoàn toàn làm cô kinh sợ.

Lông mi dài nhỏ bé không ngừng run rẩy, cô ngây ngô không biết đáp lại như thế nào, càng không biết nên từ chối như thế nào.

Chỉ có thể bất lực nắm chặt lấy cổ áo sơ mi của Mộ Nham, bàn tay nhỏ bé đã phủ kín một tầng mồ hôi tinh mịn.

Mộ Nham không sử dụng kỹ xảo gì, chỉ rất thô lỗ và điên cuồng mà cắn cô, gặm cô. Bàn tay nóng bỏng chuyển động trên người Lương Yên.

Lương Yên mặc một chiếc váy mỏng, anh lập tức vén lên làn váy, bàn tay đưa vào thăm dò nắm lấy một bên hông mềm nhũn xinh xắn của cô. Nhẹ nhàng xoa. Mồ mẫm, nhào nặn thật mạnh. Vê lấy nó.

Ngón tay gần như muốn làm phồng da thịt nhẵn nhụi của cô, chưa từng bị người nào làm như vậy, Lương Yên vừa kinh vừa sợ, muốn chạy trốn.

Nhưng mỗi một cái đụng chạm của anh giống như là mang theo một luồng điện, lủi vào trong té bào của cô, lan ra đến tứ chi toàn thân, làm cho cả người cô mềm nhũn, không thể nào nhúc nhích.

Nhân cơ hội này, ngón tay thon dài của Mộ Nham chạy dọc theo quần lót của cô rồi nhẹ nhàng móc nó lên.

"Đừng..." Trên cái trán xinh đẹp của Lương Yên chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, cô kinh hãi thở gấp gấp, run rẩy đưa tay muốn ngăn động tác của anh.

Nhưng làm sao mà kịp? Quần lót nhỏ nhắn mềm mại đã bị anh nhanh chóng cời đến đầu gối đầu. Ngón tay thon dài, mang theo dòng điện, đẩy ra tầng tầng rừng rậm, ngang tàn vuốt ve nơi mềm mại chí mạng của cô.

Cả người Lương Yên cứng đờ, một sự tê dại mãnh liệt lướt qua toàn thân.

Cô kinh hãi hít vào hơi lạnh, cắn môi dưới. Chỉ cảm thấy một dòng nước xiết nóng bỏng dừng mãnh tuôn ra từ trong thân thể, dính ướt khăn trải giường. Mộ Nham chỉ cảm thấy bụng dưới trở nên căng đau, hầu kết mang theo cảm giác tình dục lẫn lộn vài cái. Anh nheo con ngươi lại, tối tăm mà nguy hiểm. Anh đã nắm lấy tay Lương Yên, đưa tới trên quần lót, giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng dỗ dành: "Niệm Niệm, giúp anh đi... Ngoan..."

Vừa nãy anh ấy đang gọi ai? Niệm Niệm sao? Hóa ra anh ấy chỉ coi mình thành người anh yêu nhất kia?

Sắc mặt Lương Yên lập tức trắng bệch, giống như có một thùng nước lạnh xối xuống đầu cô, cô chỉ cảm thấy cả người phát run.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Một đêm tình sai trái (3)

Sắc mặt Lương Yên lập tức trắng bệch, giống như có một thùng nước lạnh xối xuống đầu cô, cô chỉ cảm thấy cả người phát run.

Hốc mắt lập tức đỏ, sau một cái chớp mắt, cô đột nhiên liều mạng giãy dụa, muốn tránh khỏi gông cùm xiềng xích của người đàn ông. "Mộ Nham, anh uống say rồi!"

"Niệm Niệm, đừng sợ...Anh sẽ không làm em bị thương..." Trong giọng bình tĩnh của Mộ Nham có một tia khổ sở kìm nén, dục vọng như điên giống bắt đầu tuôn trào trong mắt anh.

Lương Yên không muốn nhìn anh khó chịu như vậy, nhưng nghe anh kêu tên cô gái khác một tiếng lại một tiếng, trái tim cô đau như bị người ta xé rách.

Chưa từng gửi gắm hy vọng rằng Mộ Nham sẽ yêu mình, hoặc là dịu dàng cưng chiều gọi tên mình như vậy, nhưng cũng không muốn hèn mọn trở thành kẻ thế thân cho người khác.

"Mộ Nham, anh bình tĩnh một chút! Tôi không phải là Niệm Niệm! Tôi là Lương Yên!" Cô nỗ lực đánh thức lý trí của anh, vươn tay đi xô đẩy anh.

Giãy dụa thêm lần nữa dường như đã chọc giận anh, vốn đã không có bao nhiêu kiên nhẫn.

Hơi thở của anh thô lỗ nặng nề, vươn tay rút cả vạt trên cổ, một tay đã nắm chặt lấy hai tay không thành thật của Lương Yên, ấn lên đỉnh đầu. Lúc này anh giống con thú hoang nóng nảy, mà hiển nhiên Lương Yên chính là con mồi của anh.

Dùng cả vạt quần lấy tay Lương Yên, thô bạo cột vào đầu giường.

Bầu không khí mờ ám ngày càng nồng đậm, có thể nổ ra bất cứ lúc nào.

Lương Yên trở nên sợ hãi, khoe mắt cũng phủ nước mắt, không thể tin nổi mà nhìn người đàn ông ở trước mắt. Anh định bức mình? Nhưng cô không phải là Niệm Niệm, không phải là người anh yêu! Cô là chị dâu tương lai của anh!

Cô uất ức khóc thút thít khóc thành tiếng, cả người đều đang run rẩy.

Nhưng hiển nhiên Mộ Nham đã mất đi lý trí, anh nửa cười ở trên người cô, ngón tay cởi ra từng cái cúc áo tình xảo một trên áo sơ mi.

Lồng ngực rắn chắc xinh đẹp lộ ra, đi xuống phía dưới là đường cong lưu loát hoàn mỹ, chiếu thẳng vào trong mắt Lương Yên.

Cô cắn môi, đỏ mặt xấu hổ đến không dám nhìn.

Quần dài và áo sơ mi của người đàn ông bị ném đến dưới giường, ngay sau đó, Lương Yên hoảng hốt.

Bộ váy trên người bị anh ngang ngược đẩy cao đến trên ngực. Bộ ngực no đủ cao ngất của cô được bra bao chặt lấy thành dáng vẻ mượt mà xinh đẹp, khi cô đang dón dập thờ dục, nó phập phồng lên xuống.

Lương Yên vừa xấu hổ vừa bức, theo bản năng mà khom người dậy, muốn ngăn lại sự mất thể diện này.

Bởi vì ngưng ngừng, da thịt toàn thân đều trở lên một màu hoa đào trắng mịn rực rỡ, dưới ánh đèn, làm say mê ánh mắt người đàn ông. Mộ Nham hừ một tiếng thật mạnh, cúi đầu xuống, cách tầng bra, đôi môi lạnh lẽo ngậm một hơi lấy phần đỉnh béo mập kia.

"A... Mộ Nham, anh đừng làm xằng bậy..." Lương Yên hít vào một hơi lớn, hơi thở không ổn định. Tiếng nói vỡ vụn giống như là đang rên rỉ.

"Em ngoan một chút. Đêm nay, anh sẽ không thả em đi!" Trong tiếng nói của anh mang theo tiếng rên rỉ tà tử, nói xong còn cắn thật mạnh lên đỉnh của cô một cái như là trừng phạt.

Bàn tay dò xét ở phía sau, nắm lấy cái hông của cô, dùng sức ác liệt để cô lên thứ cứng rắn của mình.

Không có bất cứ lớp vải gì ngăn cản, Lương Yên đụng tới vật to lớn vừa cứng lại nóng kia, lập tức cũng không biết nên làm như thế nào cho phải.

Lập tức anh lại giống như cái van đã bị mở, con thú hoang trong thân thể lao nhanh ra, bàn tay điên cuồng xoa nắn cô, ác liệt đè nén, con người phun ra lửa thường thức đường cong xinh đẹp đến mức làm cho không ai có thể thở nổi của cô.

Càng điên cuồng, anh trở nên càng nóng nảy. Bất kể Lương Yên kêu như thế nào, nhắc nhở như thế nào, anh cũng không thể nào nghe vào nửa chữ.

Những cái an ủi đầy yêu thương dần dần trở nên dày đặc. Môi anh từ trên môi của cô, chuyển đến cổ, ngực, một đường đi xuống...

Tiếng gầy dựa của Lương Yên trong cái hôn dày đặc như mưa của anh, cuối cùng cũng hóa thành tiếng rên rỉ vỡ vụn nhỏ bé và nước mắt mát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Một đêm tình sai trái (4)

Tiếng gầy dựa của Lương Yên trong cái hôn dày đặc như mưa của anh, cuối cùng cũng hóa thành tiếng rên rỉ vỡ vụn nhỏ bé và nước mắt mát lạnh.

Nếu mọi thứ đều không thể thay đổi, thế thì, cứ như vậy đi! Ít nhất, giờ khắc này, cô có thể an ủi thân thể anh đang bị dục vọng căng phồng đến đau đớn, cùng với trái tim vững vàng tràn đầy nỗi nhớ của anh.

Ngón tay Mộ Nham nhẹ nhàng móc một cái ở phía sau, lập tức cái bra mở ra trên tay anh. Bộ ngực hoàn mỹ của Lương Yên nhanh chóng hiện ra, đầy đủ không sót lại gì bày ra trước mặt anh.

Con người sâu thẳm căng thẳng, một tiếng hừ rên rỉ thật mạnh tràn ra từ cổ họng Mộ Nham.

Sau một cái chớp mắt, hai bàn tay không thể chờ đợi được nữa mà tách thân thể Lương Yên ra và lật cô lại đây. Anh muốn muốn cô ngay lập tức! Không thể chờ đợi thêm khoảnh khắc nào nữa!!

Mặc dù đã hiểu rõ hết trong lòng, biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng đến giờ phút mũi tên đã nằm trên cung này, Lương Yên không hề có kinh nghiệm vẫn sợ hãi.

Hai tay bị trói lại, cô không có cách nào nhúc nhích, chỉ phải đạp hai chân để đấu với con thú đang vây khốn mình. Nhưng sức lực của cô làm sao có thể sánh với anh?

"Vật nhỏ, em không ngoan..." Như là trừng phạt cô không chịu phối hợp, Mộ Nham vỗ một bàn tay thật mạnh trên bộ ngực mềm của cô.

Lương Yên sợ run mà kêu lên một tiếng, không chờ cô kịp phản ứng, vòng eo bỗng dừng bị hai tay anh ra sức đè lại. Thứ to lớn kiêu ngạo của anh đâm xuống, anh kêu rên một tiếng, cả người anh vui thật sâu, dùng sức đâm vào trong cơ thể cô...

"A... Đau..." Con đau đơn xé rách kéo tới, Lương Yên lập tức rơi nước mắt đầy mặt.

Cô còn rất ngây ngô, không có cách nào nhận lấy thứ lớn như vậy. Cô gầy dựa muốn gạt anh ra khỏi. Mộ Nham lại cúi người xuống ôm chặt cô, đôi môi như lửa nóng dán bên tai cô, tình té hôn lấy, giọng nói khàn khàn: "Vật nhỏ, đừng lộn xộn nữa! Sẽ làm em bị thương đó!"

Giọng nói khổ sở nhưng lại tràn đầy cung chịu, khiến cho chớp mũi Lương Yên đau xót, nước mắt lại trào ra.

Đêm nay, cô cũng không thể tham lam cho rằng những sự dịu dàng đó của anh là để đối đãi với mình sao?

Con người tô điểm đầy nước mắt hơi nghiêng qua, gương mặt che kín mồ hôi của Mộ Nham ở ngay tại trước mắt mình, gần đến như vậy, thậm chí giống như có thể đếm rõ số lông mi. Quen Mộ Nham nhiều năm như vậy, chưa từng có khoảnh khắc nào mà cô cách anh gần như vậy.

Lương Yên mãi mê nhìn anh, trong lòng khẽ động, đôi môi đỏ mọng đến gần, run rẩy, thăm dò nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Anh run lên. Nhanh chóng biến bị động thành chủ động.

Bụng dưới trướng đau bụng dưới, bắt đầu rong ruổi trong cơ thể cô, tần suất càng ngày càng cao, động tác càng ngày càng dữ dội. Lương Yên trức trặc không có cách nào tiếp nhận tư thế như thế này, cô chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều bị va chạm đến thay đổi vị trí, nhưng khoái cảm và vui thích bay vọt lên nhanh chóng bao phủ cô...

Một đêm này, kịch liệt như lửa, duy trì liên tục kéo dài, thiêu đốt lấy cô.

Lăn qua lộn lại, anh cũng chưa từng bỏ qua cho cô. Thẳng đến khi cô khóc lóc cầu xin tha thứ, rốt cuộc anh mới bỏ qua cho cô. Thân thể nặng nề ghé vào trên lưng cô, ngủ mất.

.....

Bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều mà thoải mái.

Lương Yên biết, con mộng xuân tối nay thật sự kết thúc ở đây. Sau cơn kích thích say sưa vui vẻ tràn trề, đáy lòng cô lại có càng thêm nhiều nỗi thương cảm không thể nói ra trôi lên.

Cô không có cách nào tưởng tượng, sáng mai tỉnh lại, nếu anh phát hiện ra người nằm trong ngực không phải là Niệm Niệm, mà là cô, vậy thì sẽ khó chịu cỡ nào...

Cô không hy vọng anh khó chịu. Cho nên, bây giờ cô nhất định phải rời đi thật nhanh.

Cả vạt trời hai tay cô lại dưới sự dẫn dắt lúc này đã lỏng không ít, cô tùy tiện giãy dựa một chút là nó buông lỏng ra. Đây anh còn đang ghé vào trên lưng cô, nhét cái gối đầu vào dưới đầu anh, cô mới mò lấy quần áo qua loa mặc lại

Quay đầu lại, trên khăn trải giường hỗn độn, vết đỏ tươi kia vẫn khiến mắt cô đau đớn.

Hít hít cái mũi, không dừng lại nữa, cô đẩy cửa rời đi.

Mọi thứ đêm nay, coi như chỉ là giấc mộng!

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chạy trốn chết

Trước khi rời đi, Lương Yên quay đầu lại rồi mới đột nhiên phát hiện, đây nào phải là căn phòng số 1109? Căn bản là số 1106!

—— Vừa mới rời đi khi nhân viên phục vụ đi ngang qua, nhìn thấy con số bị lỏng, đã kêu người dán lại lần nữa từ sớm.

Xem ra, quả nhiên là ông trời đã chơi cô một vỏ lớn.

Hôm sau.

Mộ Nham bị chuông điện thoại rung ầm ầm đánh thức. Đầu của anh choáng váng, não thì trống, anh vươn tay đi mò mắt di động rồi dán ở bên tai, mẹ Triển thúc giục ở bên kia, "A Nham, xảy ra chuyện gì vậy? Thằng lớn cũng phải đi đón dâu, con là phụ rể mà sao còn chưa tới?"

Giọng nói mềm mại truyền qua, "Con biết rồi. Mẹ, nghi thức còn chưa bắt đầu phải không? Con lập tức tới ngay."

"Ừ, con nhanh một chút."

Mẹ Triển cúp điện thoại, Mộ Nham chống thân để ngồi dậy, xoa xoa mái tóc lộn xộn, xốc chân lên định xuống giường, nhưng giây tiếp theo, cả người anh sững sờ, nhũn nhũn lại.

Nếu anh không nhớ lầm, tối hôm qua...

Vết máu đỏ tươi, và dấu vết loang lổ lộn xộn ở một bên, đều đang xác nhận là anh không có nhớ lầm!

Đáng chết! Rốt cuộc là cô gái ngu ngốc nào chạy vào trong phòng của anh vào tối hôm qua, rồi bị anh lấy đi lần đầu tiên? Trong ấn tượng của anh, anh luôn coi cô ta thành Chân Niệm Niệm. Nhưng chỉ cần hơi tỉnh táo một chút thì sẽ biết ngay, lúc này Chân Niệm Niệm đã tới nước Mỹ du học từ sớm,

sao có thể ngủ với anh?

Hơn nữa, hơi thở tươi mát trong tối hôm qua hoàn toàn không giống với Niệm Niệm. Hơn nữa mùi vị đêm qua lại tinh tế, từng đợt từng đợt mùi hương nhẹ nhẹ tung bay trong không khí, tựa như là bờ công anh.

Mặc dù anh uống rượu, nhưng vẫn nhớ rõ.

Thứ càng khiến anh ấn tượng sâu sắc chính là thân thể mềm mại của cô gái kia, ướt át và vô cùng chặt...

Anh nhớ rõ, đêm qua chính anh đã không thể dừng lại mà đắm vào trong thân thể đắm say kia một lần rồi lại một lần...

Không thể phủ nhận, khoảnh khắc khi anh chôn vùi trong thân thể cô, vừa thỏa mãn mà lại động lòng!

Cũng chính là do phản động lòng kia nên mới khiến anh giống như là bị điên rồi, mặc kệ cô có phải là đúng người hay không nhưng anh vẫn lặp đi lặp lại lần lượt cô nhiều lần. Mà thậm chí còn chẳng mang bao cao su!

Chết tiệt! Mộ Nham buồn bực xuống giường, tầm mắt sâu thẳm nặng nề tìm tòi ở trong phòng một vòng, muốn tìm được chút dấu vết của cô—— anh không biết nếu anh tìm được cô thì có thể làm gì, nhưng trong tiềm thức, rốt cuộc ai là cô gái đã khiến anh động lòng trong khoảnh khắc kia.

Nhưng, rốt cuộc cô chẳng để lại cái gì cả, nhưng mà anh lại phát hiện một chiếc bông tai trên châu lấp lánh nằm một góc trên thảm trải sàn.

Mộ Nham khom người nhặt lên, cầm chiếc bông tai nhỏ bé kia trên tay rồi ngắm nhìn. Thật lâu sau, anh như có điều suy nghĩ mà nhếch môi, thuận tay cất bông tai vào trong túi quần.

Mặc dù đã đắp túi chườm nước đá cả một đêm, nhưng những dấu vết trên cổ vẫn trong mà phát hoảng. Lương Yên phiền muộn vì sự kịch liệt của Mộ Nham đêm qua, nhưng khi nhớ tới thì cô vẫn cảm thấy mặt đỏ tai hồng.

May mà áo cưới có cổ cao, khi đổi áo cưới, cô không cho bất cứ ai vào, chỉ một mình cô ngồi ở trước tấm gương to.

Tìm cô đập mạnh và loạn nhịp nhìn chính mình đã được trang điểm tốt, trong một cái chớp mắt này, cô không có chút cảm giác vui mừng, trái lại lòng cô tràn đầy sự chua xót. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua dấu hôn trên cổ, hơi hơi run rẩy. Nếu như hôm nay người cô phải gả cho là Mộ Nham, vậy thì cô chính là cô dâu hạnh phúc nhất...

Nếu như Mộ Nham biết người đã triền miên cùng anh tối hôm qua chính là cô, vậy có chút hy vọng bé nhỏ nào để cô khỏi gả cho Triền Mộ Khoa hay không?

Chỉ sợ là chính cô đã quá tự mình đa tình rồi.

Lương Yên mỉm cười tự giễu, thở sâu, quật cường ép nước mắt quay trở về viền mắt một lần nữa.

Cô căn bản không có đường lui trước cuộc hôn lễ này! Triền gia bỏ ra hai triệu để hỗ trợ hàng mục mới nhất của Tịch thị, cái giá phải trả của Tịch gia chính là cuộc hôn lễ này...

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đại náo hôn lễ

Hôn lễ.

Khi Triền Mộ Nham đến, cô dâu chú rể đã đến nhà thờ.

Anh lặng yên đi vào xem lễ. Cô dâu đang đứng dưới thánh giá, trên đầu phủ lụa trắng, được một bó hoa bách hợp làm nổi bật, thánh khiết đến mức giống như là thiên sứ giáng xuống từ trên trời.

Triền Mộ Nham hơi híp mắt lại, chỉ hơi lướt qua một chút, tầm mắt của anh đã rơi trên người người anh Triền Mộ Khoa mà mình ngưỡng mộ nhất—— từ nhỏ, anh đã cảm thấy người phụ nữ có thể làm cô dâu của anh trai nhất định sẽ là người hạnh phúc nhất trên thế giới. Mà hiển nhiên, thượng đế đã trao sự may mắn này cho Tịch Lương Yên.

"Con cũng thật là, tới bây giờ mới đến. Tối hôm qua con làm gì đó?" Mẹ Triền nhẹ nhàng khiển trách con trai ở thánh phòng.

Triển Mộ Nham ngẫm lại chuyện đêm qua, bàn tay đặt ở trong túi nắm thật chặt cái bông tai trên châu kia theo bản năng, rồi mới nói: "Tôi hôm qua con uống rượu quá mức."

"Không có chừng mực. Anh của con kết hôn mà con còn uống rượu ở bên ngoài tới thành như vậy."

"Suýt... Mẹ, lúc nói lời thề nguyện hẹn ước bắt đầu rồi, chúng ta xem lễ trước đi." Mộ Nham chỉ ngón tay về trước mà tránh được một kiếp, ôm lấy vai mẹ.

Tùy rằng đêm qua uống rượu, nhưng dường như cũng không hỏng hết như thế.

...

Bên kia, Lương Yên đứng dưới thánh giá, gần như là trong chớp mắt Triển Mộ Nham xuất hiện, cô đã phát hiện ngay sự tồn tại của anh.

Trong nháy mắt đó, dường như toàn bộ trong nhà thờ đều trống rỗng, trong mắt cô hoàn toàn chỉ còn lại có sự tồn tại của anh...

Áu phục màu nâu nhạt phối với áo somi màu trắng. Ánh nắng mặt trời chiếu xuống qua lăng kính màu vàng, chậm rãi tiến vào.

Thân hình cao ngất, vẻ mặt tuấn tú, khi anh giơ tay nhắc chân gian thì đều có một luồng khí phách làm cho không ai có thể nhìn thẳng.

Anh trai cô nói, chỉ cần có một cái bụng phát triển, thì sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày Triển Mộ Nham ưu tú hơn Triển Mộ Khoa, sự sắc sảo của anh đã định trước là không giấu được trong bóng tối.

"Quý cô Tịch Lương Yên, cô có tình nguyện lấy người đàn ông bên cạnh cô làm chồng, ký kết hôn ước với anh ta không? Bất kể ốm đau hay khỏe mạnh, hoặc bất kể là những lý do khác, đều thương anh, chăm sóc anh, tôn trọng anh, đón nhận anh, vĩnh viễn trung trinh không thay lòng với anh cho đến cuối đời hay không?"

Cha sứ trang trọng hỏi một câu, Lương Yên còn đang chìm trong suy nghĩ của mình, chỉ mang trái tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn Mộ Nham. May mà có tấm vải lụa trên đầu chặn tầm mắt, cho nên người bên ngoài không có cách nào cảm nhận được tầm mắt nóng rực này.

Nhưng thánh phòng đã ồn ào, ngay cả Triển Mộ Nham cũng không dấu vết mà như ong mề.

Làm cái gì vậy?! Đã có thể giả cho Mộ Khoa mà cô gái này còn đang do dự cái gì? Tốt nhất là cô không có ý vào hôn lễ đã muốn bỏ trốn, nếu không, tôi là em trai của anh ấy thì cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!

Cha sứ kỳ lạ ngẩng nhìn cô dâu, đành phải lặp lại: "Quý cô Tịch Lương Yên, cô có tình nguyện lấy người đàn ông bên cạnh cô làm chồng, ký kết hôn ước với anh ta không? Bất kể là ốm đau hay..."

"Cha sứ, cha không cần hỏi nữa!" Đột nhiên, một tiếng nói bén nhọn cắt ngang lời cha sứ nói.

Tầm mắt của mọi người nhìn về chỗ phát ra tiếng. Lúc này Lương Yên mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, cô hít một hơi nhìn bóng người xuất hiện ở cửa nhà thờ. Là phù dâu Man Thanh sao?

"Man Thanh, làm sao vậy?" Anh của Lương Yên là Tịch Khuynh Viễn đi về phía Man Thanh.

"Không có làm sao cả. Hôm nay tôi là đến nói cho mọi người, cuộc hôn lễ này căn bản không cần cử hành nữa." Tầm mắt của Lê Man Thanh từ từ lướt qua toàn bộ nhà thờ.

Lương Yên hoàn toàn không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, đành phải nhắc tấm lụa trên đầu lên.

Chú rể Triển Mộ Khoa vút cho em trai mình một ánh mắt ra hiệu, Mộ Nham lập tức đi nhanh tới, kéo Lê Man Thanh ra ngoài, trong giọng nói trầm thấp là lời cảnh cáo sắc bén: "Lê tiểu thư, gây chuyện cũng phải chọn địa điểm và thời gian. Hôn lễ của Triển gia không phải là chỗ mà bất cứ kẻ nào cũng có thể tới vui đùa!"

"Tôi không đến gây chuyện!" Lê Man Thanh rút tay ra khỏi tay Mộ Nham, quay đầu lại, đôi mắt bình tĩnh nhìn Lương Yên, lớn giọng nói: "Tôi chỉ tới để nói cho các người Triển gia biết, Tịch Lương Yên mà các người muốn cưới về có đời sống cá nhân bừa bãi, hỗn loạn như thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Dấu hôn mờ ám

"Tôi không đến gây chuyện!" Lê Man Thanh rút tay ra khỏi tay Mộ Nham, quay đầu lại, đôi mắt bình tĩnh nhìn Lương Yên, lớn giọng nói: "Tôi chỉ tới để nói cho các người Triền gia biết, Tịch Lương Yên mà các người muốn cưới về có đời sống cá nhân bừa bãi, hỗn loạn như thế nào!"

Lê Man Thanh nói, khiến cho cả người Lương Yên sững sờ.

Nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm qua, cô không khỏi xiết chặt bó hoa trong tay, trong lòng bàn tay đã phủ kín một tầng mồ hôi lạnh.

"Cô nói bậy bạ gì đó?" Tịch Khuynh Viễn yêu thương Lương Yên nhất, sao mà chịu được một người ngoài nói em gái mình như thế?

Anh ta xanh mặt bước vài bước tới trước mặt Lê Man Thanh, trầm giọng quát: "Lê tiểu thư, cho dù cô là bạn của Lương Yên thì cũng không có thể nói lung tung như vậy! Lương Yên nhà chúng tôi rõ ràng là một đứa con gái ngoan."

"Tôi cũng không có nói lung tung." Lê Man Thanh đi từng bước một đến gần thánh giá, hai mắt nhìn thẳng chằm chằm vào Lương Yên, "Lương Yên, không bằng tự cô nói cho mọi người biết đi, tối hôm qua cô đã làm chuyện tốt gì ở khách sạn Tứ Quý. Tôi nghĩ, mỗi một người ở đây đều muốn biết đó."

Nhận lấy tầm mắt cay nghiệt bén nhọn của Lê Man Thanh, trong lòng Lương Yên không khỏi rung mình một cái, bị cô ta làm cho lui thẳng về phía sau một bước.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Sao Man Thanh lại biết chuyện tối hôm qua?

Triền Mộ Khoa không khỏi nhìn Lương Yên nhiều một chút, thấy sắc mặt cô trắng bệch, anh ta không khỏi nhẹ nhàng nhíu mày, chậm rãi đi qua chỗ cô, cánh tay dài nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Lương Yên, dịu dàng mở miệng: "Yên Yên, chỉ cần em mở miệng, tôi lập tức cho người khác đuổi cô ta ra."

Càng dịu dàng như thế, càng sắc sảo như thế, trong lòng Lương Yên càng thêm khó chịu, càng thêm áy náy.

Bởi vì, lời Lê Man Thanh nói là thật...

Cô là kẻ bừa bãi! Vào đêm trước khi kết hôn, thế mà lại cùng em rể tương lai...

"Cô đã không chịu nói, tôi đây đành phải trả lời thay cô!" Lê Man Thanh thấy Lương Yên không mở miệng, thừa dịp cô sững người trong nháy mắt, Lê Man Thanh vọt lên vài bước tới dưới thánh giá, đưa tay dùng sức xé áo cưới trên người Lương Yên. Vài ren yếu ớt trước ngực lập tức bị xé thành một cái lỗ to.

Trong lòng Triền Mộ Khoa đầy lửa giận, vốn muốn đẩy cánh tay của Lê Man Thanh ra, nhưng trong giây tiếp theo...

Anh ta lại bị da thịt dưới lớp áo cưới kia làm cho chấn động cả người. Không phải là bởi vì lớp da thịt kia trắng nõn nà, mà là...

Trên cái cổ nhỏ không có cách nào che dấu được, phủ đầy dấu hôn sâu nhạt. Giờ khắc này, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ở trước đó dường như đã rất rõ ràng như bóc.

Mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh, bao gờ cả Lương Yên.

"Mọi người nhìn xem, đây là bằng chứng tốt nhất của cô dâu bừa bãi vào đêm qua! Hôm nay lại còn phải kết hôn, tối hôm qua cô lại không thể chờ đợi được mà bỏ lên giường của một người đàn ông khác! Thứ phụ nữ không biết giữ chừng mực thế này thì sao có tư cách trở thành con dâu của Triền gia?!" Lê Man Thanh hùng hổ dọa người, từng câu đều lộ ra sự sỉ nhục——đây tuyệt đối không phải chuyện mà một người bạn có thể làm.

"Trời đất! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?"

"Thật không ngờ tới con gái của Tịch gia thế mà lại vô sỉ như thế!"

"Quả nhiên là không xứng với Triền gia. Xui cho Triền gia ra nhiều tiền vì hạng mục của bọn họ như vậy."

Toàn bộ hội trường đều bàn luận, sóng sau cao hơn sóng trước.

Lương Yên khó khăn nắm lấy áo cưới bị xé rách, nghe lời mọi người nhục mạ cô, cô biết mình căn bản không có tư cách phản bác.

Nhưng mà, cô nhìn không được mà đưa tầm mắt nhìn về bóng người thon dài ở cửa nhà thờ ở rất xa kia...

Triền Mộ Nham đứng ở cửa nhà thờ, ánh sáng chiếu nghiêng vào trên người anh, rõ ràng là ánh nắng ấm áp, nhưng cả người anh lại lộ ra một sự lạnh lẽo khiến người ta khiếp đảm kinh hồn, giống như là muốn cứ như thế mà ăn Lương Yên vào bụng.

Chóp mũi Lương Yên đau xót.

Nhất định anh cũng giống như những người ở đây, cũng cho rằng cô vô sỉ, cho rằng cô thủy tính dương hoa (dễ dàng thay đổi như dòng nước, chỉ nữ giới tác phong tùy tiện hay tình cảm không chung thủy)...

Tất cả mọi người đều cho rằng cô như thế, cô cũng sẽ không đau bao nhiêu. Nhưng anh, thì không giống vậy...

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đau lòng rời đi

Sự xem thường và lạnh lùng của anh quả thật là một con dao nhọn sắc bén, mạnh mẽ đâm thẳng lòng của cô, đau đến mức cô gần như đứng không vững.

"Thật sự là hoang đường!" Mẹ Triển bị sự thay đổi bất thành linh làm cho tức giận đến mức cả người run rẩy. Không chờ mọi người bình tĩnh lại, giãy tiếp theo, bà đi vài bước vọt tới chỗ dưới thánh giá, một bạt tai thật mạnh giáng xuống mặt Lương Yên.

"Bộp ——" một tiếng giòn vang, khiến mọi người trong nhà thờ hít sâu một hơi lạnh.

Lương Yên chỉ cảm thấy bên tai vang tiếng ong ong, bị tát đến mức đầu văng mắt hoa. Tùy tiện đỡ lấy bọc diễn thuyết của cha sứ mới không chập vạt ngã xuống.

"Mẹ!" Triển Mộ Khoa vội vàng gọi một tiếng.

Sắc mặt của cha Tịch mẹ Tịch đều trầm xuống.

Sao Tịch Khuynh Viễn có thể chịu đựng việc em gái mình bị sỉ nhục như thế, lập tức xông lên, che chở Lương Yên ở sau người, lạnh giọng hỏi: "Bà thông gia, bà làm cái gì vậy?!"

"Tôi làm cái gì?! Cậu xem thử một chút xem em gái cậu đã làm cái gì mới đúng! Thật sự là vô cùng hoang đường!"

Mẹ Triển đau lòng cho đứa con trai cả có thân thể không tốt, cố ý lo liệu cuộc hôn lễ này thay cho anh ta, bỏ ra vài triệu cưới cho anh ta một người yêu, lại không ngờ rằng sẽ lại khiến Mộ Khoa chịu sỉ nhục thế này.

Bà không khỏi đau lòng và tự trách mình.

Lương Yên không dám nhìn Triển Mộ Nham nhiều thêm nữa, chỉ đứng sau lưng anh trai và rơi nước mắt đầy mặt. Tịch Khuynh Viễn còn muốn tranh luận gì nữa, Lương Yên lại nắm chặt góc áo anh ta, nghẹn ngào năn nỉ, "Anh, dẫn em đi đi... Để em rời khỏi đây..."

Tịch Khuynh Viễn đau lòng cho Lương Yên, nhưng cũng thương yêu Lương Yên.

Cho tới giờ, Lương Yên luôn là một người làm việc có chừng mực, mà tối hôm qua lại xảy ra loại chuyện này, tất nhiên là cô có nỗi khổ riêng trong lòng.

Tịch Khuynh Viễn gạt đầu, xoay người ôm ngang Lương Yên lên, đi nhanh về hướng ra khỏi nhà thờ. Lương Yên vui mặt thật sâu trong ngực anh trai, lúc đi ngang qua Mộ Nham thì vẫn không nhận được nâng đôi mắt mông lung đắm lệ lên.

Cô biết chính mình đang chờ mong cái gì, nhưng...

Triển Mộ Nham vẫn lạnh như băng, thậm chí, đáy mắt sâu kín kia như chứa sự châm chọc như có như không.

Cô tuyệt vọng thu tầm mắt về, cảm thấy lạnh đến mức làm cho cô phát run.

Khi đi ngang qua Lê Man Thanh, Tịch Khuynh Viễn hung tợn uy hiếp nói, "Khoản nợ của em gái tôi hôm nay, sau này tôi sẽ từ từ tính với cô!"

Trở lại Tịch gia, Tịch Khuynh Viễn lấy nước đá phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ của cô, tự mình cắt món dưa cô ưa thích và đưa cho cô. Cô hoàn toàn ăn không vô, chỉ nghiêng mặt đi, vùi vào trong sofa và lặng lẽ rơi nước mắt.

Cha mẹ Tịch gia cũng về ngay sau đó. Bọn họ lẫn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, lần này không thể nghi ngờ là lần mất mặt nhất, không biết có bao nhiêu người nói sau lưng rằng bọn họ không có gia giáo.

Cha Tịch là Tịch Chấn Quốc vừa bực vừa tức, vừa vào cửa đã lạnh mặt ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, chất vấn Lương Yên, "Thứ con gái bất hiếu, cô quỳ xuống cho tôi!"

Lương Yên biết lần này là mình sai rồi, đứng dậy khỏi ghế sofa, im lặng quỳ gối bên chân cha mình.

"Tổ Tổ, lấy cây mây lại đây cho tôi!" Tịch Chấn Quốc vươn tay ra với vợ mình là Nguyễn Tổ.

Nguyễn Tổ đau lòng cho con gái, lập tức đỏ mắt, mắng chồng mình, "Ông làm gì đó? Yên Nhi mới vừa bị người ta tát một bạt tai, ông còn thấy chưa đủ khó chịu sao?"

"Ba, ba bình tĩnh một chút. Làm cho rõ mọi chuyện trước cũng không muộn. Yên Nhi có lẽ có nỗi khổ riêng." Tịch Khuynh Viễn ôm lấy vai em gái, không cho ba mình làm tổn thương đến cô.

"Mẹ, anh, chuyện tối ngày hôm qua đều là lỗi của con. Ba ba, ba phạt con đi! Con không có nỗi khổ riêng gì hết, là do con không hiểu chuyện, làm ra chuyện hoang đường liên lụy tới cả nhà thế này, con tự nguyện bị phạt."

Mặc dù tình hình bây giờ đã trở nên như thế, mặc dù người liên quan cũng chế giễu mình, nhưng Lương Yên biết, cho tới bây giờ, cô không hề hối hận về tất cả mọi chuyện đã xảy ra đêm qua.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Rốt cuộc là ai

Mặc dù tình hình bây giờ đã trở nên như thế, mặc dù người liên quan cũng chế giễu mình, nhưng Lương Yên biết, cho tới bây giờ, cô không hề hối hận về tất cả mọi chuyện đã xảy ra đêm qua.

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng! Có thể ghi tạc tất cả mọi thứ dưới đáy lòng, coi nó là một hồi ức tốt đẹp, cô nghĩ, cả đời này của cô cũng không có gì để tiếc nuối nữa!

"Yên Nhi, sao con lại hồ đồ như vậy! Con có biết báo chí ngày mai sẽ viết như thế nào về con không? Con chính là thiên kim của một nhà nổi tiếng, sau này làm sao mà gả đi được nữa?!" Nguyễn Tổ vừa tức lại đau lòng, ôm con gái mà rơi nước mắt.

"Không phạt con thì cũng được! Con nói cho ba ba nghe, thằng đàn ông tối hôm qua là ai! Nếu có nỗi khổ riêng, ba ba giải quyết cho con!" Tịch Chấn Quốc nhìn con gái.

"Không, ba ba, xin ba ba đừng hỏi anh ấy là ai." Cô tuyệt đối không thể nói! Bây giờ Mộ Nham đã chán ghét cô như vậy, sau khi nói ra chuyện này, nói không chừng anh sẽ nghĩ về cô một cách tồi tệ hơn—— dù sao, đêm qua cô là người đã chủ động đi vào phòng của anh.

Huống hồ, nếu người trong nhà biết đôi phương là Mộ Nham, chắc chắn sẽ ép Mộ Nham cưới cô. Cô không muốn anh khó xử, càng không muốn anh bị cưỡng ép.

"Con... Tới giờ con còn muốn che chở cho thằng đó?!" Tịch Chấn Quốc tức giận đập vào sô pha, một tiếng "Rầm ——" cực kỳ vang dội trong đại sảnh.

Lương Yên rũ đôi mắt đầy nước mắt xuống, cô buống bình không chịu nói ra.

Tịch Khuynh Viễn biết tính tình của em gái mình như thế nào, "Ba, nếu Lương Yên không chịu nói, thì đừng làm khó em ấy nữa. Chờ chuyện trôi qua trước rồi tính sau."

Tịch Chấn Quốc trừng mắt nhìn đứa con trai vẫn luôn che chở em gái mình, ông lại hừ một tiếng thật mạnh, con buồn bực nhắm vào Lương Yên, "Cô quý ở đó cho tôi! Quý đến khi nào tôi hài lòng mới thôi!"

Nói xong, ông tức giận đứng dậy, ngoài miệng cứ nhắc mãi: "Thật sự là hoang đường! Bây giờ làm ra chuyện không có lẽ nghi đúng mực như thế, đều là do quá nuông chiều hai đứa này!"

.....

Trong vài tuần này, tin tức đứa con cưng trên tay Tịch gia thật ra là một người đàn bà ngoại tình long trời lở đất.

Nguồn vốn bị Triển gia rút ra, lại bị lời gièm pha quán thân, cổ phiếu của Tịch gia lập tức rớt giá mạnh. Lương Yên biết tất cả mọi thứ này đều dính líu đến, rồi lại không biết nên giúp đỡ như thế nào. Cô nghĩ, nếu Triển gia có thể tha thứ cho mình, có lẽ công ty Tịch thị sẽ khá hơn.

Hôm nay, sau vài tuần không ra khỏi nhà, cô hiếm khi thay món đồ trang sức trang nhã, đổi một bộ váy thanh lịch, vội vàng ra cửa.

Triển gia.

"Nhị thiếu gia, có khách ở ngoài cửa. Thiếu gia có muốn gặp khách không?" Quản gia cung kính hỏi người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi ở trong đại sảnh xem cổ phiếu.

Từ sau khi cuộc hôn lễ kia, bệnh của đại thiếu gia của Triển gia trở nên không tốt, lão gia và phu nhân cuống quýt dẫn đại thiếu gia ra nước ngoài, bây giờ chỉ còn lại có một mình nhị thiếu gia chủ trương toàn cục trong toàn bộ tập đoàn Triển thị.

"Là khách nào?" Triển Mộ Nham không ngẩng đầu, vừa nhấp một ngụm cà phê, vừa hỏi.

Quản gia chần chờ một chút, sau đó mới nói thật: "Là Tịch gia —— Tịch Lương Yên."

Ba chữ cuối cùng khiến động tác của Triển Mộ Nham khẽ dừng lại. Sự tàn nhẫn lạnh lẽo từ từ xuất hiện trên ngũ quan có đường nét rõ ràng, ngay cả quản gia đứng ở một bên cũng không khỏi ngừng thở.

Quản gia Thật cẩn thận lên nhìn sắc mặt của thiếu gia, quản gia thử thăm dò mở miệng: "Nếu thiếu gia không muốn gặp cô ấy, tôi..."

"Đề cô ta vào!" Tiếng nói lạnh nhạt cắt lời quản gia. Triển Mộ Nham đóng laptop lại, thân thể cao lớn gần ra tựa sát vào trên ghế sofa, hai chân thon dài bắt chéo lại, "Trái lại tôi muốn nhìn thử xem người phụ nữ kia còn có mặt mũi gì mà đến Triển gia của chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nhục nhã

"Đề cho cô ấy đi vào!" giọng nói nhàn nhạt, cắt ngang lời quản gia nói. Triển Mộ Nham đóng lại laptop, thân thể cao lớn của anh khẽ nghiêng người, đứng dậy: "Ngược lại tôi muốn nhìn xem người phụ nữ kia còn có mặt mũi nào để đi vào nhà họ Triển của chúng ta!"

"Vâng." Quản gia lên tiếng, nhanh chóng xoay người đón tiếp khách.

...

Lương Yên được quản gia dẫn vào trong nhà, khi nhìn thấy thân ảnh trên sofa, cô cảm thấy hơi sững sốt nhưng rất nhanh liền thay thế bằng vẻ mặt tươi cười, lễ phép chào hỏi: "Chào anh."

Triển Mộ Nham ngẩng đầu lên đánh giá Tịch Lương Yên vài lần.

Khó trách anh trai sẽ yêu người phụ nữ này! Tuy anh rất chán ghét cô nhưng cũng không thể không thừa nhận, người phụ nữ này thật đúng là rung động lòng người, một gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo như búp bê Nhật Bản, dưới chân váy, lộ ra đôi chân trắng nõn, mảnh khảnh, eo nhỏ nhắn, đáng người của cô đủ để khiến cho đàn ông điên cuồng vì cô, cô và anh đã quen biết nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên mà anh cẩn thận nhìn cô.

"Có việc?" Cuối cùng Triển Mộ Nham cũng lên tiếng, lạnh nhạt nói ra hai chữ, cũng không khách khí mời cô ngồi xuống.

Trong ánh mắt soi mói của anh, tâm Lương Yên như trùng xuống, cô ngẩng cao đầu lộ ra cái cổ ưu nhã như thiên nga: "Tôi muốn tìm bác Triển và.....Mộ Khoa."

"Hừ..." Triển Mộ Nham cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: "Cô có tư cách gì để tìm bọn họ? Bọn họ không có tốt tính như tôi, tốn thời gian để gặp một người không biết xấu hổ, là lỗi ông bướm!"

Không biết xấu hổ! là lỗi ông bướm!

Bốn chữ này như một con dao sắc đâm vào tim cô, Tịch Lương Yên hít sâu một hơi, nắm chặt tay, cô cố gắng cười, bộ dạng quật cường: "Lần này tôi muốn đến nhà họ Triển để nói câu xin lỗi, cho dù các người có trách tôi như nào tôi cũng chấp nhận nhưng nhị thiếu gia, anh có tư cách gì để chỉ trích tôi, lời chỉ trích của anh, tôi không tiếp nhận."

Sự kiên cường trong đôi mắt cô khiến cho Triển Mộ Nham cảm thấy sững sờ, nhưng rất nhanh, trong lòng anh bùng phát lửa giận, bước gần đến chỗ Lương Yên.

"Xin lỗi? Cô sẽ không ngại thờ cho rằng chỉ cần xin lỗi là có thể xóa bỏ đi những thương tổn to lớn mà cô đã gây ra cho Triển gia, cho anh trai tôi ư!" Triển Mộ Nham giữ chặt cằm dưới của Lương Yên. Lạnh lùng chất vấn.

Nếu như không phải do cô phản bội, sao anh trai có thể sống chết không rõ.

"Mộ Nham, anh làm đau tôi..." Lương Yên ủy khuất nói, hai chữ "Mộ Nham" khiến cho Triển Mộ Nham sững sờ, đáng chết! Ai cho phép cô gọi anh một cách thân mật như vậy? Hơn nữa lại còn ôm tai như thế.

Tóc của cô rất mềm, mùi hương trên tóc cô lượn lờ trên chóp mũi anh, khiến cho anh cảm thấy quen thuộc.

Hừ, đúng là điên rồi mới cảm thấy quen thuộc! Đây là lần đầu tiên hai người gần nhau như thế!

Triển Mộ Nham càng gia tăng lực đạo trên tay: “Tịch Lương Yên, ai cho phép cô gọi tôi như vậy? Tốt nhất cô nên quản chính mình, đừng vọng tưởng câu dẫn ai!”

Bởi vì tiếng gọi “Mộ Nham” này của cô rất giống tiếng tình nhân nỉ non, khiến anh không thể không hiểu sai!

Lại một tội danh khiến Lương Yên hết đường chối cãi. Từng câu từng chữ của anh giống như một hòn đá đè nặng lên người cô, khiến cô cảm thấy khó chịu nhưng không thể khóc.

Chuyện đã đến nước này, cô không muốn phản bác gì, chỉ nhẹ nhàng nói: “Tôi biết, mong Nhị thiếu gia giờ cao đánh khề thả tôi ra, nếu như tất cả mọi người đã không ở đây, không bằng khi khác tôi lại đến.”

Triển Mộ Nham buông tay giữ cầm cô ra, trên đó đã có vết tím xanh.

Anh ra tay thật đúng là không nhẹ! Lương Yên chỉ cười gượng một tiếng: “Hẹn gặp lại!”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cô ngất xỉu

Anh ra tay thật đúng là không nhẹ! Lương Yên chỉ cười gượng một tiếng: “Hẹn gặp lại!”

“Gặp lại?” Triển Mộ Nham châm chọc nhìn qua Lương Yên, hai tay vòng qua trước ngực, lạnh lùng nói: “Tịch Lương Yên, nhà họ Triển chúng tôi cũng không thêm khát tiếng xin lỗi của cô, cho nên, xin cô đừng xuất hiện trước mắt chúng tôi, nhất là tôi lại càng không muốn nhìn thấy cô!”

Lương Yên đưa lưng về phía Triển Mộ Nham, nước mắt cô không ngừng rơi xuống. Anh chán ghét cô! Rất chán ghét, cho dù liếc nhìn cô thêm một lần, anh cũng không muốn. Nếu như anh biết đêm đó không phải là Niệm Niệm mà là cô, chỉ sợ anh càng hận không thể bóp chết cô.

“Quản gia, tiễn khách! Sau này có nhìn thấy người này cũng không cho phép đi vào nhà họ Triển nửa bước!” Sau lưng, vang lên giọng nói không hề có độ ấm của anh.

Lương Yên lấy tay che ngực, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, nhưng bỗng nhiên cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cả người mất cân bằng, lao đảo thiếu chút nữa đã ngã xuống, vì không đề cho chính mình ngã xuống, cô chỉ có thể vội vàng bắt loạn trên không trung, cuối cùng không ngờ cô lại nắm chặt tay áo Triển Mộ Nham.

Anh cũng không ngờ Lương Yên sẽ có hành động này, cả người bị cô kéo xuống, ngã xuống ghế sofa.

Thân thể cao lớn của anh vừa vặn đè lên thân thể nhỏ xinh của cô.

Hơi thở nóng rực của anh khiến Lương Yên cảm thấy choáng váng, hai người kề sát nhau như vậy khiến cô không khỏi nhớ đến đêm đó, sắc mặt cô hồng hồng, cuống quýt tránh mặt sang bên khác. Triển Mộ Nham cúi đầu hít thở nhìn người phụ nữ trong ngực, sự mềm mại và ấm áp của cô khiến anh thất thần, lông mi cô khẽ run lên, đáng vẻ kinh hoàng giống như chú nai con bị hoảng sợ.

Anh lại cảm thấy mùi hương quen thuộc.....thật sự bị trúng tà!

Triển Mộ Nham nhú mày, hai tay chống lên, đưa cọt: “Cô muốn câu dẫn tôi? Không phải cô không lấy được 200 triệu từ chỗ anh trai tôi, cho nên muốn xuống tay ở chỗ tôi?”

Sắc mặt Lương Yên trở nên trắng bệch, hai tay chống đỡ trước ngực Mộ Trọng Nhiên: “Anh đừng dậy trước đi.....”

Khoảng cách gần như thế, cô không có cách nào có thể hô hấp.

“Lạt mềm buộc chặt?” Đôi mắt Triển Mộ Nham lạnh lẽo nhìn cô.

“Tôi không có.” Lương Yên phản bác, cả người càng khó chịu, cô nhú mày, đẩy anh ra: “Mời anh thả tôi ra, tôi có chút không thoải mái.”

Triển Mộ Nham hừ lạnh, cũng không muốn buông tha cho cô, người lại cúi người, ép cô càng chặt, trong đôi mắt anh hiện lên sự tà mị, nhìn chăm chăm vào Lương Yên: “Cô xác định mình thật sự không thoải mái chứ không phải là giả bộ đáng thương trước mặt tôi?”

Lương Yên nở nụ cười cay đắng, “giả bộ đáng thương đối với anh có tác dụng không? Anh sẽ đau lòng cho tôi, sẽ thương hại tôi?”

Sự bi thương trong mắt cô khiến Triển Mộ Nham sững sờ, nhưng sau đó, anh cười chế nhạo, nói: “Cô có tư cách gì khiến tôi thương hại?”

Tâm Lương Yên từng chút từng chút nặng trĩu, nước mắt rơi ra, nhưng sau đó, cô cảm thấy trời đất quay cuồng, ngất trong ngực Triển Mộ Nham.

“Này! Tịch Lương Yên, cô giả bộ gì chứ?”

“Tịch Lương Yên?” thấy cô không có động tĩnh, Triển Mộ Nham nghi ngờ vỗ gương mặt nhỏ của cô, cô vẫn không có phản ứng, Triển Mộ Nham nhíu mày, tăng thêm lực đạo trên tay: “Này, Tịch Lương Yên, cô tỉnh!”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mang thai, rời đi

“Tịch Lương Yên?” thấy cô không có động tĩnh, Triển Mộ Nham nghi ngờ vỗ gương mặt nhỏ của cô, cô vẫn không có phản ứng, Triển Mộ Nham nhíu mày, tăng thêm lực đạo trên tay: “Này, Tịch Lương Yên, cô tỉnh!”

“Nhị thiếu gia, Tịch tiểu thư giống như đã ngất xỉu!” Quản gia thấy tình hình không đúng, lên tiếng nhắc nhở.

Ngất xỉu! Thật sự là phiền phức!

Triển Mộ Nham đứng dậy, thấy quản gia còn đứng ngây người tại cô, anh tức giận gầm nhẹ: “Còn đứng ngây người ở đó làm gì? Mau gọi điện thoại gọi xe cấp cứu, mau mang người phụ nữ phiền phức này đi!”

Sau đó liền nhanh chóng đi lên lầu, bước lên lầu, vẫn không nhận được, quay đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lương Yên.

Anh nhíu mày.

Thật đúng là người phụ nữ phiền phức.

.....

“Tiểu thư, cô mang thai.”

“Cái gì?” Lời bác sĩ nói khiến Lương Yên sợ ngây người.

Đầu óc cô trống rỗng, chỉ có thể nhìn lên kết quả xét nghiệm “mang thai”.

“Thai nhi đã được ba tuần, nếu như cô muốn phá thai, cô cần nhanh chóng quyết định nếu không sẽ chậm trễ thời gian làm phẫu thuật, đến lúc đó sẽ có nhiều nguy hiểm.” bác sĩ lặp lại, vẻ mặt không thay đổi.

Phá thai?

“Không! Tôi không phá thai!” Bàn tay cô vô thức che bụng, hoảng sợ nhìn bác sĩ.

Bác sĩ liếc nhìn cô, nói: “Nếu như không phá, cô nên ăn uống cho đầy đủ chất dinh dưỡng, đến khi được ba tháng lại đến làm kiểm tra sàng lọc.....”

Bác sĩ dặn dò những điều cần chú ý, Lương Yên chăm chú lắng nghe.

Rời khỏi bệnh viện, nhìn con đường đông đúc, tay của cô che chắn vùng bụng bằng phẳng của mình.

Bảo Bảo, nếu như tương lai con không được ba yêu, nhất định không nên trách mẹ! Cho dù không có ba, mẹ sẽ dành cho con toàn bộ yêu thương.

Đêm hôm đấy, Lương Yên thu dọn đồ đạc của mình, vội vàng rời khỏi nhà họ Tịch.

Nếu như người nhà cô biết sự tồn tại của đứa bé này, nhất định sẽ không cho phép cô giữ lại.

Ba mẹ, anh trai, thật xin lỗi! xin mọi người tha thứ cho Lương Yên đi mà không chào tạm biệt, Lương Yên rất muốn, rất muốn giữ đứa bé này.

.....

Thời gian trôi nhanh.

Năm năm trôi qua, Lương Yên trở về từ nước Anh.

Sân bay Trung Quốc, một người phụ nữ xinh đẹp dẫn theo hai đứa nhỏ xinh như búp bê xuất hiện trong tầm mắt mọi người, hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người xung quanh.

Thật là hai bảo bối sinh đẹp.

“Vi vi, thật xấu hổ, lớn như vậy còn để Yên Yên ôm! Chính mình tự đi, em mập như vậy, Yên Yên sẽ đau tay!” QQ chu cái miệng nhỏ nhắn của mình lên, “giáo huấn” em gái.

“Hừ! QQ mới mập, rõ ràng em xinh đẹp!” Vi Vi mới hơn bốn tuổi nhưng đã thích chưng diện, không khách khí phản bác anh trai, ôm cổ mẹ ủy khuất: “Rõ ràng là QQ ghen ghét em là con gái, Yên Yên có thể ôm!”

“Hừ! con trai không cần ôm!” QQ không chịu thua, lại nhìn em gái: “Con gái mắng người khác mập, không phải là thực nữ, con trai sẽ không thích!”

“Ai muốn con trai thích! Em chỉ cần Yên Yên thích em!” Tiểu công chúa kiêu ngạo, ngẩng cao đầu.

Thần thái kia thật không giống cô, có lẽ là gen người nào đó! Lương Yên buồn cười nghĩ.

Sợ hai đứa nhỏ sẽ nhỏ sẽ có mâu thuẫn, Lương Yên đành phải đứng ra hòa giải, cố ý xụ mặt nói: “Được, không nháo loạn nữa, hai đứa xin lỗi lẫn nhau, như thế Yên Yên mới không tức giận.”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Trở về nhà

Sợ hai đứa nhỏ sẽ nhỏ sẽ có mâu thuẫn, Lương Yên đành phải đứng ra hòa giải, cố ý xụ mặt nói: “Được, không nháo loạn nữa, hai đứa xin lỗi lẫn nhau, như thế Yên Yên mới không tức giận.”

QQ là anh, chuyện xin lỗi này, dĩ nhiên là do cậu bé lên tiếng trước. cái đầu nhỏ của cậu bé cúi xuống: “Thật xin lỗi, Vi Vi không có béo!”

Vi Vi luôn có thói quen, được tiện nghi còn khoe mẽ, cười ngây thơ, nói: “Em sẽ nhận lấy lời xin lỗi của QQ, sau này em sẽ không mắng QQ béo phì!”

Hai tiểu gia hóa bất tay thân thiện, Lương Yên thở phào, dẫn hai đứa nhỏ đi lên xe tắc xi.

“Yên Yên, bây giờ chúng ta đi nhìn ba sao?” Vi Vi luôn đối với “ba” ưa thích không rời.

QQ biết nhìn sắc mặt của mẹ, lập tức phản bác lời của em gái: “Ai muốn đi gặp ba chứ? Chúng ta có Yên Yên là được rồi, không cần ba!”

Lương Yên đã có thói quen nhắc đến người kia, trong lòng không có nửa điểm gọn sóng, thời gian có thể xóa nhòa đi mọi thứ, cho nên, tình yêu của cô đối với anh cũng đã kết thúc.

Cô cười, trả lời hai đứa nhỏ: “Không tìm ba, mẹ muốn dẫn hai đứa đi thăm ông bà, và bác.”

“Được a, về sau có bác thương chúng ta!” Vi Vi vỗ tay hoan hô.

Cô biết mấy năm nay, Tịch thị không ngừng phát triển, sinh ý cũng càng ngày càng lớn, cho nên không thể chịu bất cứ một scandal nào. Nếu như chuyện cô chưa lập gia đình, nhưng đã sinh con bị tuôn ra, chỉ sợ sẽ là một kích động với Tịch thị, cho nên, cô không dám tưởng tượng nếu như người trong nhà biết sự tồn tại của hai đứa nhỏ sẽ hoảng sợ như nào. Năm năm nay, cô chỉ dám lặng lẽ chú ý đến tin tức Tịch thị, không dám trở về, chỉ sợ người trong nhà sẽ oán hận cô.

Lương Yên thờ dài, nhìn thoáng qua cửa sổ, nhìn cảnh sắc quen thuộc mà xa lạ khiến cho cô cảm thấy khó chịu.

.....

Sau khi Lương Yên thu xếp cho hai đứa nhỏ ở khách sạn, thay quần áo liền vội vàng chạy đến công ty nhận bàn giao. Ở nước Anh năm năm, Lương Yên đều làm việc ở đó, sau này bởi vì yêu cầu công việc, cô bị điều về tổng bộ ở Trung Quốc.

Nghe nói người sáng lập ra tập đoàn này là người Thế Quân, chỉ dùng 5 năm ngắn ngủi có thể trở nên cường đại như ngày hôm nay.

Tuy Lương Yên đã làm ở đây rất lâu nhưng cũng chưa từng nhìn thấy ông chủ chân chính. Nhưng sau đó, cô có nghe đồn hình như tổng giám đốc là một ông già hơn 60 tuổi, đã hỏi đầu, lời đồn này không thể nghi ngờ là đánh tan nát tất cả giấc mơ của nhân viên nữ trong công ty.

Lương Yên thuận lợi nhận bàn giao công việc, cô ra khỏi công ty, trong lòng hơi ưu tư.

Cô rất muốn về nhà, rất muốn chính tai nghe được bọn họ nói với mình, mấy năm qua bọn họ sống tốt, thế nhưng, người trong nhà sẽ tha thứ cho cô sao.

Lương Yên thở dài, cô không muốn nghĩ nữa, quay về khách sạn đón hai đứa nhỏ, đi về nhà.

Tay run run nhấn chuông cửa, hai đứa bé hiếu kỳ nhìn xung quanh.

“Yên Yên, nơi này là nơi mẹ lớn lên sao?” QQ nghiêng đầu hỏi.

“Ừm.”

“Chỗ này có bàn đu dây sao, Vi Vi cũng muốn chơi.” Công chúa nhỏ đã sớm ảo tưởng được ngồi bàn đu dây, nhưng bởi vì cô bé còn quá nhỏ cho nên bình thường đều bị Lương Yên ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Người đến là ai

“Chỗ này có bàn đu dây sao, Vi Vi cũng muốn chơi.” Công chúa nhỏ đã sớm ảo tưởng được ngồi bàn đu dây, nhưng bởi vì cô bé còn quá nhỏ cho nên bình thường đều bị Lương Yên ngăn cản.

“Chờ sau khi con lớn, con muốn chơi gì cũng được, nhưng giờ thì không được.”

Trong lúc hai đứa nhỏ còn đang bàn tán, cửa bỗng nhiên bị người ta mở ra. Người mở cửa là di Liễu, bà là người đã chăm sóc cho Lương Yên, vừa nhìn thấy cô đã lập tức ghen ngào: “Nhị tiểu thư... là nhị tiểu thư, phu nhân, nhị tiểu thư đã về, nhị tiểu thư đã về!”

Rất nhanh, Nguyễn Tổ từ trong nhà chạy ra, nhìn thấy Lương Yên, bà không kìm được nước mắt.

“Mẹ...” Lương Yên ghen ngào một tiếng, nhào vào trong ngực Nguyễn Tổ.

“Đưa con gái bất hiếu này! Bất hiếu, con còn trở về làm gì!” Nguyễn Tổ oán trách nhưng trong giọng nói của bà tất cả đều là đau lòng, giữ lấy khuôn mặt Lương Yên: “Để mẹ nhìn xem, con gầy! mấy năm nay ở bên ngoài, nhất định là cực khổ...”

Lương Yên khóc nói: “Mẹ, mẹ một chút cũng không thay đổi, vẫn xinh đẹp như vậy.”

“Đừng cho là nói một hai câu là mẹ không mắng con! Một lúc nữa để ba con và anh trai con trở về sẽ giáo huấn con! Nếu không nói rõ lý do, sau này chúng ta dứt khoát cũng không cần đứa con gái này!” Nguyễn Tổ xụ mặt giáo huấn con gái, bà không ngừng lau nước mắt.

Bà muốn nắm tay dẫn Lương Yên vào nhà, lúc này mới nhìn thấy trước cửa có hai bảo bảo, vẻ mặt hiếu kỳ đang dò xét mình. Trời ạ, thật là một đôi thiên sứ!

“Yên nhi, hai đứa nhỏ này là...”

Lương Yên quay người, dắt hai đứa nhỏ đi vào: “Bảo bối, đây là bà ngoại.”

“Bà ngoại.” Hai đứa bé còn không dám quá buông lỏng, chỉ ngọt ngào gọi một tiếng.

Giọng trẻ con non nớt, khiến lòng Nguyễn Tổ mềm nhũn.

“Ôi, bảo bối ngoan!” Nguyễn Tổ ngồi xổm xuống, ôm hai đứa nhỏ vào trong ngực, phân phó cho di Liễu: “Di Liễu, kẻo chúng ta mua đầu rồi, đều lấy ra cho bọn nhỏ.”

Nói xong, bà ngừng đầu nhìn về phía Lương Yên: “Bảo bối nhà ai lại xinh đẹp như vậy? Quay đầu lại cũng bảo anh trai con sinh một đứa, mẹ còn muốn ôm cháu đó!”

“Mẹ...” Lương Yên nhìn bộ dạng yêu thích của mẹ, mím môi nói: “Hai đứa nhỏ này là con của con.”

“A?” Nguyễn Tổ gật đầu, “Ồ bên ngoài nhận nuôi?”

Lương Yên lắc đầu: “Bọn nhỏ.....là do con sinh.”

Nguyễn Tổ giật mình, kinh ngạc nhìn thoáng qua hai đứa nhỏ. Trời ạ! Nếu nhìn kỹ, hai đứa nhỏ này thật đúng là khả ái, thật đúng là giống con gái bà.

“Chuyện này.....rất cuộc là như thế nào?”

.....

Trong đại sảnh, Nguyễn Tổ ngồi nửa ngày nhưng vẫn không thể bình tĩnh, bà vẫn không thể tiêu hóa tin tức mà con gái nói cho bà. Sau khi giao hai đứa bé đáng yêu cho di Liễu đưa đến vườn hoa chơi, mới có thể tìm lại được giọng nói của chính mình: “Con nói cho mẹ biết, đứa nhỏ là con ai?”

Lương Yên ngồi đối diện Nguyễn Tổ, cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Mẹ, mọi chuyện cũng đã qua....”

“Có phải chuyện năm năm trước, trước khi đám cưới diễn ra không? Yên nhi, chuyện đã đến nước này, sao con còn không nói ra.”

Hiện nay, Nguyễn Tổ cảm thấy bất đắc dĩ, càng nhiều hơn là không hiểu con gái mình đang nghĩ gì.

Từ trước đến giờ Yên nhi luôn là đứa con ngoan, đến cùng là ai đã khiến cho con bé làm ra chuyện đó, khiến cho người ta kinh sợ.

Nhắc đến chuyện năm năm trước, trong lòng Lương Yên hơi co rút lại, cô muốn nói điều gì đó nhưng trước cửa lại có động tĩnh, cô ngừng đầu lên nhìn, thân ảnh xuất hiện ở trước cửa khiến cho Lương Yên sửng sốt, sao lại là...

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đùng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Trở thành chị dâu

Cô ngừng đầu lên nhìn, thân ảnh xuất hiện ở trước cửa khiến cho Lương Yên sửng sốt, sao lại là...

“Niệm Niệm?” Lương Yên đứng dậy, kinh ngạc nhìn về phía Chân Niệm Niệm vừa mới đi vào cửa, cô ta vẫn giống như trước, xinh đẹp và đoan trang.

“Còn gọi Niệm Niệm gì nữa? Hiện tại phải gọi là chị dâu.” Nguyễn Tổ cười, uốn nắn Lương Yên.

Chị dâu? Chẳng lẽ cô ta và anh trai đã kết hôn? Như vậy, Triển Mộ Nham đâu? Anh còn yêu cô ta sao....

Lương Yên còn chưa có tỉnh táo lại, Tịch Khuynh Viễn đã đi đến, nhìn thấy em gái, ánh mắt anh ta trở nên mờ mịt, chăm chú nhìn Lương Yên nửa ngày, đi lên một bước liền đem cô ôm vào ngực.

“Trở về rồi à?” Tịch Khuynh Viễn ôm Lương Yên, giọng nói đã trở nên nghẹn ngào.

Lương Yên lập tức không thể kìm nén, khóc nức nở trong ngực anh trai, rất lâu, rất lâu cô không nghĩ thấy mùi hương khiến cô yên tâm

.....

Đêm khuya.

Sau khi hai đứa nhỏ đều đã đi ngủ, Lương Yên thủy chung không có cách nào đi vào giấc ngủ, tâm sự của cô nặng nề, ngồi dậy, dựa lưng vào đầu giường.

Triển Mộ Nham

Không có Niệm Niệm, hiện tại anh sống tốt chứ? Vì sao cái đêm năm năm về trước, anh không ngừng gọi Niệm Niệm? vì sao năm năm sau mọi thứ đều thay đổi.

“Yên nhi, em ngủ chưa?” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Lương Yên nghe thấy giọng nói của anh trai, vội vàng đứng dậy đi ra mở cửa, nhìn thấy Lương Yên, Tịch Khuynh Viễn cười nhạt một tiếng: “Không có làm phiền đến em chứ?”

“Em còn chưa ngủ, vừa định ra ngoài rót chén nước.”

Tịch Khuynh Viễn đưa cốc nước trong tay cho cô: “Sớm đã đoán được em sẽ khát nước.”

Nhìn về phía sau cô, anh ta nhỏ giọng hỏi: “Bọn nhỏ đều đã ngủ rồi ư?”

“Ừm, cả ngày mệt mỏi, bọn nhỏ đều không chịu nổi.” Lương Yên quay đầu nhìn về phía hai đứa nhỏ, vẻ mặt ôn nhu.

Tịch Khuynh Viễn viễn thấy hai đứa nhỏ ngủ say, ánh mắt đầu lòng nhìn Lương Yên, cảm thán: “Khó có thể tưởng tượng năm năm nay em sống như nào.”

Lương Yên chỉ cười, thật ra cho dù có khổ nhưng chỉ cần nhìn thấy hai đứa nhỏ, cô sẽ không cảm thấy khổ sở nữa, nhất là QQ và Vi Vi đều hiểu chuyện, rất ít khiến cô phiền lòng.

Tịch Khuynh Viễn nhìn em gái, chần chờ một lúc rồi nói: “Không nghĩ tới đi tìm ba của bọn nhỏ sao?”

Lương Yên cười gượng: “Anh, chúng ta đừng nhắc đến chuyện này, nói chuyện của anh đi.”

“Chuyện của anh?” Tịch Khuynh Viễn nhún vai, ánh mắt nhìn xa xăm, có mấy phần u ám: “Chuyện của anh có gì hay chứ?”

Lương Yên nhìn ra sự u ám trong mắt anh, cô nhỏ giọng hỏi: “Sao anh lại kết hôn với Niệm Niệm? Trước đó em không có nghe anh nói anh thích Niệm Niệm?”

Anh trai hiểu, Triển Mộ Nham thích Chân Niệm Niệm, còn Chân Niệm Niệm cũng yêu Triển Mộ Nham tha thiết, rốt cuộc mấy năm nay đã xảy ra chuyện gì, vì sao mọi chuyện lại biến thành như này?

Tịch Khuynh Viễn nở nụ cười cay đắng, cũng không nhìn Lương Yên, ý vị thâm trường nói: “Hôn nhân không cần dựa trên tình yêu, giống như Chân Niệm Niệm, cô ta cũng chưa chắc đã thích anh.”

Lương Yên trợn mắt há mồm: “Hôn nhân của hai người là gì? Nếu như đã không thích nhau, cần gì phải gài vò chính mình?”

Tịch Khuynh Viễn nhìn về phía em gái, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ khẽ sờ đầu Lương Yên, không nói gì, Lương Yên chần chờ một lúc vẫn hỏi: “Anh cưới Niệm Niệm, Mộ Nham thì sao? Anh ấy.....có khỏe không?”

Lương Yên biết mình không nên hỏi về người này, nhưng cuối cùng cô vẫn không nhịn được.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Biến cố trong năm năm

Lương Yên biết mình không nên hỏi về người này, nhưng cuối cùng cô vẫn không nhịn được.

Thang Khải Huân hiển nhiên không ngờ tới em gái đột nhiên sẽ hỏi tới Triển Mộ Nham, sau khi kinh ngạc liền nói: “Hiện tại ai cũng không biết Triển Mộ Nham đi đâu, năm năm trước, sau khi em đi không lâu, nhà họ Triển liền đại loạn, Triển Mộ Khoa mất, Triển Đồng và phu nhân u buồn quá độ cũng đi ra nước ngoài nghỉ ngơi. Còn Triển Mộ Nam, anh vốn nghĩ, cậu ta sẽ tiếp nhận Triển thị sau đó phát triển nó, nhưng ngược lại, cậu ta lại rất ít xuất hiện, em cũng biết rồi đó, sự cạnh tranh trong thương nghiệp là rất khốc liệt, mấy đó Triển gia liên tục xuống dốc, không bao lâu liền tuyên bố phá sản, hành tung của Triển Mộ Nham cũng không rõ.”

Lương Yên nghe xong, cảm thấy hết hồn hết vía.

“Làm sao lại như vậy?” Cô không dám tin, rõ ràng cô đang cầm một cốc trà nóng nhưng sao lại thấy lạnh như vậy. Tại sao nhà họ Triển lại biến thành như vậy? Triển Mộ Khoa mất, Triển thị phá sản, người mình yêu lại lấy người đàn ông khác, người đàn ông kiêu ngạo kia có thể chịu đựng được đã kích

này sao?

Có lẽ anh sẽ khổ sở...

Lương Yên không dám tưởng tượng.

“Yên nhi, em không sao chứ?” Tịch Khuynh Viễn phát hiện sắc mặt em gái có chút không đúng.

Lương Yên lấy lại tinh thần, ý thức được chính mình thất thường, giấu đi cảm xúc, bưng chén lên nhấp một ngụm trà nóng, nặng nề hỏi: “Anh, vì sao Mộ Khoa lại chết, có phải... là vì chuyện hôn lễ, gây ra đả kích lớn với anh ta?”

Tịch Khuynh Viễn không muốn để Lương Yên cảm thấy khó chịu, nhưng anh ta không thể không gật đầu: “Anh ta có một căn bệnh di truyền chịu không nổi kích thích...”

Lương Yên vô lực dựa người vào cửa, áy náy cúi đầu, nếu như không phải cô, hiện tại nhất định Triển gia sẽ không ngừng phát triển.

“Em đừng nghĩ nhiều như vậy, chuyện này cũng không phải là điều em muốn.” Tịch Khuynh Viễn đề tay lên bờ vai mảnh khảnh của Lương Yên, bất động thanh sắc nói sang chuyện khác: “Nghe nói em đang làm việc ở công ty khác, em không nghĩ đến về nhà giúp đỡ trong nhà sao?”

Lương Yên cười lắc đầu: “Em ở bên ngoài đã mấy năm nếu như bỗng nhiên xuất hiện, báo chí sẽ không buông tha, đến lúc đó...”

Lương Yên quay đầu, nhìn hai đứa nhỏ: “Em không hy vọng sẽ ảnh hưởng đến hai đứa nhỏ, bọn chúng còn quá nhỏ.”

Những tạp chí kinh tế, tài chính sẽ trắng trợn bôi móc thân thể của hai đứa nhỏ, cô lo lắng sẽ làm tổn thương hai đứa bé.

Tịch Khuynh Viễn cũng hiểu những vấn đề đó, gật đầu: “Như vậy cũng tốt.”

.....

Đêm hôm đó, Lương Yên không có cách nào chìm vào giấc ngủ, trong đầu cô đều là thân ảnh của người kia.

Sáng sớm hôm sau, Lương Yên giao hai đứa nhỏ cho mẹ, liền đến công ty đi làm đã nghe thấy mọi người bàn tán.

“Ôi chào, ôi, các cô có nghe thấy không? Nghe nói tổng giám đốc muốn tới Trung Quốc rồi!” có mấy người phụ nữ tùm lại bàn tán xôn xao.

“Chuyện này là bình thường, hiện tại muốn khai thác thị trường trung quốc, dĩ nhiên ông chủ phải xuất hiện.”

“Ôi chào, Lương Yên, cô làm việc ở nước Anh mấy năm đã từng thấy ông chủ chưa? Nhất định là rất đẹp trai, nghe nói vẫn là người đàn ông độc thân hoàng kim!” Tầm mắt của mọi người đều nhìn về phía Lương Yên.

Lương Yên ngẩng đầu khỏi máy vi tính, nhìn qua dáng vẻ mong chờ của mọi người, thật không đành lòng đả kích, nhưng vẫn không thể không nói: “Tôi chưa thấy, nhưng lúc trước có nghe đồng nghiệp nói, ông chủ đã 60, 70 tuổi.”

“Cái gì? Là một ông già?” mọi người tròn mắt thiếu chút nữa đã ngã quỵ.

“Là ai đã nói đó là soái ca, hại mọi người chờ mong.”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Gặp nhau lần nữa

“Là ai đã nói đó là soái ca, hại mọi người chờ mong.”

“Các cô còn có thời gian rảnh nói chuyện phiếm, không cần làm việc ư?” giám đốc ma quỷ Kha Chấn Đông từ trong văn phòng đi ra, đưa tay ra gõ xuống mặt bàn, ngay lập tức mọi người đều im lặng.

Ánh mắt sắc bén của Kha Chấn Đông lướt qua mọi người, dừng ở trên người Lương Yên: “Lương Yên, 9 giờ sáng mai, tổng giám đốc sẽ bay đến đây, cô và tiểu Mục sẽ phụ trách đón tiếp bọn họ.”

“Nhưng tôi chưa từng gặp tổng giám đốc.”

Kha Chấn Đông đưa đồ vật trong tay cho Lương Yên: “Cô giờ cao tám bảng này lên, dĩ nhiên sẽ có người nhận ra.”

“Được rồi.” Lương Yên cúi đầu nhìn, trên tấm bảng trắng viết dòng chữ “Murphy.”, chẳng lẽ đây là tên tổng giám đốc?

Thật đúng là con người thần bí! Chẳng những chưa từng có người thấy gương mặt người này, ngay cả quốc tịch cũng không rõ chứ đừng nói là cái tên.

Đối với chuyện này, Lương Yên cũng không cảm thấy kinh ngạc, cũng không có suy nghĩ nhiều, bắt đầu làm việc, dù sao còn rất nhiều chuyện đang cần cô xử lý.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, cô và tiểu Mục đi đến sân bay.

Sắp đến chín giờ, tiểu Mục đứng giữa đám người, tay giờ cao tám bảng, Lương Yên cũng muốn nhìn thấy vị tổng giám đốc thần bí này, dù sao phụ nữ luôn có lòng hiếu kỳ.

Bỗng nhiên.....

Xung quanh vang lên vô số tiếng ồn ào của hoa si.

“Này, người kia có phải ngôi sao không? Rất đẹp trai!”

“Hình như là Hình Nam Liệt, không là giống Ngô Ngạn Tô.”

“Đôi môi giống như Tạ Đình Phong!”

.....

Lương Yên nghe xong, cảm thấy thật buồn cười, trên đời này có người đẹp trai như thế sao? Cô cảm thấy hiếu kỳ, nhìn theo ánh mắt của mọi người, cả người cô đột nhiên sững sờ.

Người tới, thân hình cao lớn, bị mọi người vây xung quanh, đi ra từ cửa VIP, anh nửa cúi đầu, giống như đang nói chuyện với người bên cạnh, thần sắc chuyên chú, đôi môi mỏng gọi cảm giống như có thể câu hồn đoạt phách!

Là anh! Cho dù nhiều năm không gặp, cho dù mấy năm nay anh đã trở nên thành thực nhưng Lương Yên chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra anh.

“Lương Yên, cô nói xem, người này không phải là tổng giám đốc của chúng ta chứ?” Tiểu Mục đụng vào Lương Yên đang ngây người.

“Không có khả năng.” Lương Yên lắc đầu, vội vàng bàn giao với tiểu Mục: “Tiểu Mục, anh ở chỗ này chờ tổng giám đốc, tôi đi trước.”

Không đợi tiểu Mục lên tiếng, Lương Yên thất hồn thất phách đi tới chỗ Mộ Trọng Nhiên.

Thậm chí ngay cả chính bản thân cô cũng không biết sẽ nói gì với anh. Cô đã từng vô số lần nghĩ tới khi anh và cô ngẫu nhiên gặp nhau, nhưng mỗi lần nghĩ đến sau cùng, cô đều cảm thấy, cho dù bọn họ có gặp lại cũng chỉ là một người xa lạ.

Nhưng bây giờ, khi nhìn thấy anh, cô căn bản không quản được hai chân của mình.

Cô vội vàng muốn biết, mấy năm nay anh như thế nào! Muốn biết năm năm nay anh ở đâu, có sống tốt hay không?

Tuy trong lòng cô hiểu, cô không có tư cách hỏi nhưng hiện tại cô không nghĩ được nhiều như vậy.

“Mộ Nham.” Lương Yên kích động đi lên gần cản trước mặt người đàn ông, tim của cô chưa từng đập nhanh như vậy.

Đôi mắt sắc bén lạnh lùng nhìn thoáng qua Lương Yên, lông mày anh nhíu lại, trong nháy mắt, Lương Yên rõ ràng cảm nhận được, không khí giống như giảm đi mấy độ.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lại gặp lại

Đôi mắt sắc bén lạnh lùng nhìn thoáng qua Lương Yên, lông mày anh nhíu lại, trong nháy mắt, Lương Yên rõ ràng cảm nhận được, không khí giống như giảm đi mấy độ.

Cô cắn chặt môi.

“tổng giám đốc, người quen của anh sao?” Trợ lý của Triển Mộ Nham ở phía sau nhìn Lương Yên, tiến lên một bước hỏi.

Ánh mắt Triển Mộ Nham lạnh hơn.

“Không biết.” Câu trả lời của anh cứng rắn, dứt khoát, cả người Lương Yên run lên, giật mình, lo lắng nhìn anh.

“Đuổi cô ta đi!” Trong giọng nói của anh mang theo mấy phần chán ghét.

“Vâng thưa tổng giám đốc.” trợ lý lên tiếng, đi lên một bước, dừng lại trước mặt Lương Yên: “Vị tiểu thư này, xin nhường đường một chút.”

Lương Yên hoàn hồn, trước ngực cô ngực cô như có tảng đá đè nặng, cả người buồn bực.

Cô cho rằng mình đã sớm không còn để ý đến anh, lại không nghĩ đến, giờ phút này, sự lạnh lùng của anh vẫn khiến cô có chút khó chịu, không, có lẽ không chỉ một chút khó chịu...

Cô cố gắng nở một nụ cười nhẹ nhõm: “Thật xin lỗi, tôi chỉ muốn biết những chuyện xảy ra trong năm năm qua.”

Bỗng nhiên, Triển Mộ Nham tháo lấy kính râm xuống, đôi mắt sắc bén như dao, nhìn về phía Lương Yên: “Cô tốt nhất đừng chọc đến tôi! Lập tức cắt ngay khỏi tầm mắt tôi!” Anh sợ anh không kiềm chế được mà bóp chết cô.

Ánh mắt đó khiến Lương Yên giật mình, lời nói như nghiền lại tại yết hầu.

Trợ lý a Tín chưa từng thấy sắc mặt tổng giám đốc kém như bây giờ, cả người không rét mà run, trong lòng cảm thấy hiếu kỳ về người phụ nữ này, người phụ nữ này và tổng giám đốc đến cùng là có chuyện gì, chẳng lẽ là tình nhân cũ, anh ta đã từng nghe nói, trong lòng tổng giám đốc cất giấu một người phụ nữ không thể đụng vào, hiện nay, anh ta càng khẳng định điều đó.

“A Tín, người đã đến chưa?” Hiện nhiên Triển Mộ Nham không có ý định lại nói chuyện với Lương Yên, không kiên nhẫn nhìn đồng hồ.

Nhìn thấy ánh mắt chán ghét của anh, Lương Yên hiểu, anh thật sự chán ghét, rất chán ghét cô!

Trong lòng cô cảm thấy chua xót.

Nhưng mà có sao đâu? Hiện tại cô muốn đến xin lỗi là vì muốn để cho lòng mình thanh thản, đối với Mộ Nham, cho tới bây giờ cô chưa từng có bất kỳ ảo tưởng gì, không phải sao?

Cô quay người lại, chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy giọng nói của a Tín...

“Đến rồi, này, ở chỗ này!”

Tiểu Mục kích động chạy đến: “Ngài nhất định là tổng giám đốc Murphy, xin chào, tôi là tiểu Mục của phòng PR, Lương Yên, có phải cô quen biết với tổng giám đốc không?”

Thật lâu, Lương Yên mới quay người lại, kinh ngạc đến mức không khép miệng được, tổng giám đốc thần bí Murphy? Trước đó cô chưa từng đặt hai người này cùng một chỗ.

“này, đừng chỉ mê nhìn soái ca, cô nói gì đi!” bầu không khí trở nên cứng ngắt, nhất thời tiểu Mục cũng không biết làm sao? Nhất là gương mặt kia của đại Boss, càng khiến cho anh ta hoảng sợ, tiểu Mục chỉ có thể cầu xin sự giúp đỡ của Lương Yên.

Bị tiểu Mục hỏi, Lương Yên mới hoàn hồn, thu hồi sự nghi ngờ và kinh ngạc, cười một nụ cười công thức hóa, chuyên nghiệp nhưng rất xa cách: “Chào tổng giám đốc Triệu, tôi là Tịch Lương Yên.” Nếu như anh đã muốn hai người trở thành người xa lạ, vậy thì cứ như anh muốn.

Tịch Lương Yên.

Rất tốt! Người phụ nữ này vậy mà dám đến công ty anh làm!

Ánh mắt Triển Mộ Nham lạnh thấu xương, hung hăng nhìn chằm chằm Lương Yên, giống như muốn nuốt Lương Yên vào bụng, Lương Yên cắn chặt môi không chịu cúi đầu, cố chấp nhìn thẳng vào mắt anh.

Chương 20: Qua làm thư ký

Ngày thứ hai. Lương Yên đến công ty làm.

“Tịch Lương Yên, cô đến làm trợ lý cho phòng tổng giám đốc.”

Kha Chấn Đông gõ lên mặt bàn Lương Yên.

“Oa, Lương Yên làm thư ký cho tổng giám đốc!”

“Trời ơi! Thật là đồ ky!”

“Sao giám đốc Kha không sắp xếp cho tôi?”

Nhất thời, bốn phía đều là tiếng thán phục và hâm mộ. Ngày hôm qua tiểu Mục đã thêm mắm thêm muối một phen về sự anh tuấn phi phàm của tổng giám đốc, cho nên, hiện tại mọi người cảm thấy rất hâm mộ với Lương Yên.

Nghe được tin tức điều động, trái tim Lương Yên cũng không kiềm chế nổi, đập thành thịch, nhưng sau khi bình tĩnh lại, cô lại lên tiếng từ chối.

“Giám đốc Kha, sao anh lại chọn tôi? Tôi mới đến công ty còn có rất nhiều thứ không hiểu.” Không phải là cô không muốn qua, chỉ là, cách anh quá gần cô sợ mình sẽ hăm sâu vào vũng bùn. Cả đêm qua cô đã suy nghĩ, nếu như đã quyết định làm người xa lạ thì nên tận lực giữ khoảng cách.

“Đây là quyết định của mọi người, nghe tiểu Mục nói cô là người quen cũ của tổng giám đốc, tôi tin hai người sẽ ăn ý hơn.”

“Là người quen cũ nhưng mà.....”

“Không có nhưng mà.” Kha Chấn Đông nhìn Lương Yên, nhú mày sau đó nhỏ giọng nói: “Cô nên thông minh một chút, cô xem, có biết bao nhiêu người muốn vị trí này đều không được! Được rồi, cô tranh thủ thời gian, thu dọn đồ qua phòng thư ký, bên phía tổng giám đốc đang cần người.”

Lương Yên chỉ có thể thu dọn đồ đạc, không biết lúc Triển Mộ Nham biết thư ký là cô anh sẽ có thái độ gì? Ngày hôm qua sau khi biết cô làm việc trong công ty, anh đã muốn đem cô nuốt vào bụng.

“Lương Yên, thì ra cô và tổng giám đốc là người quen cũ.” Kha Chấn Đông vừa đi, mọi người liền ồn ào hỏi.

“tổng giám đốc là người như thế nào? Hai người vì sao lại quen nhau? Quen biết bao lâu?” Mọi người đều cảm thấy hiếu kỳ.

Nhưng cũng có người đồ ky: “Quen biết với tổng giám đốc có khác, mới đến đây làm việc được hai ngày đã được điều động, hôm nay là thư ký ngày mai chưa biết chừng sẽ làm thư ký trưởng, đầu giống chúng ta, làm việc mấy năm ở công ty nhưng cũng chỉ ở vị trí này.”

Mọi người cô một câu, tôi một câu Lương Yên chỉ cảm thấy đau đầu.

Cô có dự cảm không tốt, cuộc sống sau này của cô tuyệt đối là nếm mùi đau khổ.

.....

Khi Lương Yên ôm một đống đồ lên tầng 18, trợ lý a Tín đã trở ở đây, nhìn thấy Lương Yên anh ta vẫn hơi ngạc nhiên: “Cô chính là thư ký mới?”

“Ừm.” Lương Yên chỉ có gật đầu nhận mệnh.

“Vậy cô đi theo tôi đến chỗ tổng giám đốc.” A Tín cảm thấy mình phải nhanh chóng biến mất miễn cho ở khu vực nguy hiểm.

A Tín đi đến gõ cửa: “tổng giám đốc, thư ký mới đã đến.”

“Ừm, để cho họ vào.” Giọng nói trầm thấp nhàn nhạt vang lên, Lương Yên không khỏi nắm chặt đồ trong tay.

“Tịch tiểu thư, mời cô vào.” A Tín mở cửa, để Lương Yên một mình đi vào.

Mở cửa phòng, Lương Yên lập tức nhìn thấy Triển Mộ Nham ngồi trước bàn làm việc, trên bàn chất đầy văn kiện, gương mặt anh bị che khuất sau đống văn kiện đó.

Cho dù như thế, khí phách trên người anh cũng không có cách nào có thể che giấu.

“Tên gì?” anh không ngẩng đầu, chỉ lên tiếng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Gán tội cho người khác

“Tên gì?” Anh không thèm ngẩng đầu lên chỉ mở miệng hỏi.

Lương Yên nhàn nhạt cười một tiếng, cô dùng giọng điệu giải quyết công việc chung: “Tịch Lương Yên. Hôm qua chúng ta đã gặp rồi.”

Triển Mộ Nham dùng động tác lật tài liệu. Anh ngẩng đầu lên dùng ánh mắt nghiêm nghị liếc Lương Yên một cái. Môi mỏng khẽ nhếch lên, giọng điệu lạnh băng, “Người nào bên phòng nhân sự sắp xếp cô lên đây?”

Anh rất muốn trực tiếp bảo cô cút đi!

“Triển tổng có thể trực tiếp hỏi bộ phận nhân sự. Thời gian làm việc sau này, hy vọng Tổng giám đốc chỉ dạy nhiều hơn.” Lương Yên không kiêu ngạo không tự ti khề cùi người chào.

Thái độ của cô càng hào phóng thì càng khiến Triển Mộ Nham bốc hỏa.

Anh dứt khoát đứng dậy ném tài liệu trong tay đi. Nhoáng một cái đã đứng trước mặt Lương Yên bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng, “Cô làm việc ở công ty được bao lâu rồi?”

“Đây là ngày thứ ba.”

Ngày thứ ba!

Cô gái này đúng là biết làm việc!

Triển Mộ Nham đùa cợt nhếch khóe môi, “Tịch Lương Yên, cô đã quyến rũ được ai mà có thể bò lên vị trí này nhanh như vậy? Hừ?”

Anh tùy tiện gán tội cho người khác như vậy khiến trong lòng Lương Yên hơi nhói đau.

Hiển nhiên anh vẫn còn giống như lúc trước, cho rằng cô trơ tráo, dâm đãng, nhưng như vậy thì cũng có liên quan gì? Cô đã không còn là cô gái tùy tiện để anh gán tội cho mình như lúc trước.

“Triển tổng, lời này của ngài đang sỉ nhục tôi, cũng là sỉ nhục những đồng nghiệp khác ở bộ phận nhân sự. Bọn họ hết lòng làm việc, ngài lại tự tiện phỏng đoán như vậy, tôi nghĩ ngài sẽ khiến bọn họ rất thất vọng.”

“Đây là suy đoán bình thường!” Triển Mộ Nham nắm cái cảm tình xảo của Lương Yên, trong đôi mắt lãnh lẽo của anh tràn đầy sự đe dọa khiến cô run rẩy, “Tịch Lương Yên, cô còn cần tôi nhắc nhở cuộc sống cá nhân hỗn loạn và những hành động bẩn thỉu của mình sao? Hiện tại tùy tiện lật một tờ báo của năm năm trước cũng có thể thấy được rõ ràng! Tôi cảnh cáo cô, nếu cô không làm tốt vị trí này thì tôi sẽ khiến cô phải cút xéo ngay lập tức!”

Nếu không phải bên nhân sự đã ra thông báo, anh căn bản không muốn liếc cô một cái!

Cặp lông mi dài của Lương Yên khẽ run rẩy, một lúc lâu mới đứng thẳng lên, môi mỉm cười khẽ, “Tổng giám đốc yên tâm, nếu như làm không tốt thì tôi sẽ chủ động rời đi.”

Triển Mộ Nham hí mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cô, ánh mắt hơi trầm xuống. Anh hất cằm cô ra, trầm giọng ra lệnh: “Cút ra ngoài làm việc.”

.....

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, Lương Yên tựa lên cánh cửa dày cộp nặng nề, hít một hơi thật sâu. Cô cố gắng điều chỉnh tốt tâm trạng mới xoay người đi vào phòng thư ký.

Bên trong phòng thư ký đã có mấy thư ký cùng trợ lý ngồi đó. Lương Yên nở nụ cười chào hỏi mọi người, sau đó liền ngồi xuống bắt đầu sửa sang lại công việc.

“Ồi chào, hôm qua mấy người có nhìn thấy cô bạn gái mà Triển tổng dẫn theo không?”

“Không có. Lúc ấy tôi đang đi ăn cơm. Vóc người như thế nào? Có xứng với Tổng giám đốc của chúng ta không?”

“Tổng giám đốc đã coi trọng rồi thì còn cần phải nói sao? Xinh chết đi được! Đứng bên cạnh Tổng giám đốc đúng là tuyệt phối.”

“Ài ôi. Hâm mộ chết mất..... Lúc nào tôi mới tìm được người chồng giàu có lại đẹp trai như vậy đây.”

“Ha. Cô sao, tỉnh lại đi!”

.....

Lương Yên đang chăm chú xem xét lại tài liệu, nghe bọn họ bàn tán như vậy cũng hơi dừng lại.

Anh có bạn gái rồi sao? Thì ra là vậy, dù không có Niệm Niệm thì thế giới tình cảm của anh vẫn đặc sắc như vậy.....

Lương Yên thở dài một hơi, vỗ vỗ gương mặt.

Tịch Lương Yên, không phải mày đã sớm gạt bỏ người này khỏi lòng mình sao, hiện tại còn rầu rĩ không vui cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Là tình địch của cô

Buổi trưa, tất cả mọi người đi ra ngoài ăn cơm. Lương Yên còn đang cầm cúi sửa lại bu rui kiện —— cô không muốn để Mộ Nham coi thường mình, cho nên chỉ đành phải cố gắng gấp bội.

“Ồi chào, Lương Yên, tớ sẽ mang cơm lên cho cậu. Chắc bạn gái của Tổng giám đốc sắp mang bữa trưa tình yêu đến rồi, cậu nhớ lấy điện thoại chụp lại, lát nữa để tớ nhìn một cái.” Cô trợ lý Tiểu Chùy trước khi đi còn không quên nhắc nhở.

“Biết rồi, đi đi. Lấy cho tớ một phần đậu xào thịt nhé.” Lương Yên dờ khóc dờ cười đẩy Tiểu Chùy ra cửa.

Lúc cô chuẩn bị quay về phòng thư ký thì nghe thấy tiếng giày cao gót vang lên: “Lê tiểu thư, tôi còn đang định đi xuống dưới lấy đồ ăn cho Tổng giám đốc đây.”

“Vậy xem ra tôi đến rất đúng lúc rồi. Sẽ không quấy rầy công việc của anh ấy chứ?” Giọng nói này.....

Lương Yên sững sờ.

Cô đang định đi về phòng làm việc lại hơi dừng lại. Cho dù đã qua năm năm thì cô cũng sẽ không quên cô ta. Thậm chí Lương Yên còn không thể quên được những lời nói cay nghiệt trong hôn lễ, cả những lời nói mà cô ta đã nói với phóng viên.....

Cô căn bản không dám tin người bạn tốt nhất của mình lại nói ra những lời nói đó.

Nhưng sao Lê Mạn Thanh lại đột nhiên trở thành bạn gái của Mộ Nham?

Lê Mạn Thanh đã đi theo A Tín đến cửa phòng thư ký.

Cô ta vừa liếc thấy Lương Yên cũng kinh ngạc đến giật mình.

Năm năm không gặp, Lê Mạn Thanh đã không còn ngây ngô như lúc mới tốt nghiệp, đổi thành sự thành thực diêm lệ.

Cô ta mặc một bộ âu phục màu đỏ cùng với dáng người xinh đẹp, nhìn cô ta vừa quyến rũ lại không mất phần tao nhã.

“Cô..... Sao cô lại ở đây?” Lê Mạn Thanh hỏi phục lại tinh thần trước.

A Tín nhìn hai người một cái, “Lê tiểu thư biết thư ký Tịch sao?”

“Thư ký?” Lê Mạn Thanh cau mày, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lương Yên vài lần. Nụ cười của Lương Yên có chút lạnh lẽo, “Đã lâu không gặp, bạn tốt nhất của tôi!”

“Tôi không dám trèo cao lên thiên kim Tịch gia.” Lê Mạn Thanh lạnh giọng mỉa mai, cô ta quay đầu liếc A Tín một cái, “A Tín, anh đi ăn cơm đi. Để thư ký Tịch đưa tôi đến chỗ Mộ Nham được rồi.”

“À, cũng được” A Tin gạt đầu một cái, dạn dò Lương Yên xong liền xoay người rời đi.

Trong lòng Lương Yên có rất nhiều nghi vấn, nhưng cô sẽ không hỏi ra miệng, chỉ ra hiệu mời đi theo rồi đi ở đằng trước, “Bên này.”

Rất nhanh đã đến phòng làm việc của Tổng giám đốc, Lương Yên thử gõ cửa nhưng không thấy người bên trong trả lời.

Lê Mạn Thanh đã tao nhã xoay tay cầm cửa, chậm rãi đi vào đặt đồ ăn lên bàn làm việc. Lương Yên đang định đóng cửa quay về phòng làm việc.

“Đợi đã...” Lê Mạn Thanh đột nhiên gọi cô lại.

Lương Yên hơi dừng lại rồi quay đầu nhìn cô ta.

“Cô không muốn biết vì sao lúc trước tôi lại làm như vậy à? Tôi là bạn tốt nhất của cô!” Lê Mạn Thanh khẽ nhếch môi, lạnh lùng nhìn Lương Yên.

“Chuyện đã qua thì cứ cho qua đi. Cô cũng đã thấy tôi không còn gì hết. Vì sao tôi còn cần phải biết những cái này?” Lương Yên cũng không muốn nói nhiều với cô ta.

“Cô xác định mình không còn gì hết sao?” Lê Mạn Thanh mím môi, ung dung nhìn về phía Lương Yên, “Tịch Lương Yên, bây giờ tôi là tình địch của cô.”

Tình địch?

Lương Yên cau mày, “Cô có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Không thể chờ đợi

Tình địch? Lương Yên cau mày, “Cô có ý gì?”

Lê Mạn Thanh cười nhạo một tiếng, “Lương Yên, cô đừng tưởng rằng cô không nói thì tôi không nhìn ra —— cô thích Mộ Nham!”

Lương Yên ngẩn người. Đây là bí mật của cô, cô chưa hề nói với bất kì người nào, bao gồm cả Lê Mạn Thanh và anh trai.

Yêu thầm chính là như vậy, giống như lời người nào đó đã nói, phần tình cảm này bị Thượng Đế trộm mất, cho nên cô chỉ dám chôn giấu dưới đáy lòng, để phần tình cảm đó dần dần lên men, bành trướng.....

Cô cho rằng mình đã che giấu rất tốt, không nghĩ đến lại bị Lê Mạn Thanh nhìn thấu. Như vậy, Mộ Nham thì sao? Có phải anh cũng đã nhìn ra hay không?

“Lương Yên, cô đúng là không biết xấu hổ. Gã cho anh trai nhưng trong lòng lại yêu em trai! Tôi thấy chắc cô vẫn chưa hết hy vọng với Mộ Nham đúng không?”

Lương Yên cắn môi, không lên tiếng. Lời nói của Lê Mạn Thanh đã đâm trúng bí mật sâu trong lòng cô.

Lê Mạn Thanh từng bước ép sát, “Đừng quên, cô là hung thủ hại chết Triển Mộ Khoa, cô cảm thấy Mộ Nham sẽ yêu cô sao? Tịch Lương Yên, tôi khuyên cô đừng có mơ tưởng hão huyền! Cô là thiên kim Tịch gia mà lại chạy đến đây để làm thư ký, người ngoài đường cũng nhìn rõ lòng dạ Tư Mã Chiêu của cô, chỉ là tôi hiểu rõ Mộ Nham, anh ấy sẽ không coi trọng cô. Hơn nữa, hiện tại anh ấy đã hận cô đến tận xương! Nếu cô biết điều thì tốt nhất lập tức thu dọn đồ đạc cút khỏi đây đi!”

Lương Yên cũng không bởi vì bị Lê Mạn Thanh công kích liên tục mà lùi bước, cô ngửa mặt lên nhìn thẳng vào vẻ mặt vênh vác của cô ta, “Cô không cần khẩn trương như vậy. Tôi thừa nhận cô không nói sai, lúc tôi muốn gả cho Mộ Khoa thì trong lòng đã có Triển Mộ Nham rồi, nhưng đó là chuyện đã qua. Tôi không si tình như cô nghĩ, không phải loại người đã đi qua năm năm rồi vẫn còn mãi yêu một người. Lý do tôi làm việc ở đây là vì được tổng bộ bên Anh điều tới. Cho nên cô không cần phải gấp gáp như vậy, càng đừng nghĩ rằng, người đàn ông mà cô coi là bảo bối thì tôi cũng sẽ yêu thích!”

Sắc mặt Lê Mạn Thanh chợt xanh chợt trắng.

Lương Yên nói xong hết liền cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Cô không nói thêm gì nữa mà xoay người định đi ra ngoài. Nhưng cô vừa mới mở cửa ra liền nhìn thấy một bóng người đứng chắn ngay trước cửa.

Cô vừa ngước mắt lên nhìn liền thấy hoảng sợ.

Triển Mộ Nham khoanh tay đứng ngoài cửa, ánh mắt âm trầm nhìn về phía cô, trong đôi mắt thâm thúy của anh còn mang theo sự nguy hiểm.

Anh về từ lúc nào? Không phải là anh đã nghe hết những lời mà cô đã nói chứ?

Khi nhìn thấy ánh nhìn soi mói của anh thì sự lo lắng trong lòng cô càng nhiều hơn.

Cô nhanh chóng nghiêng người tránh đi, thậm chí còn quên cả việc chào hỏi.

Lê Mạn Thanh cũng đã phát hiện sự tồn tại Triển Mộ Nham. Trong nháy mắt liền thu lại sự lạnh lùng, tươi cười bước về phía Mộ Nham, cô ta thân mật khoác tay lên tay anh rồi nói, “Anh đã đói bụng chưa? Hôm nay em làm món cánh gà hấp muối mà anh thích nhất. Em nghe A Tín nói anh phải họp cả buổi sáng, có mệt không?”

“Ừ.” Triển Mộ Nham nặng nề liếc Lương Yên một cái. Cánh tay dài thuần thục ôm eo Lê Mạn Thanh.

Lương Yên cho là mình sẽ không để ý, nhưng..... cô nhìn không được mà quay đầu lại, lại bị một màn ân ái kia làm cho đau đớn.

Đồ ăn bị đặt qua một bên, Triển Mộ Nham đề Lê Mạn Thanh lên vách tường bên cạnh, anh nâng mặt cô ta lên hôn xuống. Lê Mạn Thanh vừa thẹn thùng vừa nhiệt tình đáp lại, đôi chân cân xứng quấn lấy vòng eo anh.

Lương Yên không dám nhìn nữa, cô dùng sức đóng cửa lại, cả người mềm nhũn tựa lên ván cửa, ngay cả môi cũng trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nhặt như nước ốc

Lương Yên không dám nhìn nữa, cô dùng sức đóng cửa lại, cả người mềm nhũn tựa lên ván cửa, ngay cả môi cũng trắng bệch.

Bọn họ không thể chờ được tới mức đó sao, nhất định phải thân mật ở trong phòng làm việc ư, ngay cả có đóng cửa hay không cũng không quan tâm?

“Thư ký Tịch, cô không sao chứ?” A Tín cầm theo đồ ăn đi lên lầu, vừa thấy sắc mặt của Lương Yên liền hỏi một câu. Lương Yên vừa nghe thấy giọng nói của A Tín liền khôi phục tinh thần. Cô không kịp che giấu dáng vẻ thất thần đành phải rũ mi, miễn cưỡng nở một nụ cười, “Không có chuyện gì. Tôi đang chuẩn bị đi về phòng làm việc. Anh chưa ăn sao?”

“Tôi còn nhiều việc nên định mua về ăn. A, Tổng giám đốc cùng Lê tiểu thư vẫn còn ở bên trong sao?”

“Ừ.....” Lương Yên buồn buồn trả lời, cô không nói gì thêm, chỉ xoay người vội vàng rời đi.

Lúc cô trở về phòng làm việc thì các đồng nghiệp vẫn chưa về, Lương Yên ngồi ở chỗ của mình, cố gắng dời sự chú ý của mình lên máy tính, nhưng cô phát hiện mỗi lần đều thất bại.

Tịch Lương Yên, mày bị làm sao thế? Tại sao mới chỉ gặp mặt mà thôi, đã bị bọn họ làm cho hỗn loạn? Cứ tiếp tục như vậy, sau này làm sao làm việc bình thường được?

Như vậy là quá đủ rồi! Cô uể oải vùi cả người vào ghế dựa.

Đúng lúc Tiểu Chùy trở về, thấy dáng vẻ sa sút tinh thần của cô liền đem đưa túi đồ ăn trước mặt cô, “Sao vậy? Sao lại thành dáng vẻ này rồi. Chẳng lẽ nhìn thấy bạn gái của Tổng giám đốc liền chịu sự đả kích to lớn sao?”

Cô ấy tùy tiện nói một câu lại chọc trúng nỗi đau của Lương Yên.

Lương Yên ngượng ngùng cười một tiếng, cướp lấy đồ ăn trong tay Tiểu Chùy, cố giả vờ mình không sao cả, “Tớ đói bụng thôi.”

Tiểu Chùy không biết mối quan hệ giữa ba người, chỉ cho rằng Lương Yên bị đối thật. Cô ấy lại gần nhỏ giọng nói, “Này, thấy bạn gái của Tổng giám đốc chưa? Trông như thế nào? Đã chụp ảnh chưa?”

Chụp ảnh?

Lúc đó đầu óc cô trống rỗng, chỗ nào có tâm trạng chụp ảnh?

“Tớ ăn cơm trước.”

“Đừng ăn gấp quá, lát nữa sẽ có thời gian ăn. Cậu nói cho tớ nghe về cô gái kia đi! Tớ tò mò chết mất!” Tiểu Chùy vừa nói vừa không quên quay đầu

nhìn về phía phòng của Tổng giám đốc, đôi mắt mở to như muốn nhìn xuyên qua cánh cửa dày cộp.

Lương Yên ăn món cô thích nhất nhưng lại cảm thấy nhạt như nước ốc. "Còn chưa đi đâu, lát nữa cậu tự....."

Lời còn chưa nói hết thì cửa phòng đã bị mở ra.

Lê Mạn Thanh ung dung đi ra ngoài.

"Oa. Đúng là rất đẹp. Điện thoại, điện thoại của tớ!" Tiểu Chùy vội vàng xoay người tìm điện thoại.

Lương Yên thoáng liếc qua đôi môi đã được tô son của Lê Mạn Thanh, tiếp theo lại cúi đầu chuyên tâm ăn cơm trưa.

Cô không biết vì sao hai người không hề quen biết nhau lại đột nhiên ở bên nhau. Nhưng Lương Yên cũng phải thừa nhận hai người đó rất đẹp đôi giống như lời đồng nghiệp đã nói.

.....

8 giờ tối.

Lương Yên vẫn còn ở trong phòng làm việc vội vàng chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp ngày mai. Cô cứ nghĩ rằng trong công ty chỉ còn một mình cô, nhưng lúc lo đang ngẩng đầu nhìn xung quanh liền phát hiện trong phòng Tổng giám đốc vẫn còn sáng đèn.

Triển Mộ Nham vẫn còn ở đây.

Lương Yên mím môi. Mới qua tám năm thôi mà công ty đã phát triển nhanh chóng như vậy, trừ thực lực của đám quản lý cấp cao ra, thì anh là công thần lớn nhất. Đúng như lời anh trai nói, chỉ cần cho Triển Mộ Nham một nền tảng để phát huy thì anh sẽ khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc. Nhưng Lương Yên không hề nghĩ tới từ tám năm trước anh đã bắt đầu lập công ty của riêng mình. Nhưng nếu anh đã có thực lực này, vậy sao năm năm trước lại để mặc xí nghiệp của Triển gia bị chia năm xẻ bảy?

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ngã sắp

Cô đang suy nghĩ lung tung thì chiếc đèn chân không trên đầu nhấp nháy mấy lần rồi tắt ngóm.

Bóng đèn bị hỏng rồi!

Lương Yên không chút quan tâm nhìn về phía phòng của Tổng giám đốc ở đối diện vẫn còn sáng đèn.

Mấy năm này cô mang theo hai đứa nhỏ sống ở nước ngoài, có chuyện gì là chưa làm qua? Cô thuận tiện lấy điện thoại bật đèn pin, lần mò sờ soạng cái tủ trong góc tường tìm bóng đèn dự phòng, sau khi dời hai cái ghế qua liền cởi giày cao gót dẫm lên ghế.

.....

Lúc Triển Mộ Nham đi ra từ phòng làm việc liền nhìn thấy phòng thư ký đang tối om lại sáng đèn.

Anh không khỏi ngừng bước, liếc mắt nhìn xem. Vừa nhìn một cái liền thấy một màn này —— cô mặc một bộ váy màu đen, không chút để ý hình tượng đứng lên trên ghế, đôi chân dài mảnh khảnh trắng nõn như ngọc thạch, ngón chân nhỏ nhắn tinh xảo cực kì quyến rũ. Càng đáng chết là từ góc độ của anh nhìn qua hoàn toàn có thể nhìn thấy quần lót viền ren của cô.

Người phụ nữ này bày ra dáng vẻ như vậy ở trong phòng làm việc là muốn quyến rũ người nào?!

Đôi mắt Triển Mộ Nham sâu thẳm, lông mày nhíu chặt, anh mấy bước đến gần, "Tịch Lương Yên, cô đang làm cái gì vậy?"

Lương Yên vẫn còn đang thử bóng đèn, không ngờ tới Triển Mộ Nham sẽ đi vào, anh vừa quát lên thì cô liền bị dọa sợ. Bàn tay cầm bóng đèn buông lỏng, ghế ở dưới chân hơi lung lay, cả người nghiêng ngả ngã xuống.

Triển Mộ Nham thề, anh thật sự không muốn cứu cô! Nhưng động tác lại nhanh hơn suy nghĩ.

Chờ anh phục hồi tinh thần lại thì một mùi hương tươi mát đã xông vào mũi, hình như là mùi chanh. Thân thể mềm mại ngã vào trong ngực anh. Cả hai người cùng ngã xuống mặt đất.

Lương Yên không ngờ anh lại giờ tay ra đỡ cô, cho nên cứ kinh ngạc nhìn chăm chăm anh. Nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, cảm nhận hô hấp trầm ổn của anh, Lương Yên quên cả việc phải nói cảm ơn, cũng quên đứng dậy, chỉ có thể tham lam đưa mắt nhìn anh.

Lần cuối cùng được nhìn anh gần như vậy, đã là năm năm trước rồi.....

“Nhìn đủ chưa?” Triển Mộ Nham lạnh lạnh nhếch môi.

Cô ngẩn ra sau đó phục hồi tinh thần lại, lập tức đỏ mặt. Tịch Lương Yên, mày càng lớn càng không ra gì! Thế mà lại nhìn anh ấy đến không dứt ra được!

“Thật xin lỗi..... A, không phải, phải nói cảm ơn mới đúng.....” Lời nói của Lương Yên có chút không mạch lạc, hốt hoảng muốn đứng dậy.

Cổ tay lại bị Triển Mộ Nham nắm lấy. Anh hơi híp mắt lại nhìn Lương Yên, “Tịch Lương Yên, chắc không phải cô cố ý làm như thế này chứ? Hử?”

“Cái gì?” Lương Yên không hiểu sao anh lại hỏi như vậy.

Triển Mộ Nham nhìn đôi mắt trong veo không chút tạp chất của cô, ánh mắt khẽ xoay chuyển. Rồi sau đó giọng nói lại càng lạnh hơn, “Tốt nhất cô hãy làm theo lời mình nói, đừng có chút nhớ nhung nào với tôi. Thứ nhất, cô không xứng! Thứ hai, tôi có thể yêu bất kì ai, nhưng tuyệt đối không có khả năng sẽ yêu một người phụ nữ bẩn thỉu như cô!”

Cả người Lương Yên chấn động.

Quả nhiên anh đã nghe thấy lời cô nói. Cho nên mới đổi lại sự si nục như vậy sao? Anh không hề yêu cô chút nào!

Đôi mắt Lương Yên ửng đỏ, lại quật cường không để nước mắt rơi xuống, chỉ cúi đầu không nhìn khuôn mặt đẹp trai gần ngay trong gang tấc nữa, cô khẽ cười cố gắng thu lại sự đau lòng dưới đáy mắt.

“Tổng giám đốc, ngài suy nghĩ nhiều rồi. Tôi đứng cao như vậy là muốn thay bóng đèn thôi, không phải vì muốn quyến rũ anh, cũng không phải vì muốn anh yêu tôi. Chắc Triển tổng vẫn chưa nghe rõ những lời tôi đã nói với Mạn Thanh, tôi có thể nói lại một lần nữa. Tôi.....”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hạnh phúc của cô

“Tổng giám đốc, ngài suy nghĩ nhiều rồi. Tôi đứng cao như vậy là muốn thay bóng đèn thôi, không phải vì muốn quyến rũ anh, cũng không phải vì muốn anh yêu tôi. Chắc Triển tổng vẫn chưa nghe rõ những lời tôi đã nói với Mạn Thanh, tôi có thể nói lại một lần nữa. Tôi.....”

Cô nói đến đây liền hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn đôi mắt thâm thúy kia, liếm liếm đôi môi nhỏ, mới tiếp tục nói: “Tôi không yêu anh..... Cho nên, Tổng giám đốc không cần phải cảm thấy phiền toái.”

Đôi mắt Triển Mộ Nham hơi trầm xuống, bên trong như được phủ thêm một lớp sương mù, anh lạnh lùng nhìn cô gái đang giả vờ bình tĩnh rời khỏi ngực mình.

Không hiểu sao lúc thân thể mềm mại kia rời khỏi người anh thì anh lại cảm thấy có chút lạnh. Chẳng lẽ ngã đến hông đầu sao?

Hai người một trước một sau đứng lên, Lương Yên liếc anh một cái, nhanh chóng cúi đầu sửa sang lại quần áo. Lúc này, điện thoại của cô chợt vang lên.

Cô liếc mắt nhìn màn hình một cái, liền nhìn thấy số điện thoại đang nhấp nháy trên màn hình là số nhà. Nhất định là bọn nhỏ gọi điện nhắc cô về nhà!

Cô cảm thấy hoảng sợ, không dám nhìn Triển Mộ Nham, chỉ sợ anh biết được gì đó. Chỉ đành phải xoay người sang chỗ khác, cẩn thận áp điện thoại lên tai.

“Alo.....”

“Yên Yên, chừng nào mẹ trở về? Đã khuya lắm rồi, bà nội nói buổi tối sẽ có chó săn ẩn hiện nha.” Là giọng nói non nớt dễ nghe của QQ.

“Không phải Yên Yên bị con sói tha đi mất chứ? Cậu còn nói muốn đi cứu mẹ a! Con cũng muốn đi!” Giọng của Vi Vi đang trách móc ở đầu bên kia truyền đến.

Lời nói ngây thơ khiến Lương Yên nhin không được ‘xi’ một tiếng cười lên, lập tức quên bên cạnh còn có người khác, cười nói: “Bé ngốc. Ngoan ngoan ở nhà chờ mẹ, mẹ sẽ về ngay.”

“Con muốn ăn chocolate. Yên Yên mua chocolate cho con được không?” Vi Vi mềm giọng năn nỉ, đáng thương đến mức khiến Lương Yên không biết phải cự tuyệt như thế nào. Nhưng lập tức đã có người phản đối thay cô, “Không được! Tiểu ngu ngốc, em muốn rằng của em bị sâu nhỏ gặm hết sao! Chú bác sĩ đã nói Vi Vi không được ăn đồ ngọt nữa!”

“Ô ô, QQ thật đáng ghét! Đồ quý sứ đáng ghét!” Vi Vi không vui khi bị anh trai dạy dỗ, uất ức muốn chết.

Ngay sau đó, Tịch Khuynh Viễn đã cầm lấy điện thoại, cười không ngừng nói, “Có hai đứa nhỏ ở đây, trong nhà náo nhiệt hơn hẳn. À, khi nào thì em về? Anh đi đón em”

“Dọn dẹp một cái là có thể đi ngay.”

“Vây em chờ anh hai phút, anh đưa bọn nhỏ đến đón em. Hai đứa không yên tâm, đã làm nhảm cả buổi tối rồi.”

Lương Yên vui mừng cười, “Ừ. Vây em đứng dưới công ty chờ mọi người.”

Cô vừa nói xong câu đó liền cúp điện thoại. Lương Yên chỉ cảm thấy không khí xung quanh lạnh lẽo, lúc này mới đột nhiên nhớ ra Mộ Nham còn đang đứng sau lưng. Cô quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy đôi mắt u ám của anh. Anh cứ nhìn thẳng vào cô, như muốn nhìn xuyên qua người cô.

Lương Yên đột nhiên cảm thấy hoảng sợ.

Chẳng lẽ anh đã nghe thấy cái gì rồi sao?! Nhưng dù anh có biết cô đã có con, anh cũng sẽ không biết hai đứa là con của anh đi!

Lương Yên chỉ cảm thấy tự mình hù dọa mình, cố gắng khiến mình bình tĩnh lại, cô đang muốn nói gì đó nhưng anh đã lạnh lùng mở miệng: “Bạn trai?”

Cách xưng hô ngọt ngào như vậy, không phải là bạn trai còn có thể là ai? Còn nữa... nụ cười của cô rực rỡ ngọt ngào như vậy.....

Tất cả đều khiến Triển Mộ Nham cảm thấy chói mắt!

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hỏng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thế mà lại mềm lòng

Cách xưng hô ngọt ngào như vậy, không phải là bạn trai còn có thể là ai? Còn nữa... nụ cười của cô rực rỡ ngọt ngào như vậy.....

Tất cả đều khiến Triển Mộ Nham cảm thấy chói mắt!

Năm năm đã qua, khi những tin tức xấu xa kia đã biến mất, cô có thể lần nữa đạt được tất cả hạnh phúc. Nhưng Triển gia của bọn họ thì sao? Anh trai qua đời, ba mẹ chưa gượng dậy nổi, gia cảnh càng thêm sa sút.....

Trong nhà cho tới bây giờ đều là bầu trời u ám, gia đình ảm áp lúc trước đã không còn nữa!

Đều bởi vì người phụ nữ đáng ghê tởm này!!

“Hả?” Lương Yên có chút khó hiểu nhìn anh.

Trong mắt Triển Mộ Nham có tia sáng lạnh, lập tức tiến tới gần cô, về mặt anh u ám, “Tịch Lương Yên, nếu như bạn trai của cô biết năm năm trước cô đã từng làm những chuyện xấu xa gì, anh ta sẽ nghĩ cô thế nào nhỉ?”

Lương Yên chớp chớp đôi mắt trong suốt.

Bạn trai? Cô ở đây ra thêm một người bạn trai? Mấy năm này chăm sóc hai đứa nhỏ kia đã khiến cô tiêu hao hết tinh lực, nơi nào còn có sức lực quen bạn trai?

Hiển nhiên là anh đã hiểu lầm! Hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi, cuối cùng vẫn tốt hơn biết được sự tồn tại của hai đứa nhỏ. Hơn nữa, anh căn bản sẽ không quan tâm việc cô có bạn trai hay không.

Lương Yên ngượng ngùng nghĩ, sau đó liền cười nhạt một tiếng nhắc nhở: “Tổng giám đốc, đây là chuyện riêng của tôi.”

Triển Mộ Nham nhú mày, trong đáy mắt có sự lạnh lùng cùng cô đơn, anh lập tức nắm cầm Lương Yên, “Nếu như không phải là cô, Mộ Khoa sẽ không xảy ra chuyện! Một mình anh ấy bị chôn vùi ở nơi tối tăm không có mặt trời. Sao cô lại có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ hạnh phúc như vậy?”

Trong mắt anh dấy lên sự tức giận cùng chán ghét khiến Lương Yên ngẩn ra, trong lòng cô cảm thấy đau đớn.

Nếu như anh biết người đàn ông đã ở chung với cô là chính mình, anh có thể còn dùng cái tội danh “giết người” này để buộc tội cô không? Khi đó, anh làm sao có thể chịu được? Lại làm thế nào để đối mặt tất cả?

Anh nhất định sẽ không chịu nổi sự đả kích như vậy!

Lương Yên vừa suy nghĩ một chút liền cảm thấy không đành lòng.

Cô cố nhịn sự khó chịu, cảm dưới bị anh nắm đến đau đớn, cô cũng không giãy giụa, chỉ thành khẩn nhìn anh, “Tôi thật sự cảm thấy có lỗi với những bị kịch trong quá khứ. Thật xin lỗi, nếu như ban đầu tôi hiểu chuyện thì sẽ không biến thành như vậy..... Tôi sẽ không để tất cả mọi việc xảy ra.....”

Đêm hôm đó, cô cũng sẽ không đi vào phòng của anh, đến gần bên cạnh anh. Cho dù anh đã khiến cho cô động lòng.....

Triển Mộ Nham nhìn cặp mắt trong suốt chứa đầy sự áy náy đến ngây ngẩn cả người. Ánh mắt mềm nhũn đó như có thể nhìn thấu tim anh. Anh nhìn thấy cảm của cô bị mình nắm đến bầm tím liền có chút căng thẳng vội vàng thả lỏng tay.

Không đợi Lương Yên thở một hơi, anh đã nặng nề liếc cô một cái rồi xoay người rời đi.

Đáng chết! Thế mà anh lại bị ánh mắt của cô làm cho mềm lòng!

Ánh đèn chiếu lên dáng người cao lớn của anh, khiến bóng của anh bị kéo dài ra.

Lương Yên không biết có phải mình bị ảo giác hay không mà lại cảm thấy bóng lưng của anh rất cô đơn.

Mấy năm này anh nhất định sống không dễ chịu —— Triển gia đã từng huy hoàng cùng ấm áp, tất cả đó đều là niềm hạnh phúc của anh, nhưng bây giờ tất cả đã tàn nhẫn chạy trốn khỏi lòng bàn tay anh.....

Lương Yên áy náy mấp máy môi, cuối cùng vẫn mở miệng gọi anh lại: “Tổng giám đốc.”

Triển Mộ Nham dừng bước chân nhưng không quay đầu lại.

Lương Yên mấp máy môi, chần chờ một chút mới mở miệng: “Anh và Niệm Niệm..... Bây giờ còn liên lạc không?”

Cô vừa nhắc đến mấy chữ kia thì cả người Triển Mộ Nham đã cứng đờ. Anh siết chặt hai tay lại.

Mặc dù chỉ là một động tác rất nhỏ nhưng Lương Yên cũng không bỏ sót.

A, thì ra là vậy, lòng anh vẫn còn nhớ nhưng Niệm Niệm, kể cả người ở bên cạnh anh là ai đi chăng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Anh ta là chó săn

“Cái này thì có liên quan gì đến cô?” Giọng anh lạnh lẽo như bóng đêm.

Lương Yên khẽ thở dài, “Anh có biết cô ấy đã lấy anh trai tôi không?”

Sao anh lại không biết? Mục đích của việc trở về là cái này sao.

Triển Mộ Nham trào phúng khẽ cong môi, đáy mắt có mấy phần cuồng ngạo, “Vậy cô nên trông chừng anh trai mình cẩn thận, anh ta không cẩn thận một cái là sẽ mất vợ đấy.”

Lương Yên sùng sốt, môi giật giật muốn nói gì đó nhưng Triển Mộ Nham đã nhanh chóng rời đi.

Lương Yên nhìn bóng lưng của anh biến mất không khỏi càng thêm lo lắng.

.....

Lương Yên ở dưới lầu đợi một lát thì Tịch Khuyết Viễn mới đến nơi. Một mình anh ta chở hai đứa bé đến.

“Yên Yên!” Xe vừa mới dừng lại thì hai đứa bé đã nhào xuống xe ôm lấy Lương Yên.

Trong ngực ấm áp khiến Lương Yên thỏa mãn cười khẽ. Dù tối nay có chút mát mẻ nhưng cô lại không cảm thấy lạnh. Có người nhà ở bên cạnh thật tốt!

“Công việc bận rộn lắm à, bạn đến tận bây giờ sao?” Tịch Khuynh Viễn ôm hai đứa bé lên xe.

“Cũng tạm, em mới chuyển chức vụ, khó tránh khỏi phải làm quen một chút.” Lương Yên khom người thắt đai an toàn cho QQ, Tịch Khuynh Viễn lại thắt cho Vi Vi.

“Yên Yên, chỗ này của mẹ bị làm sao vậy?” QQ mở to mắt nhìn Lương Yên, ngón tay trắng mịn nhẹ nhàng xoa cằm cô, lông mày nhỏ nhắn nhíu chặt, “Có tên khốn kiếp nào bắt nạt mẹ sao?”

Vi Vi vừa nghe anh trai nói vậy liền nghiêng đầu nhìn, khuôn mặt trắng nõn non mềm nhũn như bánh bao nhỏ, “Yên Yên gặp gỡ chó sói sao?”

Lương Yên vuốt cái cằm còn hơi đau, vừa nghe con gái nói vậy lại nghĩ đến Triển Mộ Nham, lập tức liền cười, “Không phải chó sói, là chó săn lớn.”

“Chó săn lớn?” Hai đứa bé hai mặt nhìn nhau.

Chó sói lớn sẽ phải rất nguy hiểm mới đúng! Nhưng vì sao Yên Yên lại không hề có dáng vẻ sợ hãi?

Tịch Khuynh Viễn cũng không khỏi liếc mắt nhìn em gái. Chẳng lẽ mới vừa trở về nước đã gặp chuyện gì sao?

“Được rồi, đừng lo lắng cho Yên Yên. Chẳng lẽ các con đã quên Yên Yên là một nữ siêu nhân thiên hạ vô địch sao, một con chó săn mà thôi, không bắt nạt được Yên Yên đâu!” Lương Yên nhẹ giọng an ủi hai đứa bé đang lo lắng.

“Có thật không?”

“È hèm. Không tin thì các con hỏi cậu xem.”

“Ừ, mẹ các con là nữ siêu nhân đó! Đừng nói là chó săn, dù có là con sói háo sắc thì cũng không sợ.” Cậu lập tức nể tình bảo đảm.

Lương Yên ‘xi’ cười một tiếng, vuốt vuốt đầu hai đứa bé, lúc này mới đóng cửa xe lại đi vòng về bên ghế phụ.

Nếu hai đứa nhỏ biết con sói háo sắc bắt nạt cô là người ba mà hai đứa luôn nhắc đến, thật không biết sẽ trách móc bao nhiêu đâu!

.....

Sáng sớm hôm sau.

Triển Mộ Nham vừa đi về phía phòng làm việc vừa nghe A Tín báo cáo về lịch trình hôm nay, “Mười giờ sáng hẹn Tổng giám đốc VQV gặp ở sân golf Long Tuyền. Ba giờ chiều phải có mặt ở buổi công bố sản phẩm điện tử mới. Bây giờ tối còn có một bữa tiệc tối.”

“Tiệc tối?” Triển Mộ Nham nghiêng đầu nhìn A Tín một cái, “Tiệc tối gì?”

“Là do Liên Thiếu sắp xếp, lần này toàn bộ nhưng tình anh trẻ tuổi trong giới kinh doanh đều có mặt, Tổng giám đốc đến đó sẽ không có gì tốt hơn. Hơn nữa đối tác mới nhất của chúng ta cũng là Liên Thiếu.”

“Ừ, tôi đã biết.” Anh nhàn nhạt gật đầu.

“Chỉ là trên thư mới có đặc biệt dặn dò phải dẫn theo bạn gái”

Triển Mộ Nham nhướn môi. Mang theo bạn gái? Nói thật dễ nghe! Ai mà không biết đó chỉ là nơi trao đổi phụ nữ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bữa tiệc hoang đường

Mang theo bạn gái? Nói thật dễ nghe! Ai mà không biết đó chỉ là nơi trao đổi phụ nữ mà thôi. A Tín cũng biết được, liền đề nghị: “Tôi thấy Tổng giám đốc nên ra giá cao thuê một cô gái cao cấp.”

Ừ, đề nghị này cũng không tệ lắm.

“Lương Yên, trả lời thật đi, người đến đón cậu tối qua có phải là bạn trai cậu không? Nếu không phải đúng lúc tớ đến công ty lấy chìa khóa nhà, thì chắc

đã không thấy được rồi!”

Lúc Triển Mộ Nham đi ngang qua phòng thư ký nghe mấy người trong đó bàn tán liên nhin không được nhủu mày.

“Vậy sao? Có đẹp trai không?”

“Đẹp trai muốn chết! Cậu lại còn che giấu, lừa bọn tớ nói chưa có bạn trai, thật là đáng đánh đòn!”

Lương Yên bắt đắc dĩ than thở. Thay vì giải thích, chẳng bằng cứ thừa nhận để mọi người bớt hiểu kì.

“Đừng á, đừng á, tớ giấu giếm là tớ không đúng, sau này sẽ giới thiệu cho cậu làm quen, hiện tại tất cả mọi người đi làm thôi. Ngoan.....” Cô cười một cái rồi đẩy mọi người về vị trí của mình.

Đến khi tất cả mọi người giải tán thì cô mới thở ra một hơi, cúi đầu chuẩn bị chuyên tâm làm việc thì nghe thấy tiếng quát ở ngoài cửa, “Thư ký Tịch, cô đến phòng làm việc của tôi một chuyến!”

Lương Yên sững sốt. Giọng điệu này không tốt lắm, chẳng lẽ mình lại đắc tội anh ấy rồi sao?

Mọi người nhao nhao dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Lương Yên.

.....

A Tín kỳ quái nhìn Tổng giám đốc chột thay đổi sắc mặt, rõ ràng lúc này còn rất tốt, giờ đã chuyển sang mây mù u ám rồi hả?

Triển Mộ Nham ném tài liệu trong tay lên bàn trà, thân thể cao lớn ngồi xuống sofa, sắc mặt lạnh lùng dặn dò A Tín, “Không cần phí sức tìm gái bao làm gì.”

“Hả?” A Tín hơi không hiểu.

Cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa, Triển Mộ Nham trầm giọng nói: “Vào đi!”

Lương Yên ló đầu vào trong, cùng A Tín gật đầu chào hỏi, sau đó mới nhìn về phía Triển Mộ Nham, “Tổng giám đốc tìm tôi sao?”

Triển Mộ Nham quan sát Lương Yên một phen, đáy mắt có chút trong trẻo lạnh lùng, “Sau khi hết giờ làm thì ở lại văn phòng chờ tôi, tôi có một bữa tiệc cần dẫn theo bạn gái.”

A Tín vừa nghe Tổng giám đốc nói xong, miệng liền há to thành hình chữ ‘O’. Không cần kiếm gái bao mà dùng thẳng thư ký của công ty sao? Hình như không được tốt lắm đâu?

Lương Yên không chú ý đến vẻ mặt của A Tín, chỉ nghĩ đến đây là công việc thuộc bổn phận của thư ký, liền ‘A’ một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài.

Chẳng qua là, trong lòng không khỏi có chút kỳ quái. Nếu anh cần phải dẫn theo bạn gái thì sao không tìm Lê Mạn Thanh?

.....

Nhìn bóng lưng Lương Yên biến mất ở cửa ra vào, A Tín không nhịn được mở miệng: “Tổng giám đốc, ngài định dẫn theo thư ký Tịch đi thật sao?”

“Cậu có ý kiến khác sao?” Triển Mộ Nham cầm lấy tài liệu, thanh thản lật xem.

“Tôi chỉ lo lắng thư ký Tịch sẽ không chống đỡ được bữa tiệc này.” Mọi người đã cùng làm việc mấy ngày, trên tầng này đúng là có không ít người nghĩ mọi cách để gia nhập xã hội thượng lưu, nhưng Tịch Lương Yên tuyệt đối không phải là loại người như vậy.

Cô làm việc rất nghiêm túc, mỗi một phần tài liệu đều được chuẩn bị tỉ mỉ. Cho dù là đối mặt với Tổng giám đốc cũng là thái độ không kiêu ngạo không tự ti, có thể thấy lòng tự trọng của cô tương đối cao.

Nếu như biết rõ bữa tiệc đó dâm loạn đến mức nào, chỉ sợ cô sẽ không chấp nhận nổi.

“Chống đỡ không được? Yên tâm, với cô ta thì những trường hợp này chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Triển Mộ Nham hơi dừng lại, sâu trong đôi mắt bắt đầu có sóng ngầm chuyển động, lại lạnh nhạt bồi thêm một câu: “Tôi khuyên cậu đừng bị vẻ ngoài của cô ta lừa gạt!”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Không kìm hãm được

“Lương Yên, câu chưa về sao, lại làm thêm giờ à?” Tư Thần nghĩ mình là người cuối cùng rời đi, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lương Yên còn ngồi ở kia.

“A, lát nữa tớ còn có chút việc.” Lương Yên đẩy mắt kính trên sống mũi, cười cười trả lời.

Đang định tiễn Tư Thần đi lại nghe thấy Tư Thần cung kính gọi một tiếng, “Tổng giám đốc.”

Triển Mộ Nham hơi gật đầu.

Lương Yên vừa quay đầu lại liền thấy anh đứng ở ngoài cửa dãn dò: “Đến phòng làm việc của tôi.”

“A.” Lương Yên gật đầu một cái đứng dậy. Tư Thần nhìn người nào đó đã rời đi, mặt mờ nháy mắt với Lương Yên, “Có gì -an tình! Nhanh thành thật khai báo đi!”

Lương Yên bị dáng vẻ của cô ấy chọc cười, mặt mày sáng rỡ, “Bớt đi, công việc thôi.”

Tư Thần suy nghĩ, “Cũng đúng. Nhìn Tổng giám đốc của chúng ta cũng không giống người chơi bởi, đã có bạn gái chắc cũng không ra tay với nữ nhân viên cấp dưới đâu.”

Anh đúng là không phải một người đàn ông chơi bởi, thật ra thì.....

Anh là một người đàn ông rất si tình. Chẳng qua phần tình cảm đó anh chỉ dành cho một mình Niệm Niệm.....

Lương Yên âm thầm cảm khái, cô đẩy Tư Thần một cái, “Tốt lắm, cậu mau tan sở đi, còn không đi nữa thì bạn trai cậu sẽ đi lên tìm người đó.”

.....

Đợi Tư Thần đi rồi thì Lương Yên mới đi vào phòng Mộ Nham. Lúc đẩy cửa đi vào lại thấy trong phòng không có ai, giọng nói của anh truyền đến từ phòng nghỉ ngơi phía sau, “Tối thay quần áo đi!”

Lương Yên nghe lời đi tới.

Cô vừa đi vào nhìn rõ người bên trong thì đã ngây ngẩn cả người.

Anh mặc một bộ âu phục tối màu, trên cổ áo sơ mi sạch sẽ có một chiếc nơ màu xanh lam, ánh sáng chiều tà bên ngoài cửa sổ chiếu lên dáng người cao ngất của anh. Nhìn anh rất ưu nhã lại không mất phần cao ngạo, Lương Yên nhìn không được liền nhớ tới con sư tử mạnh mẽ lao trên thảo nguyên.

Cô không khống chế được, nhịp tim dần đập nhanh hơn.

Cô vừa thấy Mộ Nham có động tác liền vội vã rời tầm mắt, tránh không để anh phát hiện ra điều gì.

“Lễ phục ở bên kia, mặc vào đi.” Anh cũng không chú ý đến cô vừa thất thần, cúi đầu nhìn đồng hồ ở cổ tay, “Cô chỉ có mười phút.”

“A.” Lương Yên xoay người cầm lấy lễ phục, lúc này, Mộ Nham đã xoay người rời khỏi phòng nghỉ ngơi.

.....

Lương Yên nhìn bộ lễ phục trên tay cùng với miếng dán ngực silicon, khuôn mặt trắng nõn dần ửng hồng.

Số đo lại đúng hết!

Sao anh lại biết rõ số đo của cô? Chẳng lẽ bởi vì buổi tối năm năm trước? Dù sao, đêm hôm đó anh đã mon trón từng tác da thịt cô, cho nên muốn đoán ra số đó cũng không khó.

Nhưng.....

Anh căn bản không biết người đêm hôm đó là cô!!

Lương Yên vừa nghĩ đến đây liền rũ hai vai xuống.

Nhưng không có quá nhiều thời gian để cô phiền muộn, cô nắm chặt thời gian sửa lại tóc, dặm lại lớp trang điểm, thay lễ phục.

Nhưng cô lại bị bộ lễ phục trên người làm kinh ngạc đến mức há to mồm.

Sở thích của người đàn ông này đã tệ hại đến mức này à!!!

Thế mà lại chọn cho cô một bộ lễ phục khiêu gọi! Phía sau lưng hở một mảng lớn còn chưa tính, nhưng..... Cổ áo có phải hơi khoét sâu quá không?

“Đôi xong thì đi ra đi.” Giọng nói mát kiên nhẫn của Mộ Nham vang lên ngoài cửa.

Lương Yên cắn cắn môi, “Tổng giám đốc, tôi có thể có ý kiến không?”

“Không được!” Hình như anh đã đoán được cô muốn nói gì, không đợi cô đi ra ngoài đã đẩy cửa đi thẳng vào bên trong.

Lương Yên không kịp chuẩn bị, vốn định lấy gì đó che chắn trước ngực cùng với phần sau lưng, nhưng vừa đảo mắt nhìn thấy áo lót mình ném lung tung ở đằng kia, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, bất chấp tất cả lấy túi che lại.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Có cảm giác

Lương Yên không kịp chuẩn bị, vốn dĩ cô muốn cầm thứ gì đó che chắn trước ngực nhưng phía sau lại bị hở, đảo mắt một cái cô lại nhìn thấy chiếc áo lót mà mình vứt lung tung, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, bất chấp tất cả cầm túi che lại.

Tổng giám đốc chẳng lẽ không biết trước khi đi vào nên gõ cửa sao? Cô rất muốn đuổi anh ra ngoài!

Động tác che chắn của cô khiến Mộ Trọng Nhiên hí mắt lại, anh cảm thấy mình giống như bị phát sốt, vậy mà lại thấy bộ dạng xấu hổ của cô có chút đáng yêu!

Anh chán ghét cảm giác này của mình.

Ánh mắt anh lưu luyến ở trên người cô, trong đó mang theo mấy phần kinh diễm.

Không thể không nói, cô rất hợp với bộ lễ phục này, đường cong gợi cảm, cùng với gương mặt xinh đẹp của cô, mái tóc xoăn của cô xõa ra, trên người cô mang theo sự diễm tĩnh, cảm giác giống như một yêu tinh đang mê hoặc anh.

Lúc này, cô hơi khom người, đứng ở góc độ của anh có thể nhìn thấy toàn bộ khe ngực như ẩn như hiện của cô, khiến cô càng trở nên mê người, giống như một trái đào chín, chờ người đến hái.

Ánh mắt Triển Mộ Nham căng thẳng, anh chỉ cảm thấy cả người miệng đắng lưỡi khô.

Đã bao lâu rồi anh không có đụng vào phụ nữ? Bây giờ chỉ nhìn thấy cô như vậy anh lại có cảm giác!

Anh có loại dự cảm, một lúc nữa, trên yến hội, với gương mặt xinh đẹp và dáng người quyến rũ, cô sẽ trở thành một con mồi khiến cho mọi người tranh nhau cướp đoạt, cũng khiến cho anh thuận lợi lấy được hạng mục hợp tác với Liên Thiếu.

Thế nhưng vì sao, anh lại không có một chút cảm giác vui vẻ? Ngược lại trong lòng anh cảm thấy cực kỳ bức bối.

Về mặt anh u ám, không kiên nhẫn nhìn về phía Lương Yên nói: “Cô xong chưa? Tôi không có thời gian để cho cô lãng phí.”

“Tôi biết rồi.” Lương Yên cất quần áo vào trong túi, trong mắt đều là ủy khuất: “Đây rốt cuộc là yến hội gì, sao phải mặc như thế này? Tôi cũng có lễ phục, có thể trở về đôi bộ khác không?”

“Có thể.” Triển Mộ Nham khoanh tay trước ngực, Lương Yên vừa định khen anh anh mình, anh lại tiếp tục lên tiếng: “Thuận tiện, ngày mai cô cũng không cần đến công ty nữa.”

“Anh.....” Lương Yên buồn bực, tức giận lườm anh.

Cô biết anh sẽ không có lòng tốt như vậy!

.....

Sau khi thay lễ phục, đi giày cao gót mà Mộ Nham đã chuẩn bị cho cô, Lương Yên đi theo anh xuống lầu, a Tín đã chờ họ ở dưới lầu.

Nhìn thấy Lương Yên, ánh mắt a Tín rõ ràng lóe lên sự kinh diễm, không nhịn được, khen ngợi: “Thư ký Tịch, bộ lễ phục mà tổng giám đốc chọn rất thích hợp với cô, đêm nay nhất định sẽ là tiêu điểm của yến hội.”

“Cảm ơn anh.” Lương Yên dần lỏng mảy, cười nhẹ, không có người phụ nữ nào không thích được khen ngợi.

Nhưng Triển Mộ Nham đứng bên cạnh, sắc mặt anh càng lúc càng kém, lạnh lùng nhìn qua hai người, quát một tiếng: “Còn lẽ mề cái gì, mau lên xe!”

Đến ngay cả người bình thường chất phát như a Tỉn cũng bị người phụ nữ này hấp dẫn thì đừng nói đến đám công tử bột trên yến hội.

Giờ phút này, anh có chút hoài nghi mình có chọn đúng lễ phục hay không.

Yến hội bắt đầu.

Triển Mộ Nham giống như một hoàng tử bước ra từ trong chuyện cổ tích, Lương Yên thân mật khoác tay lên tay anh.

Cảm nhận được sự rắn chắc của cánh tay anh, trong nháy mắt, Lương Yên có cảm giác cô và anh giống như người yêu.

Nhưng trong lòng cô hiểu, mọi thứ đều là giả.

Tổ hợp của bọn họ tài tử, gia nhân, quả nhiên không phụ sự mong đợi của anh, khiến cho cả hội trường kinh diễm, cho dù tất cả những người ở đây đều là “long phượng”.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Một thân một mình

Tổ hợp của bọn họ tài tử, gia nhân, quả nhiên không phụ sự mong đợi của anh, khiến cho cả hội trường kinh diễm, cho dù tất cả những người ở đây đều là “long phượng”.

Triển Mộ Nham cúi đầu nhìn Lương Yên, bỗng nhiên rút cánh tay của mình ra. Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Lương Yên, thân mật ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô

Trong lòng Lương Yên cảm thấy giật mình.

Cô chỉ cảm thấy bàn tay anh nóng như lửa, không ngừng truyền vào trong người cô, lan vào từng tế bào khiến cho cô không kiềm chế được mà run rẩy.

Cô vô thức ngẩng đầu nhìn anh, ngũ quan của anh vô cùng rõ ràng, dưới ánh sáng ảm áp của đèn càng thêm mê người.

Lương Yên tùy ý để Mộ Trọng Nhiên dẫn cô đi khắp một vòng hội trường để chào hỏi.

“Nhận thức một chút, vị này là nhị thiếu gia của Tề gia.”

“Đây là đại thiếu gia của Bạch gia, cũng là người thừa kế duy nhất của xí nghiệp Bạch thị.”

“Vị này là tổng giám đốc Quan.”

.....

Yến hội nhàm chán như vậy, Lương Yên cũng đã tham gia không ít lần, cô cho là mình nhất định có thể ứng phó một cách tự nhiên, nhưng dần dần, có một số ánh mắt không có ý tốt vẫn khiến cô không nhận được mà nhú mảy, nhưng Triển Mộ Nham giống như là căn bản không có phát hiện ra điều này.

“Cô ở đây một lúc, tôi ra ngoài đón bạn.” anh để cô một mình ở lại đó.

Có lẽ bởi vì cô đang mặc bộ lễ phục này khiến cho Lương Yên cảm thấy không an toàn, cô vô thức kéo ống tay áo của Triển Mộ Nham, nhẹ giọng nói: “Tôi đi với anh.”

Trong ánh mắt cô mang theo sự tin tưởng khiến cho trong lòng Triển Mộ Nham không khỏi căng thẳng, nhưng rất nhanh, anh vẫn nhàn nhạt thu tay về: “Rất nhanh tôi sẽ quay lại, cô cứ ở đây chờ tôi là được rồi.”

Không đợi Lương Yên nói thêm điều gì, Triển Mộ Nham đã nhanh chóng xoay người rời khỏi yến hội.

Anh bước đi mà không hề quay đầu lại, chỉ để lại cho Lương Yên một bóng lưng, trong nháy mắt Lương Yên đã từng hoài nghi, người cẩn thận như anh chẳng lẽ không nhìn ra được ý đồ của những người kia, hay nói cách khác, thật ra, anh đang cố ý...

Không! Sẽ không!

Cô biết anh không phải chỉ mới một, hai năm, cô rất rõ ràng, cho dù anh có kiêu ngạo, tùy tiện như nào cũng không phải là người độc ác như thế.

Lương Yên lập tức bác bỏ giả thuyết này.

Trong lúc cô còn đang suy nghĩ, tiếng nhạc du dương vang lên, tất cả mọi người đã chuẩn bị xong chỉ chờ Liên Thiếu nhảy một điệu mở màn.

Lương Yên nhìn thấy có mấy người đàn ông trẻ tuổi đi về phía mình, cô xách váy chuẩn bị né ra.

Cô không muốn trở thành bạn nhảy của bất kỳ người nào.

Cô vừa mới quay người lại, bỗng nhiên đã va vào một lồng ngực rắn chắc.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một đôi mắt đang híp lại, trong mắt người này mang ý cười nghiền ngẫm.

Anh ta có một đôi mắt đào hoa xinh đẹp, khó trách người ta đồn rằng Liên Thiếu khiến cho nam nữ đều mê, anh ta xác thực có mị lực này.

Trong lòng Lương Yên hiện lên sự tán thưởng, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Thật xin lỗi.”

“Cô muốn rời khỏi đây?” Liên Thiếu nhướn mày, miến cường nhìn cô, gương mặt anh ta vẫn hiện lên nụ cười không đứng đắn nhưng lại không khiến cho người ta chán ghét.

Lương Yên cũng không có phủ nhận: “Tôi muốn ra ngoài hít thở không khí.”

“Tôi còn thiếu một người bạn nhảy, không bằng giúp tôi nhảy điệu mở màn?” anh ta giống như không nghe được những gì Lương Yên nói.

Lương Yên trầm tư suy nghĩ, cho dù người đàn ông này có chút lỗ mãng nhưng lần này hạng mục đầu tiên của công ty là hợp tác cùng anh ta, cho nên, đối với yêu cầu của anh ta, cô căn bản không có khả năng từ chối.

Cô khẽ cười, đặt bàn tay mình lên tay Liên Thiếu: “Là vinh hạnh của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đẩy vào hố lửa

Ngay lúc Triển Mộ Nham dẫn Lê Man Thanh vào, anh nhìn thấy bức tranh này.

Trong lúc anh rời đi chưa đến năm phút đồng hồ, cô đã tay trong tay với người đàn ông khác.

Tịch Lương Yên! Quả nhiên không khiến cho anh thất vọng!

Ánh mắt Triển Mộ Nham lạnh lùng như băng giá, khóa chặt hình bóng xinh đẹp trên sàn nhảy, loại trường hợp này, cô chính là vui vẻ chịu đựng.

Ánh mắt lộ ra sự ham muốn giữ lấy một cách rõ ràng nhưng chỉ sợ ngay cả Triển Mộ Nham cũng chưa từng phát giác.

Bọn họ làm việc một chỗ, ở văn phòng rốt cuộc phát sinh ra chuyện gì?

“Em biết yến hội lần này có chủ đề là đôi bạn gái, anh còn dẫn Lương Yên đến, không phải là cố ý đẩy cô ấy vào hố lửa sao?” Lê Man Thanh thân mật kéo cánh tay Triển Mộ Nham, bắt động thanh sắc quan sát sắc mặt Triển Mộ Nham, lại cười nói: “Chẳng qua là em thấy cô ấy và Liên Thiếu rất xứng đôi.”

“Không phải trước đó cô là bạn tốt nhất của cô ấy sao, chẳng lẽ còn không rõ tác phong của cô ấy?” Triển Mộ Nham thu hồi ánh mắt, trong mắt đều là sự lạnh lùng, chế giễu: “Nói không chừng, cô ấy lại thích chuyện như này!”

Hiện tại, không phải cô đang như cá gặp nước.

“Không phải anh định đưa cho cô ấy cho Liên Thiếu chứ?”

“...” Triển Mộ Nham không có trả lời, nhìn qua gò má của anh, Lê Man Thanh cũng không đoán ra được người đàn ông này đang nghĩ gì.

.....

Tiếng nhạc du dương.

Liên Thiếu một tay ôm eo Lương Yên, một tay nắm chặt tay cô

“Cô tên là gì?”

“Tịch Lương Yên.”

Liên Thiếu vẫn cười miễn cưỡng, nụ cười rục rờ như hoa đào, bỗng nhiên anh ta đến gần sát mái tóc Lương Yên, hít một hơi.

“A, thơm quá...”

Anh ta bỗng nhiên đến gần khiến Lương Yên kinh hãi, vô thức muốn tránh đi, nhưng anh ta cũng đã ngẩng đầu lên, giống như không phát giác cô đang nhú mày, cười nói: “Cô dùng nước hoa gì? Tôi chưa từng ngửi thấy.”

Lương Yên có chút cảnh giác nhìn anh ta: “Không phải là nước hoa, chỉ là nước gội đầu thông thường mà thôi.”

Liên Thiếu ôm eo cô, không để lại dấu vết, nắm chặt thêm mấy phần, cả người cô tiến sát vào ngực anh ta.

“Anh muốn làm gì?” bên tai là tiếng tim đập, Lương Yên vô thức kinh ngạc thốt lên, bàn tay chống lên ngực anh ta.

Rõ ràng anh ta cảm nhận được cô đang cứng ngắc, nhưng anh ta lại cúi đầu, cười xấu xa, đôi môi đỏ kè sát vào bên tai cô: “Cô có biết hay không, trong trường hợp này, cô làm chính mình thơm như vậy sẽ có hậu quả như nào không? Hơn nữa.....”

Ánh mắt anh ta mang theo sự tà khí, đánh giá Lương Yên: “Còn ăn mặc gợi cảm như này, cô có biết có bao nhiêu người từ khi cô tiến vào đã có ý xấu với cô không?”

“Anh thả tôi ra! Anh và những người đó đều giống nhau, đều là những kẻ xấu xa!” Lương Yên giãy dụa đẩy anh ta ra, nhưng anh ta vẫn ôm cô. Sức lực của nam nữ khác xa nhau, năm năm trước cô đã hiểu rõ điều đó.

Ánh mắt cô nhìn xung quanh, hy vọng có thể nhìn thấy thân ảnh đó.

Có thể.....

Nhưng khi nhìn thấy anh, cả người cô đều ngưng ngẩn.

Anh ôm Lê Man Thanh đứng trong đại sảnh, một đôi bích nhân cùng nhau uống Champagne, căn bản chưa từng chú ý đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hỏng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bị cưỡng hôn

Anh ôm Lê Man Thanh đứng trong đại sảnh, một đôi bích nhân cùng nhau uống Champagne, căn bản chưa từng chú ý đến cô.

Thì ra, anh vừa ra ngoài để đón Lê Man Thanh, rõ ràng anh đã có bạn gái đi cùng vì sao lại muốn dẫn cô đi theo.

Lương Yên không hiểu, rốt cuộc Triển Mộ Nham muốn làm gì, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy chua xót.

“Cô thích anh ta?” Liên Thiếu nhìn theo tầm mắt của cô, nhìn thấy Mộ Trọng Nhiên, hững hờ hỏi.

Câu hỏi của anh ta khiến Lương Yên giật mình, thu hồi ánh mắt, phản bác: “Anh đừng nói linh tinh.”

Rõ ràng cô muốn nói một cách thuyết phục, nhưng lời nói ra lại không có sức lực.

Triển Khoa cười, cũng không tiếp tục dây dưa đề tài này.

“Tôi thích dáng người và khuôn mặt của cô, đêm nay, nhất định cô là của tôi!” trong mắt anh ta mang theo sự kiêu ngạo, giống như thợ săn nhìn thấy con mồi, anh ta tiếp tục nói: “Qua đêm nay, nhất định tôi sẽ làm cho cô quên sự tồn tại của anh ta.”

Đây rốt cuộc là có ý gì?

Lương Yên nhú mày, hất tay của anh ta ra, vẻ mặt của cô có chút không vui: “Cái gì gọi là tôi là của anh? Liên Thiếu, anh giống như có chút hiểu lầm,

hiện tại, tôi muốn rời khỏi đây, mời anh buông tay.”

Bạn gái chân chính của Triển Mộ Nham đã lên sàn, như vậy cô có ở lại đây cũng chỉ là dư thừa.

Lương Yên đẩy anh ta ra, quay người muốn đi, nhưng từ trước đến giờ Liên Thiếu chưa từng bị phụ nữ từ chối, sao có thể thả cô đi?”

Giữ lấy cổ tay cô, cũng không để ý đến sự giãy dụa của cô, trước mặt nhiều người, đem cả người cô lên trên đàn dương cầm, đàn dương cầm ở phía dưới cô không ngừng phát ra âm thanh, nhất thời hấp dẫn chú ý của toàn trường.

Triển Mộ Nham đứng đó, lạnh nhạt nhìn cảnh đang diễn ra, sắc mặt cũng không có gì thay đổi, chỉ là ánh mắt của anh âm u, sâu không thấy đáy.

Lương Yên bị hành động của Liên Thiếu làm cho hoảng sợ, tròn mắt nhìn chằm chằm anh ta: “Anh muốn làm gì? Đây là nơi công cộng, anh không được phép làm loạn!”

“Vậy phải làm sao bây giờ, hiện tại tôi chỉ muốn cùng cô làm loạn.” Liên Thiếu cười không đứng đắn, giống như một yêu tinh khiến Lương Yên choáng váng.

Cô không thể tránh thoát, chỉ có thể nghiêng đầu, ánh mắt cầu cứu nhìn về người kia, hy vọng anh có thể cứu cô.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Triển Mộ Nham, cô lại cảm thấy rùng mình.

Cô đã nhìn ra!

Anh căn bản không có ý cứu cô, ngược lại, trong mắt anh tất cả đều là sự xem thường, chán ghét và vứt bỏ.

Có phải anh nhìn thấy bộ dạng chật vật của cô, trong lòng anh càng dễ chịu không?

Chớp mũi Lương Yên chua xót, nước mắt giống như sắp trào ra, trong lúc cô đang thất thần, bên môi lại cảm thấy mát lạnh.

Hai đôi môi chạm vào nhau.

Gương mặt tuấn tú của Liên Thiếu không ngừng phóng đại trước mặt cô, anh ta ngậm chặt đôi môi phần nộn của cô.

Lúc này, Lương Yên vừa cảm thấy sợ hãi vừa cảm thấy tức giận.

Cô cảm giác được anh ta đang dùng lưỡi để miêu tả đôi môi cô, mắt thấy anh ta muốn cạy hàm răng của cô ta.

Tất cả những ủy khuất, khó chịu và nhục nhã cùng nhau ào đến, cô nhìn không được, cắn mạnh vào môi Liên Thiếu.

“A... đau quá...” anh ta đau đớn kêu lên, lùi về sau một bước, buông lỏng Lương Yên ra, đôi mắt xinh đẹp nhìn cô, tức giận nói: “Ngu ngốc! Cô có biết hôn môi hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Hàng hóa giá rẻ

“A... đau quá...” anh ta đau đớn kêu lên, lùi về sau một bước, buông lỏng Lương Yên ra, đôi mắt xinh đẹp nhìn cô, tức giận nói: “Ngu ngốc! Cô có biết hôn môi hay không!”

“khốn nạn! Anh cho rằng ai anh cũng có thể tùy tiện hôn được ư?” Lương Yên nhất thời không quan tâm đến hình tượng, cãi nhau cùng anh ta, cô giống như một con nhím con bảo vệ chủ quyền, liều mạng lau môi.

Vành mắt đỏ lên.

Vì cái gì người kia có thể đứng ngoài nhìn cô bị bắt nạt? rõ ràng anh chỉ cần nói một câu, những chuyện này đã không xảy ra.

Là bởi vì Lê Man Thanh ở bên cạnh anh, anh sợ bị hiểu nhầm? hay là anh căn bản khinh thường đi cứu cô.

“Nơi này có người phụ nữ nào mà tôi không thể tùy tiện hôn? Đêm nay là bữa tiệc trao đổi bạn gái! Phụ nữ ở đây chỉ để dùng trao đổi.” Liên Thiếu còn đang tức giận, trừng mắt nhìn Lương Yên, hoàn toàn không có đáng về nhận sai.

Người phụ nữ này cần cũng không nhẹ! Hai tháng này chỉ sợ anh ta không có cách nào hôn môi với phụ nữ.

“Các anh vô sĩ,” Lương Yên giận giữ nói.

“Hừ, người cao thượng như cô sao lại đến đây? Loại bữa tiệc vô sĩ như vậy không phải cô cũng đang tham gia đó sao? Còn ăn mặc sexy như thế!” Liên Thiếu cũng không chịu thua kém.

Bỗng nhiên, sắc mặt Lương Yên tái đi, thật lâu cũng không hề phản bác lời anh ta nói, cả người giống như bị đá kích.

Anh ta giống như đoán ra được điều gì, cười xấu xa: “Cô gái, có phải cô ngu ngốc đến mức lên nhảm thuyên giặc, đến bây giờ mới biết?”

Cả người Lương Yên run lên, nước mắt không ngừng rơi xuống sàn nhà.

Thì ra đây là bữa tiệc trao đổi bạn gái.

Khó trách anh phí công chuẩn bị bộ lễ phục này cho cô.

Khó trách anh để cô tới trước mặt mọi người, sau đó Lê Man Thanh mới xuất hiện. ...

Đơn giản, cô chỉ là một loại hàng hóa giá rẻ, có thể đem ra trao đổi.

A, anh thật đúng là quá phí tâm rồi. .

Cả người cô lạnh buốt giống như rơi vào hầm băng, khiến cô không khỏi rùng mình.

Vốn dĩ Liên Thiếu muốn châm chọc Lương Yên một vài câu, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy nước mắt của cô, khiến cả người anh ta sững sờ. Hừ, phụ nữ đúng là một khóc hai nháo! Thật là loại động vật phiền phức.

Anh ta đưa tay ra muốn lau nước mắt cho cô.

Nhưng Lương Yên lại né tránh, muốn đi về phía Triển Mộ Nham.

Liên Thiếu lại không nói gì, hung hăng giữ lấy mặt cô, kéo miếng vải trên đàn dương cầm hung hăng lau lên mặt cô.

“Phụ nữ khóc đúng là phiền nhất, người khác còn tưởng tôi làm cô khóc.”

Nước mắt càng lau càng chảy ra nhiều, Lương Yên muốn đi chất vấn Triển Mộ Nham nhưng lúc này, anh cũng đi đến đây.

Lê Man Thanh bất động thanh sắc đi theo anh, vô thức giữ chặt tay anh giống như biểu thị công khai quyền sở hữu.

Thân ảnh cao lớn đứng trước mặt Lương Yên.

Ánh mắt anh dừng lại trên đôi môi sưng đỏ của cô.

Còn không đợi Lương Yên lên tiếng, Liên Thiếu đã thân sĩ giữ bả vai Lương Yên, lên tiếng: “tổng giám đốc Triệu, hạng mục hợp tác lần này, chúng ta cứ quyết định như vậy đi! Nhưng đêm nay, cô nhóc này phải thuộc về tôi!”

Lương Yên vốn định lớn tiếng phản bác, cô không phải đồ vật, cô không thuộc về bất kỳ ai, bọn họ không có tư cách sắp đặt cô.

Nhưng giờ phút này.

Cô lại im lặng, đôi mắt rung rung cố chấp nhìn Triển Mộ Nham.

Cô đang chờ đợi cái gì? Cô đã quá rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Bị anh bán

Cô đang chờ đợi cái gì? Cô đã quá rõ ràng.

Có thể...

Lòng của cô lại một lần nữa bị anh xé rách thành từng mảnh nhỏ, đau đớn đến không thở nổi.

“Vậy chúng ta hợp tác vui vẻ.” anh ưu nhã bưng hai ly Chmpange, đem một ly đưa cho Lam Thiên, ánh mắt anh hơi dừng lại trên cánh tay Liên Thiếu để trên tay Lương Yên, nhưng rất nhanh liền thu hồi.

Nước mắt của Lương Yên không ngừng rơi xuống, cô không dám tin những lời này là do anh nói ra, thế nhưng sự thật lại tàn nhẫn như thế, cô không thể nào phủ nhận.

Gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, chưa từ bỏ ý định chất vấn: “Anh.lấy tôi ra trao đổi? Ngay từ khi bắt đầu.anh đã tính như vậy?”

“Không phải cô cũng rất hưởng thụ sao?” anh chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô.

Hưởng thụ?

Rốt cuộc con mắt nào của anh thấy cô đang hưởng thụ?

“Triển Mộ Nham, anh khốn nạn, khốn nạn.” đã kích quá lớn, cô giống như một con thú nhỏ bị thương, dùng hết sức xông ra đánh anh, giống như muốn phát tiết tất cả những ủy khuất và khó chịu trong lòng mình.

Cô là con ngốc mới có thể âm thầm mừng rỡ khi được anh mời làm bạn gái, cô ngu ngốc mới cảm thấy khi bước vào đây, họ giống như người yêu. . .

Thật ra, ngay từ khi bắt đầu, anh đã muốn bán cô đi rồi.

Nhìn thấy Lương Yên đang khóc trong lòng mình, anh nhũn mảy, một loại cảm giác kỳ lạ xuất hiện trong anh, khiến anh ngạt thở.

Anh cũng không có ngăn cản cô phát tiết, đứng yên ở đó để mặc cho cô nổi điên, ánh mắt anh nhìn cô, càng phức tạp.

Ánh mắt này của anh rơi vào trong mắt Lê Man Thanh càng giống như liếc mắt đưa tình.

Ánh mắt cô ta trở nên u ám, nhưng rất nhanh liền biến mất, Lê Man Thanh nắm tay Lương Yên, hung hăng đẩy cô ra khỏi ngực Triển Mộ Nham.

Lương Yên đi đôi giày cao gót, lập tức cả người lao đảo, thiếu chút nữa đã ngã xuống, đôi mắt Triển Mộ Nham trầm xuống, lập tức vươn tay, nhưng chỉ có thể giữ chặt cánh tay Lương Yên, mà Liên Thiếu đã nhanh chóng ôm eo cô, giúp cô ổn định.

Anh ta xấu xa cười một tiếng, trêu chọc cô “Nhanh như vậy đã ôm ấp yêu thương, đêm nay chúng ta còn có cả đêm bên nhau.”

Bàn tay Triển Mộ Nham cứng đờ, sau đó lạnh lùng buông ra.

Lương Yên còn chưa kịp đứng thẳng người, bỗng nhiên “ba” một tiếng, Lê Man Thanh giơ tay tát lên mặt Lương Yên.

“Tịch Lương Yên, tối nay là do cô tự mình lựa chọn! Cô là loại người gì, tôi và Mộ Nham đều hiểu, đừng giả bộ giống như Thánh Nữ.”

Lương Yên chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

Hai người trước mặt cô, một người đã từng là bạn thân của cô, một người đã từng là người đàn ông mà cô thầm mến trong nhiều năm. . .

Cô làm người có phải quá thất bại rồi không?

Cô cười lạnh, nỗ lực nuốt nước mắt vào trong, ngẩng đầu lên muốn đáp trả, một thân ảnh đã đứng trước mặt cô.

Liên Thiếu cười nhìn Lê Man Thanh, hai tay anh ta đút trong túi quần, không nhanh không chậm nói: “Cô gái, làm người đừng nên phách lối như vậy, coi chừng ở bên ngoài bị người ta trừng trị.”

Không nghĩ tới sẽ có người ra mặt thay cho Lương Yên, sắc mặt cô ta cương cứng, bị ghen nói không ra lời, đành phải quay người, ủy khuất nói với Triển Mộ Nham “Mộ Nham, bọn họ bắt nạt em!”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đùng Quá Hư Hổng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tâm mật mỗi

Ánh mắt thâm thúy của Triển Mộ Nham dừng lại trên gương mặt sưng đỏ của Lương Yên, cô được Liên Thiếu bảo vệ trong ngực, anh cười lạnh, ôm lấy Lê Man Thanh, cúi đầu, nhỏ giọng dụ dỗ: “Ngoan, nơi này là địa bàn của Liên Thiếu, cô ở nơi này giáo huấn người chẳng phải là không nể mặt mũi của

anh ta?”

Anh ngẩng đầu, nhìn Liên Thiếu cười, vân đạm phong khinh nói: “Tôi thay Man Thanh xin lỗi anh, Liên Thiếu đừng quá để ý.”

Trong lời nói mang theo sự cung chiêu, ngược lại không nghe ra sự áy náy, toàn bộ hành trình anh đều không có liếc nhìn Lương Yên.

Cho nên...

Anh cũng không cảm thấy Lê Man Thanh đánh cô là sai.

Trong hội trường rất ấm áp, nhưng vì sao cô lại cảm thấy lạnh như thế?

“tổng giám đốc Triệu tự mình xin lỗi, tôi đâu dám nhận.” Liên Thiếu giống như cười mà không cười, nhìn xung quanh bởi vì bọn họ mà tè ngắt, đề nghị: “Tôi đã nhảy điệu mở màn, nếu như tổng giám đốc Triệu không ngại, mời anh và bạn gái nhảy bài tiếp theo.”

“Cảm ơn anh.” Triển Mộ Nham gật đầu, ôm Lê Man Thanh rời đi.

Từ đầu đến cuối, chỉ có Lê Man Thanh quay đầu khiêu khích nhìn Lương Yên.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Lương Yên chỉ cảm thấy cả người vô lực, lùi về sau một bước, tựa vào đàn dương cầm.

Anh đi.....

Để cô lại cho Liên Thiếu.....

“Này cô không sao chứ?” Liên Thiếu ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Không sao.....” chặt vật mãi, Lương Yên mới nói ra hai chữ này, nước mắt không ngừng rơi xuống, cô đưa tay ra lau: “Vừa rồi, cảm ơn anh đã thay tôi ra mặt.”

Thật ra Liên Thiếu cũng không phải người khiến người ta chán ghét...

Ít nhất anh ta tốt hơn một số người.....

Lương Yên trầm nghĩ.

Liên Thiếu cười như không cười, “Đừng cảm ơn tôi, đó là vì ngực cô lớn hơn so với cô ta một chút.”

“Anh.....” sự biết ơn đối với anh ta hóa thành hư không, lườm anh ta một cái liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Này, cô đi đâu thế?” Liên Thiếu đi theo sau.

“Anh đừng đi theo tôi.” Lương Yên cố gắng nhịn không nhìn về phía sàn nhảy, giờ phút này cô chỉ muốn rời khỏi chỗ này.

“Đêm nay cô là của tôi.” Dáng người cô nóng bóng như thế, nước đã đun sôi, sao còn có thể để cô bay mất, như thế chẳng phải sẽ đáng tiếc sao?

“Tôi không phải là của anh, cũng không phải là của bất kỳ người nào!” Cô hét lên, hất tay anh ta ra, vành mắt đỏ bừng: “Đừng đi theo tôi! Tôi không phải là bạn gái của anh ấy, cũng không chơi nổi trò chơi hoang đường của các người, anh làm ơn buông tha cho tôi....tôi mệt mỏi quá.....”

Đêm nay, tâm thật mệt mỏi, khiến cho cô không muốn ứng phó với bất kỳ ai.

Liên Thiếu nhìn gương mặt tái nhợt của cô, bỗng nhiên cảm thấy có thứ gì đó kỳ lạ.

Hừ, anh là người có lòng thương người, anh ta không nhìn nổi phụ nữ xinh đẹp chịu ủy khuất.

Anh ta nhún vai, buông tay đầu hàng: “Được, tôi không quấn lấy cô, chẳng qua tôi nguyện ý làm hộ hoa sứ giả đưa cô về.”

“Không cần.” Lương Yên từ chối ý tốt của anh ta: “Tôi muốn ở một mình.”

Không đợi Liên Thiếu trả lời, cô đã bước ra ngoài.

Một cơn gió lạnh thổi đến, khiến cô càng thêm lạnh lẽo...

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tổn thương

Liên Thiếu ôm hai tay, híp mắt nhìn bóng lưng mảnh mai, quật cường kia, ngượng ngùng cười một tiếng, xem ra, phụ nữ tốt luôn thích đàn ông xấu xa, thật ngu ngốc.

“Này, A Liên, cô nàng kia đâu?” có người anh em chạy đuổi theo xem náo nhiệt, cảnh tượng lúc này thật khiến cho người ta phấn khởi, nhiều năm như vậy thật đúng là hiếm thấy Liên Thiếu ăn khổ, mọi người sao có thể bỏ qua trò vui này?

“Đi rồi!” Liên Thiếu nhún vai, dáng vẻ không để ý lắm

“A. Anh cũng có lúc không giải quyết được một người phụ nữ?” có người đánh vào ngực anh ta một quyền.

“Hừ...” Anh ta cười ngạo mạn: “Chẳng phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao, bản thiếu gia cũng không chào đón cô ta.”

“Đúng vậy, phụ nữ thôi mà, chúng ta cũng không thiếu một người như vậy.”

“Ha ha, chẳng qua ngực lớn một chút, eo nhỏ như vậy. ai chưa từng thấy qua, đi, chúng ta chơi tiếp.”

Một đám người cười nói vui vẻ rồi đi.

.....

Đi ra khỏi hội trường, đi trên đường phố đông đúc, có không ít ánh mắt xuống sã của đàn ông nhìn cô, một số người còn huyết sáo, cô giống như một món đồ chơi.

Không chỉ trong mắt bọn họ, mà ngay cả trong mắt Triễn Mộ Nham, cô cũng chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

Nghĩ đến điều này, Lương Yên chỉ cảm thấy cả người giống như lạnh hơn.

Cô ôm lấy chính mình, tựa người vào đèn đường, mặc cho nước mắt rơi xuống.

Mấy năm nay, cô dẫn theo hai đứa bé ở nơi đất khách quê người, từng chịu vô số ủy khuất và nhục nhã, nhưng cũng không bằng một phần mười những thương tổn mà anh đã gây ra cho cô...

.....

“Mộ Nham, anh lại nhảy sai bước rồi.”

Lê Man Thanh lại một lần nữa phàn nàn, cuối cùng Triễn Mộ Nham mất kiên nhẫn.

Buông tay ra, trầm giọng nói: “Tôi còn có việc, đi trước.”

Lê Man Thanh biến sắc, nhanh tay nhanh mắt ôm lấy cánh tay Triễn Mộ Nham: “Mộ Nham, có phải anh muốn đi tìm Lương Yên không? Cô ta đã theo Liên Thiếu đi, hiện tại anh đến tìm cô ta không phải là phá hỏng chuyện tốt của hai người sao?”

“Tôi tự có tính toán.” Anh cũng không nhìn cô ta.

Rõ ràng chỉ là mấy chữ đơn giản nhưng lại khiến cho Lê Man Thanh không khỏi rung mình, khi cô ta tỉnh táo lại, Triễn Mộ Nham đã xoay người rồi đi. Lê Man Thanh tức giận giậm chân.

Ở nơi này, chỉ có mình cô ta cô đơn, lẻ loi.

.....

Triễn Mộ Nham cũng không biết vì sao mình lại đuổi theo cô, chỉ biết trong đầu anh không ngừng xuất hiện gương mặt đầy nước mắt của cô khiến anh cảm thấy bức bối.

Vốn dĩ anh muốn trả thù cô, dù sao so với những gì cô đã gây ra cho Triễn gia, loại nhục nhã hôm nay thật sự không tính là gì, nhưng vì sao khi nhìn thấy cô khóc, anh lại không vui.

Nhìn xung quanh, anh lập tức nhìn thấy một thân ảnh mảnh mai, ánh mắt anh thâm thúy, bước chân dừng lại.

Cô không có đi theo Liên Thiếu.

Mà giống như một đứa nhỏ mất đi nhà, co quắp dưới ánh đèn đường, hai tay ôm chặt lấy mình, tóc dài che khuất gương mặt cô khiến anh không nhìn

thấy thần sắc lúc này của cô.

Nhưng dưới ánh đèn đường, cả người cô như bao phủ bởi một tầng bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mê hoặc trí mạng

Nhưng dưới ánh đèn đường, cả người cô như bao phủ bởi một tầng bi thương.

Cô thất thần, dường như không phát hiện những ánh mắt xung quanh.

Cô không biết bộ dạng này của cô, hơn nữa cô lại lẻ loi một mình, căn bản chính là một sự khiêu khích đối với một người đàn ông sao? Cô không biết nó nguy hiểm như nào mà lại dám một mình ngồi xổm trên đường!

Triển Mộ Nham hoàn toàn không nghĩ đến bộ quần áo này chính là kiệt tác của chính mình, anh lạnh lùng đi đến, không nói gì, kéo tay Lương Yên dậy.

Lương Yên không ngờ người đến lại là anh, sau khi kinh ngạc, cô lập tức biến thành một con nhím nhỏ, cảnh giác dựng gai: “Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Tôi không muốn đi theo anh.”

Cô giãy dụa, Triển Mộ Nham càng dùng sức, anh quay đầu, lạnh lùng nói: “Không đi theo tôi, chẳng lẽ cô muốn đi theo Liên Thiếu?”

Anh chưa nói xong nhưng đã đâm trúng vào vết thương cô, chớp mũi chua chua, càng ra sức giãy dụa: “Đúng vậy.....tôi đứng đây đợi anh ta, không phải anh đã làm chủ đưa tôi cho anh ta ư?”

“Tịch Lương Yên, cô thử lộn xộn một lần nữa xem.” Anh nhủ mày, quát to một tiếng, lo lắng cô tránh thoát, không nói lời nào, đem cô ôm vào ngực.

Trong lòng Lương Yên có vô số ủy khuất, sao cô có thể nghe lời anh.

Cô cố chấp như một chú lừa hoang dại, chỉ muốn tránh thoát khỏi anh.

Cô không hề hay biết, thân thể khôu gọi cùng với mùi hương thơm ngào ngạt trên cơ thể cô là loại dụ hoặc lớn như nào.

Triển Mộ Nham thờ đốc một hơi, ánh mắt trở nên u ám, anh cắn răng, liền đem cô khiêng lên vai.

Cả người bị đảo ngược, Lương Yên không kịp chuẩn bị, cô muốn tiếp tục giãy dụa nhưng lại nghĩ đến mình đi giày cao gót, có thể làm anh bị thương, cô đành phải an tĩnh lại,

Im lặng ghé trên vai anh, chớp mũi cô chua xót, nước mắt rơi trên vai anh.

Anh đã vô tình như vậy, hiện tại còn quan tâm cô làm gì? Rốt cuộc anh đang nghĩ gì.

Còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, cả người Lương Yên bị ném vào trên ghế phụ, còn chưa kịp phản ứng, anh đã cúi đầu, bá đạo thắt dây an toàn cho cô.

Rất nhanh, Triển Mộ Nham ngồi xuống ghế lại, Lương Yên cúi đầu cời dây an toàn, cô chỉ hơi cúi đầu liền lộ ra cảnh xuân.

Anh vừa mới nghĩ tới, Liên Thiếu cũng thấy rõ ràng dáng vẻ dụ người của cô, Triển Mộ Nham cảm thấy tức giận.

Anh thô lỗ hất tay Lương Yên ra, vừa cời áo khoác trên người ra, quát lớn: “Tôi bảo cô không được lộn xộn! Ngồi thẳng lên cho tôi!”

Rõ ràng thời tiết mát mẻ, sao anh lại cảm thấy khô nóng! Thật đáng chết.

“Tôi muốn xuống xe.” Cô không có phát hiện ra sự khác thường của anh, cô không nghe theo anh.

Ánh mắt Triển Mộ Nham căng thẳng, vút áo khoác ra phía sau, vươn tay ra giữ lấy gáy Lương Yên, kéo cô đến gần mình, “Tịch Lương Yên, cô có biết bộ dạng này của mình chính là đang câu dẫn tôi không?”

Lương Yên kinh ngạc, nhìn vào đôi mắt u ám của anh, lúc này mới tỉnh ngộ.

Cô vô thức lấy tay che ngực, mặt lập tức đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Khó lòng kìm nổi

Cô vô thức lấy tay che ngực, mặt lập tức đỏ lên.

Hơi thở của anh phả vào trên mặt cô, khiến cô trở nên mất tự nhiên: “Lễ phục này....là do anh chọn cho tôi?”

Cho nên, tất cả đều là do anh sai.

Triển Mộ Nham nheo mắt lại, ánh mắt dừng lại trên mặt cô, sau đó dừng lại trên môi cô.

Vừa rồi, Liên Thiếu đã hôn qua chỗ này.

Lương Yên chỉ cảm thấy ánh mắt anh nóng hổi như lửa, lại lạnh như băng, khiến tim cô đập nhanh hơn.

Cô muốn lùi về phía sau, nhưng anh giữ chặt gáy cô, khiến cô không thể nhúc nhích, cô khản trương, liếm môi, nhìn anh: “Anh.anh nhìn cái gì?”

Anh nhú mày, khoảng cách giữa hai người rất gần, anh có thể nhìn thấy lông mi cô không ngừng run rẩy.

“Hiện tại môi của cô rất xấu.” Triển Mộ Nham âm u nói.

Lương Yên không ngờ anh lại nói ra những lời khiến cô khó chịu, cô lườm anh, tức giận muốn đẩy anh ra. Nhưng bỗng nhiên, Triển Mộ Nham cúi đầu, môi mỏng lạnh lạnh của anh chiếm hữu lấy môi cô.

Lương Yên không nghĩ đến, anh lại có hành động này, ánh mắt không dám tin nhìn chăm chăm anh, đầu óc cô trống rỗng.

Vốn dĩ muốn đẩy anh ra nhưng không biết vì sao lại dừng lại.

Triển Mộ Nham không biết mình vì sao phải hôn cô, giây phút khi anh chạm vào cô, anh đã hối hận nhưng khi nếm được hương vị ngọt ngào trên môi cô, anh giống như tàu hỏa nhập ma, không thể dứt ra.

Mùi vị kia.....

Hơi thở này....

Giống như quen thuộc, khiến tim anh đập nhanh hơn..

Giống như trong trí nhớ.....

Anh giống như điên cuồng chiếm lấy đôi môi phấn nộn của cô, đầu lưỡi anh cạy mở môi cô.

Dùng hết tất cả sức lực để bắt lấy cảm giác quen thuộc....

Lương Yên chỉ cảm thấy mình không ngừng trầm luân trong nụ hôn của anh.

Sức lực cả người cô giống như bị anh rút sạch, cô chỉ có thể vô lực níu lấy áo anh, mới có thể khiến cho mình không chật vật trượt xuống.

Bàn tay anh không kịp chờ đợi, luồn vào trong lễ phục, khẽ vuốt ve đôi gò bồng đảo của cô, xúc cảm này khiến anh thoải mái, Triển Mộ Nham không nhịn nổi, khẽ rên rít.

Bỗng nhiên, Lương Yên tỉnh táo lại, tay run run đẩy anh ra.

“Đừng, đừng.....như vậy...”

Sao bọn họ lại biến thành như vậy? Không phải chỉ vừa lúc trước còn mới như nước với lửa? vì sao.....anh lại hôn cô? Rõ ràng anh rất chán ghét cô?

Cô ngăn cản cũng khiến cho Triển Mộ Nham tỉnh táo lại, ý thức được mình giống như tàu hỏa nhập ma, hôn cô còn hôn sâu như vậy, khó lòng kìm nổi.

Anh nhú mày, đánh mạnh một quyền vào tay lái, thật đáng chết! vậy mà lại để hơi thở quen thuộc mê hoặc.

Lương Yên bị phản ứng của anh làm cho kinh ngạc, thấy rõ thần sắc hối hận của anh, khiến sắc mặt cô trắng bệch, trong lòng khó chịu, cô rất muốn khóc.

Anh hối hận vì đã hôn cô.

“Tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra...” Cô quật cường, nuốt nước mắt vào trong.

Anh quay mặt nhìn cô, trong mắt anh đã không còn sự thất thường, chỉ còn lại sự lạnh lùng, lời anh nói càng khiến cho Lương Yên cảm thấy lạnh lẽo.

“Tôi chỉ coi cô thành người phụ nữ khác, khí tức của hai người rất giống nhau!”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Đứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Càng hận hơn

“Tôi chỉ nhầm cô với người khác thôi, hai người khá là giống nhau!”

Người đó đã xuất hiện trong cuộc sống của anh vào năm năm trước!

Đúng! Chỉ như vậy mà thôi! Nếu không thì sao anh lại có thể bị một người không hề có kỹ xảo hôn môi làm cho trầm luân không dứt ra được?

Triển Mộ Nham cố gắng xem nhẹ sự rung động khác lạ trong lòng.

.....

Thì ra chỉ coi cô là một thể thân hèn mọn mà thôi..... Anh vẫn giống như năm năm trước.....

Cả người Lương Yên run rẩy, cô nghe thấy giọng nói của mình cũng phát run.

Đôi mắt cô phủ đầy sương mù giống như một con thỏ nhỏ bị tổn thương cố chấp nhìn chăm chăm anh, “Anh cứ bắt nạt tôi hết lần này đến lần khác, anh hận tôi đến thế sao?”

Triển Mộ Nham nhìn đôi mắt ướt át nhưng lại không hề rơi nước mắt của cô, anh nghiêng người cười lạnh, “Cô phải biết rõ tôi chán ghét cô đến mức nào chứ, nếu như cô không chịu nổi thì cô có thể lập tức từ chức rồi rút xéo khỏi đây!”

Đúng! Cô nên từ chức! Bị ông chủ bán đi, còn bị làm nhục, nếu cô còn ở lại để chịu bắt nạt thì cô đúng là một người ngu ngốc!

Nhưng.....

Cô không cam lòng rời khỏi như vậy.

Cô cắn môi giống như đã hạ quyết tâm, hít một hơi thật sâu, cô quật cường nhìn anh, “Chắc phải khiến Tổng giám đốc thất vọng rồi, tôi sẽ không đi. Hôn nữa, tôi nhất định sẽ làm tốt công việc của mình!”

Cô vừa nói xong cũng không đợi Triển Mộ Nham tiêu hóa những lời nói này, cô xoay người đẩy cửa xuống xe.

Trong nháy mắt cô xoay người thì nước mắt cũng không chịu sự khống chế mà rơi xuống, tầm mắt trở nên mờ hồ.

Cô đã kiên cường hơn Lương Yên ngày xưa rất nhiều. Không còn là một đại tiểu thư tùy tiện để người ta xoa tròn bóp méo, nhưng cô có kiên cường đến mức nào cũng không thể chịu đựng được việc anh nhiều lần tổn thương cô.....

Cô ở trước mặt anh chỉ là một con cọp giấy không chịu nổi một kích mà thôi.....

Cô vừa mới đi được hai bước thì chiếc xe phía sau đã chậm rãi đuổi theo.

Sợi dây cung dưới đáy lòng yếu ớt lại một lần nữa căng chặt. Là cảm thấy chưa si nhục đủ, cho nên muốn tiếp tục bắt nạt cô sao?

Chiếc xe chậm rãi dừng bên cạnh cô. Cửa sổ xe hạ xuống, gương mặt tuấn tú chiếu vào đôi mắt mờ hồ của cô.

Anh nhìn chăm chăm cô nhưng lại không nhìn ra được bất kì cảm xúc gì, “Lên xe!”

Lương Yên coi như không nghe thấy gì cứ tiếp tục đi về phía trước.

“Nếu như không muốn bị người ta kéo vào ngõ hẻm nào đó, thì cô nên lập tức lên xe đi!” Triển Mộ Nham gỡ tay lái, ánh đèn nê ông chiếu qua mặt anh,

anh nhàn nhạt mở miệng: “Nếu như tôi nhớ không lầm thì trị an của khu vực này không được tốt lắm.”

Dù Lương Yên đang tức giận nhưng vừa nghe thấy anh nói vậy cũng hơi rùng mình một cái. Cô nhìn quanh bốn phía, nghĩ đến bộ lễ phục mình đang mặc trên người càng cảm thấy sợ hãi hơn.

Nhưng cô cũng không muốn đi cùng anh, chỉ đành kiên trì đi đến chỗ gọi xe đưa tay gọi một chiếc xe taxi.

Sau lưng không có động tĩnh gì. Triển Mộ Nham cũng không tiếp tục lái xe đi theo cô nữa.

Trong lòng Lương Yên có chút chua xót, cô không khỏi cảm thấy có chút mất mát.

Cô thiếu chút nữa cho rằng hành động của anh là muốn chủ động giảng hòa, bây giờ nghĩ lại có lẽ chỉ là nhất thời cao hứng mới làm như vậy.

Xe taxi dừng bên cạnh.

Lương Yên chần chờ mở cửa xe, khẽ cắn môi nhìn lại suy nghĩ muốn quay đầu nhìn xem, lại đột nhiên có người cao giọng nói, “Xảy ra chuyện rồi! Xảy ra chuyện rồi! Bên kia có người ngất xỉu trong xe!”

Trong lòng Lương Yên căng thẳng, cô nghĩ đến cái gì đó liền chui ra khỏi xe.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cứu anh

Trong lòng Lương Yên căng thẳng, cô nghĩ đến cái gì đó liền chui ra khỏi xe.

“Tiểu thư, cô có đi không?” Tài xế taxi không kiên nhẫn hỏi.

“Xin lỗi, ngài đi trước đi, tôi còn có việc khác.” Lương Yên vội vã đóng cửa xe, cô ngăn người vừa mới kêu gào lại, “Tiểu thư, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì?”

“Lúc tôi đi ngang qua bên kia thì thấy một người đàn ông ngất xỉu ở trong xe. Thoạt nhìn có vẻ không được tốt lắm, không biết đã xảy ra chuyện gì!”

Lương Yên khẩn trương níu lấy đối phương, “Có phải anh ấy mặc áo sơ mi trắng không?”

“Không sai. Là người quen của cô sao? Vậy mau đi xem một chút đi, đã có người gọi xe cứu thương rồi!” Đối phương có lòng tốt nhắc nhở.

Lương Yên hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch, chưa kịp nói ‘cảm ơn’ đã xoay người chạy như bay về phía kia.

Mộ Nham, tuyệt đối đừng là anh! Anh không được xảy ra chuyện gì hết!!

Lòng bàn tay cô đỏ đầy mồ hôi lạnh. Lúc cô nhìn người kia đang hấp hối ngồi trong chiếc xe sang trọng thì chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Cô cố sức đẩy đám người ra, xông tới lo lắng gõ cửa sổ xe, “Mộ Nham! Mộ Nham!”

.....

Não bộ đau đớn khiến trên trán Mộ Nham đầy mồ hôi lạnh. Trên trán anh nổi đầy gân xanh, vốn là khuôn mặt tuấn lãng phi phàm nhưng giờ phút này lại có chút dữ tợn.

Anh đau đến mức nắm chặt tay lái.

Anh cho là mình đã quen với cảm giác đau đớn này. Dù sao anh đã như vậy nhiều năm rồi. Nhưng đến lúc phát tác vẫn khiến anh đau đớn đến mức không chịu nổi. Giống như cả người bị xé rách vậy.

Nếu như có thể lựa chọn, anh thậm chí nghĩ mình nên chết đi.

“Mộ Nham..... Mộ Nham, anh tỉnh lại.....” Là ai đang lo lắng gọi tên anh vậy?

Nhất định là ảo giác rồi.

Bây giờ còn có ai lo lắng cho anh nữa? Anh trai đã ra đi, tình huống của ba mẹ cũng rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi anh, mà Niệm

Niệm..... Niệm Niệm.....

“Mộ Nham, anh có nghe thấy tôi nói gì không? Nếu như nghe được thì hạ cửa sổ xe xuống được không?” Giọng nói dịu dàng tràn đầy sự lo âu truyền vào tai anh, gõ lên trái tim yếu ớt của anh.

Là cô ấy..... Tịch Lương Yên.....

Anh chặt vật nâng mí mắt nên, nhìn về phía phát ra giọng nói lại thấy một khuôn mặt tràn đầy sợ hãi đập vào mi mắt.

Cô đang không ngừng gõ cửa sổ xe, trong hốc mắt phấp phồng, gương mặt gần như đã áp sát vào cửa sổ xe.

Trái tim Triển Mộ Nham đập loạn nhịp, đáy lòng xẹt qua một tia khác lạ không thể nói nên lời. Trái tim mềm nhũn, bàn tay run rẩy sờ soạng cửa xe, anh gần như tiêu hao hết sức lực toàn thân mới có thể mở được khóa cửa.

Những lúc anh phát bệnh rất ghét có người ở bên cạnh nhìn dáng vẻ chật vật yếu ớt của anh. Nhưng giờ phút này lại đồng ý để cô đến gần mình.....

Gần như ngay khi cửa sổ xe mở ra thì hương thơm ngào ngạt kia đã tràn vào bên trong. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã dựa tới rất gần, “Mộ Nham, anh chịu đựng một chút, bác sĩ sẽ tới ngay!” Cô bị dọa sợ, đau lòng cầm lấy tay của anh, tay cô run rẩy mà lạnh lẽo.

Nhưng anh lại cảm thấy rất ấm áp.....

“Không cần..... Bác sĩ.....” Anh cắn chặt răng, chặt vật nói ra mấy chữ.

Anh chán ghét bệnh viện, chán ghét bác sĩ.

“Không được, anh đau đớn như vậy.” Cô liều mạng lắc đầu, nước mắt cũng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đưa anh về nhà

“Không được, anh đau đớn như vậy.” Cô liều mạng lắc đầu, nước mắt cũng rơi xuống.

Lương Yên nhìn anh khó chịu như vậy thì những sự tủi thân và đau khổ của cô cũng tan thành mây khói. Lúc này cô chỉ hận bản thân không có cách nào chịu đau đớn thay anh.

“Lấy thuốc cho tôi. Ở nơi đó.....” Anh yếu ớt chỉ về phía cất thuốc.

Thuốc! Có thuốc!!

Giống như chớp được cây cỏ cứu mạng, Lương Yên nghiêng người lục lọi tìm kiếm. Cô tìm thấy một bình thuốc màu nâu chứa đầy thuốc. Giọng nói của cô có chút run rẩy, “Phải uống mấy viên?”

“Hai viên.....”

“Hai viên..... Hai viên.....” Cô nhìn không được vừa làm bầm vừa đổ thuốc ra lòng bàn tay. Cô lo lắng nhìn quanh xe cuối cùng tìm được một chai nước ở ghế sau, vội vội vàng vàng mở nắp chai, cô thận trọng đưa thuốc đến bên môi, nhẹ giọng dụ dỗ: “Uống thuốc trước.”

Giọng nói dịu dàng khiến anh nheo mắt lại. Anh mở môi ngoan ngoãn ngậm thuốc, dòng nước mát lạnh tràn vào trong miệng anh.

Anh chặt vật nuốt hai viên thuốc xuống.

Sau đó liền tựa vào ghế lái nhắm mắt nghỉ ngơi, cảm giác đau đớn vẫn còn tiếp tục.

“Cô chịu đựng một chút nữa, xe cứu thương sắp đến nơi rồi.” Lương Yên lo lắng gạt phần tóc mái ướt nhẹp ở trước trán anh, nhẹ nhàng dụ dỗ, “Đầu rất đau sao? Không thì để tôi xoa bóp cho anh nhé?”

Cô không biết anh bị làm sao. Nhưng đã mang thuốc theo bên người thì có thể nhận ra được là bệnh cũ thôi. Anh bị tái phát rất thường xuyên sao? Lần nào anh cũng đau thế này?

Lương Yên cảm thấy rất lo lắng. Nghe anh yếu ớt hỏi: “Cô có thể..... Lái xe không?”

“Ừ.”

“Đưa tôi về nhà.” Anh vẫn nhắm mắt như cũ.

“Không được. Anh nên đến bệnh viện kiểm tra một chút.” Cô cự tuyệt theo bản năng.

Lông mi run rẩy, anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, cặp lông mày nhíu chặt, “Đây là bệnh cũ..... Không cần đến bệnh viện..... Nghi ngại một chút là không có việc gì.....”

Lương Yên chần chờ hồi lâu, nhìn sắc mặt của anh đã tốt hơn vừa rồi rất nhiều, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Cô xuống xe đỡ anh bước ra khỏi ghế lái.

Bệnh tình phát tác gay gắt, cả người anh dựa vào vai Lương Yên. Cô chỉ cần hơi cúi đầu là có nhìn thấy cặp lông mi run rẩy của anh giống như cánh bướm yếu ớt vậy. Cô có thể nghe thấy tiếng thờ đốc xem lần sự đau đớn vang lên ngay bên tai.

Trước đây cô chưa từng nghĩ tới người đàn ông cao ngạo này lại cũng có lúc sẽ yếu ớt như một đứa bé.

Cô để anh ngồi ngay ngắn bên ghế lái, chủ động thắt dây an toàn cho anh.

Lương Yên ngồi vào ghế lái, quay đầu lại thấy anh đang nghiêng đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lương Yên nhẹ nhàng vuốt phẳng nếp nhăn giữa mi tâm anh. Anh đột nhiên túm lấy tay cô. Bàn tay lạnh băng của anh khiến cô cảm thấy đau lòng, cô nhẹ giọng hỏi: “Còn ở chỗ cũ sao?”

“Ừ.....” Anh hừ nhẹ một tiếng, cũng không buông tay anh ra. Lương Yên cố gắng rút tay ra nhưng anh lại cầm chặt hơn.

Ánh mắt Lương Yên khẽ lóe lên, cô nhìn bàn tay hai người đang quấn quít chung một chỗ. Cô không tiếp tục né tránh nữa, chỉ khởi động xe lái về phía nhà lớn Triển gia.

.....

Cũng may, sắc mặt của anh đã dần tốt hơn, hiển nhiên đã không còn đau đớn như lúc nãy nữa —— xem ra thuốc đã phát huy tác dụng.

Lương Yên thở phào nhẹ nhõm.

“Có thấy khá hơn không?”

“Ừ.....”

“Đây là bệnh cũ của anh sao?”

Triển Mộ Nham như không nghe được câu hỏi của cô, anh hơi xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Rất dễ nhận ra anh đang né tránh câu hỏi của cô.

Lương Yên thở dài, cũng không tiếp tục hỏi lại. Lúc này điện thoại của anh lại đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Hiểu lầm

Lương Yên thở dài, cũng không tiếp tục hỏi lại. Lúc này điện thoại của anh lại đột nhiên vang lên.

“Điện thoại của anh.” Lương Yên chỉ nhìn thoáng qua rồi nhẹ giọng nhắc nhở.

“Là ai?” Người anh hơi động đậy, cũng không cầm lên nghe mà chỉ hỏi cô.

Ánh đèn nê ông ngoài cửa sổ xẹt qua mặt anh, lúc này nhìn anh không còn sự lạnh lùng xa cách như ngày thường nữa, ngược lại có vẻ dễ gần hơn rất nhiều.

Lương Yên cầm điện thoại lên, cô nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình, ánh mắt khẽ dừng một chút rồi mới mở miệng: “Là Mạn Thanh.”

“À.” Mộ Nham chỉ không mặn không nhạt đáp một câu.

“Anh không nghe sao?” Cô kỳ quái nhìn anh.

“Cô nghe thay tôi đi, nói tôi ngủ rồi.” Anh lại lần nữa nhắm mắt lại.

“Cái gì?” Lương Yên có chút khó hiểu nhìn anh, cuối cùng vẫn nhét điện thoại vào trong tay anh, “Anh tự nghe đi, tránh cho cô ấy hiểu lầm.”

Anh cau mày nhìn chiếc điện thoại vẫn vang lên không ngừng, lại giương mắt nhìn dấu tay như ẩn như hiện trên má Lương Yên. Anh chỉ cảm thấy cực kì chói mắt.

Anh lại ném điện thoại cho cô, tức giận mở miệng: “Nghe điện thoại! Cô là thư ký của tôi, muốn cô nghe điện thoại thôi mà cũng làm không được, thì sau này làm sao còn làm chuyện khác được?”

Anh đã nói đến mức này thì Lương Yên cũng không có lý do nào để cự tuyệt nữa.

Cô chán chừ một chút rồi nhấn nút nghe tiện mở luôn loa ngoài.

“Mộ Nham, anh đừng đi tìm cô ta nữa được không? Em mới mở một bình rượu vang đỏ, anh đến uống cùng em đi?” Trong giọng nói của Lê Mạn Thanh tràn ngập sự thỉnh cầu.

Trong lòng Lương Yên có chút khó chịu.

Lúc trước cô còn ngủ chung với cô ta trên một chiếc giường, hai người nói chuyện rất nhiều, cùng nhau trải qua cuộc sống không buồn không lo, lại không hề biết cô ta cũng vùng vằng thích Mộ Nham. Cũng không ngờ tới có một ngày hai người lại xa cách đến mức này.

Tại sao lúc trước cô ta lại đối xử với cô như vậy?

“Tôi không phải Mộ Nham.” Cuối cùng cô cũng mở miệng.

Hiển nhiên Lê Mạn Thanh cũng không nghĩ tới người nghe là Lương Yên, cô ta sững sờ một hồi lâu, lúc phục hồi tinh thần liền tức giận kêu to: “Sao cô lại nghe điện thoại của anh ấy?! Đây là điện thoại cá nhân của Mộ Nham, một thư ký như cô thì có tư cách gì mà đi nghe điện thoại của anh ấy?”

Cô đã sớm đoán được cô ta nhất định sẽ hiểu lầm!

Trong xe đặc biệt yên tĩnh. Giọng Lê Mạn Thanh lại cao hơn mấy deciben, Triển Mộ Nham nghe được rõ ràng.

Anh cũng không quay đầu lại chỉ nhướn mày nhìn Lương Yên, đáng vẻ như đang xem kịch vui.

Lương Yên nghi ngờ anh cố ý muốn mình phải khó xử. Cô tức giận liếc anh một cái, chỉ đành phải dựa theo lời của anh mà giải thích: “Anh ấy đã ngủ rồi, nếu có chuyện gì thì ngày mai cô hãy gọi lại cho anh ấy.”

“Ngủ sao?! Các người đang ngủ chung sao?” Cô có thể nghe được sự run rẩy trong giọng nói của Lê Mạn Thanh. Cô ta chưa ngoa gào lên, “Tịch Lương Yên, cô quyến rũ Mộ Nham sao?! Là ai thể thoát mình không hề thèm muốn anh ấy, không yêu anh ấy? Cô đúng là không biết xấu hổ!”

Giọng nói bén nhọn vang vọng trong xe. Lương Yên cảm nhận được ánh mắt của Triển Mộ Nham đã trở nên thâm thúy phức tạp.

Trái tim nhảy một cái, khuôn mặt đỏ ửng, nhịp tim hoàn toàn rối loạn.

Cô cảm thấy cổ họng nghẹn cứng, cô gắng hết sức mới khiến giọng nói bình tĩnh lại: “Tôi cúp máy trước. Nếu cô có chuyện gì thì ngày mai hãy gọi lại cho Triển tổng.”

Cô vừa nói xong liền không đợi Lê Mạn Thanh ở đầu bên kia điện thoại tiếp tục lên án cô mà nhanh chóng cúp máy. Triển Mộ Nham lại thuần thục tắt điện thoại đi.

Lương Yên nhìn hành động của anh liền cảm thấy khó hiểu.

“Cô ấy là bạn gái của anh, anh làm như vậy sẽ chỉ khiến cô ấy hiểu lầm thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Phụ nữ hay thay đổi

“Cô ấy là bạn gái của anh, anh làm như vậy sẽ chỉ khiến cô ấy hiểu lầm thôi.”

“Ai nói cô ấy là bạn gái tôi?” Triển Mộ Nham nhướn môi nhìn cô.

Lương Yên sùng sốt một chút, không hiểu ý của anh là gì.

Thế nhưng anh lại nheo mắt lại, trong mắt có chút nghiền ngẫm, “Tịch Lương Yên, cô bắt đầu thích tôi từ bao giờ? Tại sao đến bây giờ tôi vẫn không biết?”

Vốn dĩ Lương Yên cố tình tránh chủ đề này, nhưng không ngờ anh lại chủ động nhắc tới.

Cô chỉ cảm thấy trên mặt nóng bừng như bị thiêu đốt, cô chuyên chú nhìn đường xá, khẽ cắn môi không trả lời.

Triển Mộ Nham lại không muốn bỏ qua cho cô, không mặn không nhạt tiếp tục hỏi: “Tại sao không tiếp tục thích nữa?”

Triển Mộ Nham nhớ lại ngày đó cô kiên định nói không hề thêm muốn anh, trong lòng anh lại có chút không thoải mái.

Lương Yên bị hai câu hỏi của anh làm cho nghẹn họng, không có cách nào trả lời được. Lại nghe anh tiếp tục tự hỏi tự đáp, “Bởi vì có bạn trai sao?”

Trong câu nói ngắn gọn lại có sự u ám không nói nên lời.

Nhưng Lương Yên lại không nghe ra được, chỉ cảm thấy đáp án này là một cách giải vây tốt nhất, liền gật đầu đồng ý, “Đúng vậy.”

Sắc mặt Triển Mộ Nham càng khó coi hơn. Anh cười lạnh một tiếng, “Phụ nữ mấy người luôn dễ dàng thay đổi, không ai nỗ lực giữ vững một tấm chân tình với người kia.”

Câu cảm khái của anh khiến Lương Yên sùng sốt chớp mắt một cái.

Lời này của anh là đang nói Chân Niệm Niệm sao? Anh nhất định đang oán hận cô ta đã gả cho anh trai cô.....

Lương Yên cũng không trả lời lại mà lái xe đến thẳng cửa lớn Triển gia.

“Đến rồi. Anh đã khỏe hơn chưa?”

Anh nặng nề nhìn cô một cái, tiếp tục dựa vào ghế ngồi chỉ cần rằng nói: “Không có.”

Anh đang tức giận? Nhưng.....

“Anh đang tức giận cái gì vậy?” Lương Yên có chút khó hiểu nhìn dáng vẻ tức giận của anh.

Anh hơi sùng sốt, nhúu mày lại, “Ai tức giận?”

Anh thừa nhận anh đang tức giận. Nhưng anh cũng không hiểu mình đang tức giận cái gì.

Chẳng lẽ đang tức giận vì cô không còn thích mình nữa? Hay là tức giận vì cô đã có bạn trai?

Nhưng cái này thì có liên quan gì đến anh!!

Lương Yên nhìn dáng vẻ mạnh mẽ của anh chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài, cô xuống xe đi vòng sang đầu bên kia chờ anh xuống, “Cẩn thận một chút, nếu như còn khó chịu thì gọi bác sĩ đến xem đi.”

Giọng nói của cô mềm mại như bông hoa bồ công anh nhẹ nhàng xẹt qua lòng anh.

Cánh tay mảnh khảnh của cô cẩn thận đỡ lấy eo anh.

Anh dựa gần vào cô, tựa như chỉ cần cúi đầu là có thể đếm được từng sợi lông mi của cô.

“Thình thịch ——”

Vậy mà anh lại nghe thấy nhịp tim rối loạn của mình. Ngay cả hô hấp cũng không ổn định. Hình như trái tim đang từng chút từng chút đi trật đường ray.....

.....

Lương Yên đỡ anh đi vào cửa rồi lục lọi bật đèn lên, sau đó mới để anh ngồi xuống sofa. Cô nhìn căn phòng rộng lớn không một bóng người, lại nhìn

Mộ Nham đang mệt mỏi nhắm mắt nằm trên sofa, trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu.

“Anh ở một mình sao?”

Triển Mộ Nham không mở mắt, chỉ nghe được tiếng bước chân của cô đang đi dạo trong phòng.

Giọng nói nhẹ nhàng của cô gõ vào lòng anh khiến anh cảm thấy yên tâm.

Ít nhất bây giờ anh không phải ở một mình.

“Anh nên tìm người giúp việc. Hoặc là.....” Cô vừa rót nước vừa liếc anh một cái, “Hoặc là tìm một nữ chủ nhân.”

Triển Mộ Nham mở mắt nhìn cô, đôi mắt anh sắc lạnh, anh hừ một tiếng, “Cô cho rằng bệnh tình của tôi đột nhiên phát tác thì sẽ chết đi như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thế mà lại không từ chối

Triển Mộ Nham mở mắt nhìn cô, đôi mắt anh sắc lạnh, anh hừ một tiếng, “Cô cho rằng bệnh tình của tôi đột nhiên phát tác thì sẽ chết đi như vậy sao?”

Anh nói ra chữ chết rất nhẹ nhàng, giống như đang nói một chuyện sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Lương Yên vừa nghe liền thấy hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt.

Cô cầm cốc nước nóng bước nhanh về phía anh, có chút tức giận nhìn anh, “Sao anh lại có thể dễ dàng nói ra một điều xấu như vậy?”

Mặc dù là trách cứ nhưng Triển Mộ Nham lại cảm thấy ấm lòng. Anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, “Sinh lão bệnh tử chỉ là một chuyện bình thường thôi. Có cái gì mà điều xấu? Đưa nước cho tôi.”

Lương Yên đưa cốc nước cho anh, “Rất nóng, anh hâm nóng tay một chút, để nguội rồi hay uống.”

“Ừ.” Khó có khi nào anh lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Lương Yên lo lắng cho anh nhưng vừa nhìn thời gian liền thấy đã rất muộn rồi. Nghĩ đến bây giờ chỉ có hai người ở đây, nếu cô còn tiếp tục ở lại chỉ sợ anh sẽ nghĩ cô có suy nghĩ xấu xa gì đó.

“Anh cảm thấy không khỏe thì nghỉ ngơi một chút đi. Thời gian không còn sớm, tôi cũng phải trở về rồi.”

Cô đứng lên định tạm biệt Triển Mộ Nham.

Triển Mộ Nham nhíu lông mày, không hề lên tiếng. Lương Yên cho rằng anh đã đồng ý liền muốn xoay người rời đi.

Anh bỗng dưng mở mắt ra, cô đã bước đến cửa ra vào, còn đang đổi giày. Triển Mộ Nham nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô lại nhìn căn phòng to lớn, nhất thời cảm thấy sự cô đơn trong lòng đang khiến trái tim anh nổi tung.

“Tịch Lương Yên!”

Anh nhìn không được vẫn gọi cô lại.

“Ừ?” Lương Yên quay đầu nhìn về phía anh, lại bị đôi mắt cô đơn của anh đánh trúng. Nhất thời cảm thấy cổ họng chua chát, giọng nói mềm nhũn, “Có phải vẫn còn không thoải mái không?”

“Rất không thoải mái.” Anh tựa vào trên ghế sofa, lẳng lặng đưa mắt nhìn cô, “Cô qua đây.”

“Nhưng thời gian không còn sớm.....” Mặc dù nói như vậy nhưng lời nói của anh lại như một vòng xoáy hất dẫn Lương Yên.

Cô có dự cảm mình sẽ lại ngã vào một lần, không có cách nào tự kiềm chế..... Mặc dù, có thể bị tan xương nát thịt.....

“Cô lo bạn trai cô không vui sao?” Anh có chút buồn bực.

“Không phải như vậy.” Cô vội vã lắc đầu giải thích.

“Vậy còn không tới đây?” Triển Mộ Nham nhíu mày, “Đầu tôi rất đau, cô giúp tôi xoa bóp một chút.”

Lương Yên luôn không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của anh. Còn chưa đồng ý thì hai chân đã không chịu khống chế mà bước về phía anh.

Hình như anh rất hài lòng khi cô nghe lời như vậy, anh nhếch môi lên cả người dựa vào ghế sofa, cô đã đi vòng qua ghế sofa đứng ở sau lưng anh.

Đôi tay mềm mại khẽ xoa lên huyết thái dương của anh.

Lực tay vừa phải khiến cảm giác đau đớn giảm dần, anh dễ chịu hơi hé mắt.

Vừa mới mở mắt thì anh đã bị cảnh xuân chó mắt kia làm cho người anh gần như bốc cháy. Càng đáng chết hơn là cô lại hồn nhiên không hề phát hiện ra.

Nhìn sắc mặt của anh thay đổi, cô có chút vô tội hỏi, “Thế nào? Rất đau sao?”

Thật là muốn điên rồi!

Cuối cùng anh cũng hiểu rõ tối nay anh tự tay chọn bộ lễ phục này chính là để giày vò chính mình mà!

Triển Mộ Nham nặng nề hừ một tiếng, thuận tay lấy áo khoác nhét vào trong tay cô, anh khàn khàn ra lệnh: “Mặc vào!”

“À?” Lương Yên sững sốt, nhìn anh có chút không được tự nhiên mở to mắt, lại nhìn áo khoác trong ngực, lúc này cô mới tỉnh ngộ.

Trong đầu ‘oanh’ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng, cô chặt vật mặc áo khoác vào.

Lúc này cô quá gấp gáp nên đã quên bộ lễ phục khiêu gợi trên người mình.....

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Bầu không khí ấm áp

Lương Yên lo lắng anh cứ dựa như vậy sẽ thấy không thoải mái. Trực tiếp ngồi vào bên cạnh anh, cầm lấy gối đặt lên đùi, cô nhẹ vỗ gối ra hiệu cho anh, “Nằm xuống đi. Như vậy sẽ thoải mái hơn một chút.”

Anh nhú mày.

Nếu như không phải ánh mắt cô quá mức dịu dàng, thuần túy, anh nhất định sẽ cho rằng cô lại định làm gì đó để quyến rũ anh.

Anh ngoan ngoãn nằm xuống, gối đầu lên chiếc gối ôm thật dày, rõ ràng rất thoải mái nhưng anh lại thấy không thích. Có chút không kiên nhẫn bỏ gối ôm qua một bên, đến lúc có thể cảm nhận được nhiệt độ của cô thì anh mới hài lòng nhếch môi lên.

Thật là ấm áp.....

Ấm áp đến mức khiến anh cảm thấy yên ổn.

Có lúc anh lại ngây ngốc cảm thấy, hình như bệnh cũ tái phát cũng không phải một chuyện quá tồi tệ.

Lương Yên nhìn dáng vẻ nhu thuận của anh không khỏi mỉm cười, lại tiếp tục xoa bóp cho anh.

Bầu không khí quá tốt đẹp, ngay cả ánh đèn cũng trở nên ấm áp, Lương Yên nhìn không được hỏi ra miệng: “Năm năm nay anh có khỏe không? Sao đột nhiên lại ở chung một chỗ với cô ấy? Trước kia..... tôi cũng không biết cô ấy lại thích anh.”

Vấn đề của cô như đã chạm đến chỗ mẫn cảm của anh. Anh nhú mày, không đáp mà hỏi ngược lại: “Cô cảm thấy sẽ tốt được sao?”

“Thật xin lỗi.....” Lương Yên vừa nghĩ đến Triển Mộ Khoa lại mở miệng xin lỗi theo bản năng.

Anh không trả lời cô, hiển nhiên là không chấp nhận lời xin lỗi của cô. Lương Yên cười khổ, cô cúi đầu nhìn anh, “Lúc trước tôi không biết anh là Tổng giám đốc của công ty. Chỉ là, theo lý mà nói, Triển thị sẽ không đóng cửa mới đúng. Lúc đó anh đang làm gì?”

“Đang nằm viện, thiếu chút nữa là chết.” Anh không ngần ngại không ngại trả lời.

Lương Yên cảm thấy hoảng sợ. Cánh tay đang xoa bóp huyết thái dương có chút cứng đờ. Cô sợ hãi nhìn anh, “Bệnh của anh..... Rất nghiêm trọng sao?”

“Không biết có tính là nghiêm trọng không, chỉ là tôi và anh trai bị di truyền bệnh từ mẹ.”

Anh nói rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến vành mắt Lương Yên đỏ ửng.

Thì ra Mộ Khoa bởi vì bệnh này mà chết sớm. Lương Yên càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, giống như người đàn ông trước mắt không biết lúc nào sẽ biến mất.

Triển Mộ Nham vừa mở mắt liền nhìn thấy cô rơi nước mắt, đáy lòng run lên.

Nhưng giọng nói của anh lại có chút lạnh băng thậm chí là quật cường, “Khóc cái gì? Nếu như đau lòng hoặc là đồng tình thì tốt nhất cô nên thu lại đi. Tôi không cần hai thứ này!”

Đúng a! Người đàn ông kiêu ngạo như anh sao lại cần mấy cái này?

Sao khi anh đối mặt với cái chết và bệnh tật lại có thể nhẹ nhàng như vậy? Giống như vĩnh viễn không sợ hãi. Nhưng trong lòng anh thì sao?

Chắc là cũng sẽ sợ hãi đi!

Lương Yên đau lòng hít mũi một cái, “Bệnh viện nói như thế nào? Có thể chữa được không?”

Thế nhưng anh lại chuyển đề tài, “Cô có biết người đứng đầu quyết định chia cắt công ty Triển thị là ai không?”

“Ừ?” Sao đột nhiên lại hỏi cái này? Lương Yên khó hiểu nhìn anh, nhẹ nhàng lắc đầu.

Anh mỉm môi không trả lời, đôi mắt lại nhắm nghiền.

Không biết đã qua bao lâu, cho đến khi trong đại sảnh truyền đến tiếng hít thở đều đều thì Lương Yên mới dừng động tác trên tay. Thế mà anh lại gói đầu lên chân cô ngủ thiếp đi.

Lương Yên tham lam nhìn về mặt yên ổn của anh, đáy lòng có sự thỏa mãn chưa từng thấy.

Cũng chỉ có như vậy thì anh mới có thể giống như năm năm trước, có thể không chút kiêng kỵ đưa mắt nhìn anh mà không cần bận tâm đến bất cứ thứ gì.

Lúc cô còn đang thất thần thì điện thoại trong túi lại chột rung lên.

Cô sợ làm ồn đến anh nên vội vàng cầm lên. Còn chưa kịp nhìn kỹ màn hình thì đã ấn nút nghe.

“Yên nhi, em đang ở đâu?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của Tịch Khuynh Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nhất định rời đi

“Yên nhi, em đang ở đâu?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của Tịch Khuynh Viễn.

“Có phải hai đứa nhỏ đã xảy ra chuyện gì không?” Lương Yên đột nhiên nghĩ tới hai đứa nhỏ, trái tim thắt chặt lại.

Cho nên cô không cảm giác được thân thể người đàn ông đang nằm trên đùi cô đã cứng đờ.

“Vi Vi đột nhiên ngất xỉu! Hiện tại đang ở trong phòng chăm sóc đặc biệt!”

“Cái gì?!” Lương Yên gần như không cầm nổi điện thoại.

“Yên nhi, đừng hoảng hốt! Ba mẹ đều ở đây trông coi, nhất định không có việc gì đâu. Em đang ở đâu, anh tới đón em!”

Lương Yên vội vàng báo địa chỉ, giọng nói của cô đã có chút nghẹn ngào. Lòng bàn tay cô lạnh lẽo kinh người.

Tại sao phải đột nhiên lại ngất xỉu? Sức khỏe của Vi Vi không quá tốt, nhưng cũng chưa hề xảy ra chuyện này!

Trong lòng cô hỗn loạn. Lương Yên cúi đầu nhìn dáng vẻ của anh, không đành lòng đánh thức anh, chỉ có thể cầm gói khăn ướt đặt sau gáy anh.

Cô đứng dậy, trong lòng nóng như lửa đốt muốn rời đi ngay.

Bỗng dung Triển Mộ Nham lại kéo tay cô lại.

Anh đã tỉnh rồi hả?

“Không cho phép đi!” Anh thích như bây giờ! Ít nhất ngay lúc này anh không cho phép cô rời khỏi anh đến bên cạnh người bạn trai đó!

“Xin lỗi, Mộ Nham, bây giờ tôi nhất định phải đi!” Cô gấp gấp đến mức hốc mắt đỏ bừng, giãy dụa muốn rút tay ra khỏi tay anh.

Triển Mộ Nham nhú mày nhìn bàn tay trống rỗng.

Cô thật sự quan tâm người kia như vậy sao?! Dù bệnh cũ của anh vừa mới tái phát thì cô cũng không hề muốn ở lại sao?

“Tôi đói bụng, cô cùng tôi ăn cơm tối đi!” Thế mà anh lại giả vờ vô lại, tiếp tục kéo tay không cho cô đi.

“Xin lỗi, hôm nay thật sự không được. Anh gọi đồ ăn ngoài được không? Bây giờ tôi có một việc cực kì quan trọng!” Cô thành khẩn thỉnh cầu.

Vì Vi không có cô ở bên sẽ rất sợ hãi, QQ cũng sẽ bị dọa sợ! Cô vừa nghĩ đến đây liền thấy đứng ngồi không yên.

Ánh mắt của anh càng thêm âm trầm.

Bàn tay đang kéo tay cô càng thêm dùng sức. Anh đột nhiên liều mạng kéo cô ra ngoài cửa, “Cút!”

Anh cắn chặt răng nói ra từng chữ một, giọng nói lạnh lùng trong trẻo không thể tưởng được, “Tịch Lương Yên, lần sau lúc tôi phát bệnh thì cô đừng có xen vào nữa, tôi không cần cô!”

Anh không đợi cô giải thích cái gì, chỉ nghe “Phanh” một tiếng, anh nặng nề đóng cửa lại.

Anh không thêm cái kiêu bô dở nửa chừng không thêm quan tâm! Một khi bạn trai chính quy gặp chuyện không may, anh cũng sẽ bị vứt qua một bên mà thôi! Cho nên còn giả vờ quan tâm anh làm gì, muốn anh mắc lừa sao?

Lương Yên nhìn cánh cửa đóng chặt chỉ cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa đau khổ.

Đầu anh vừa mới bớt đau một chút, lúc này cô không nên rời khỏi anh. Ngộ nhờ anh lại bị tái phát thì sao? Nhưng.....

Vì Vi của cô còn nhỏ như vậy, không thể không có cô.....

Lương Yên cắn môi, cô gọi thử đến dãy số đã năm năm trời chưa gọi kia. Thế mà lại gọi được!

“Ai đó?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói sa sút, hiển nhiên tâm trạng của đối phương không được tốt lắm.

“Là tôi.”

“Tịch Lương Yên?! Sao cô lại tắt điện thoại của Mộ Nham! Tôi cảnh cáo cô.....”

“Anh ấy bị bệnh, đang ở nhà một mình. Nếu như cô rảnh rồi thì hãy đến tìm anh ấy đi.” Lê Mạn Thanh chưa kịp phát tác đã bị Lương Yên nhẹ nhàng cắt ngang.

“Cô..... có ý gì?” Lê Mạn Thanh nhất thời không hiểu.

Lương Yên cũng không trả lời mà trực tiếp cúp điện thoại. Nghĩ đến lát nữa sẽ có một cô gái khác nằm trong ngực anh, trong lòng cô lại tràn ngập chua xót.

Nhưng cô có tư cách gì để khó chịu đây?

Lê Mạn Thanh mới là bạn gái của anh, cô ta mới có tư cách để chăm sóc anh!

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Rơi vào lưới tình

Căn phòng to như vậy lại khôi phục sự yên tĩnh ban đầu. Triển Mộ Nham đi chân không trên sàn nhà, cố gắng coi nhẹ sự lạnh lẽo xung quanh.

Bên ngoài có người nhẹ nhàng gõ cửa. Anh không quay đầu lại, chỉ nghe thấy giọng áy náy của Lương Yên vang lên: “Tôi vừa gọi điện cho Mạn Thanh, cô ấy sẽ nhanh chóng đến đây.”

Cô quá nhiều rồi đấy!!

Triển Mộ Nham chán ghét cau mày, đôi môi mỏng mím thật chặt, anh không hề trả lời.

.....

Lúc Tịch Khuynh Viễn đón Lương Yên ở ven đường, anh ta vừa nhìn thấy cô mặc đồ nam cùng với dáng vẻ mất hồn liền không khỏi nhú mày lại.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Sao em lại chạy đến đây?” Anh ta vừa hỏi vừa đau lòng xoa xoa tay cô, “Em mặc ít như thế, không bị lạnh chứ?”

“Em không sao.” Lương Yên hơi hột lắc đầu, tối nay xảy ra quá nhiều việc, chỉ bằng vài ba câu thì không thể nói rõ được.

“Anh, Vi Vi sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Cô vừa nhắc tới con gái thì hốc mắt đã đỏ hồng.

“Em đừng lo lắng. Lên xe trước đã, anh đưa em đến bệnh viện.”

Cô hít hít mấy cái, lo lắng chui vào bên trong xe.

.....

Trong hội sở, khắp nơi đều là phong cảnh kiều diễm.

Trong căn phòng mờ tối, Kiều Tề Thiêm một tay ôm mỹ nữ, một tay cầm ly rượu hip mắt nhìn người anh em của mình, thấy Triển Mộ Nham lại một hơi uống cạn sạch, anh ta tức giận đá anh một cái: “Wey wey wey, uống đủ chưa? Còn chưa bớt đau đầu đâu, uống ít một chút.”

Triển Mộ Nham lại làm như không nghe thấy lời của anh ta, Kiều Tề Thiêm liền đẩy cô gái trong ngực ra, “Đi đi đi, mang bọn họ đi ra ngoài. Lát nữa quay lại lấy tiền.”

“Vâng, Kiều tiên sinh. Lần tới đừng quên chị em chúng tôi nhé.” Cô gái kiều mị sờ soạng lồng ngực Kiều Tề Thiêm một cái, lúc này mới lưu luyến dẫn mấy cô gái kia đi ra khỏi phòng bao.

Trong phòng bao chỉ còn lại có hai người.

Kiều Tề Thiêm cầm ly rượu ngồi bên cạnh Triển Mộ Nham, anh ta nhìn anh một cái, “Có chuyện gì mà lại uống thành như vậy?”

“Không có việc gì.”

“Hừ, làm anh em nhiều năm như vậy, cậu cho rằng có thể lừa tôi được sao? Sẽ không phải là Chân Niệm Niệm chứ?”

Triển Mộ Nham hip mắt lại. Kiều Tề Thiêm mắng một câu: “Không có tiền đồ! Nha đầu chết tiệt kia đã vì chút tiền mà bán đứng chính mình, cậu lại vẫn còn nhớ thương cô ta sao?”

“Ai nói là vì cô?” Triển Mộ Nham phản bác Kiều Tề Thiêm, anh chăm chú nhìn ly rượu, lại nghe Kiều Tề Thiêm có chút hăng hái hỏi: “Chẳng lẽ cậu lại rơi vào lưới tình rồi hả?”

Rơi vào lưới tình?

Anh cười lạnh, “Có thể sao?”

Kiều Tề Thiêm vừa bị anh hỏi như vậy cũng biết là không thể nào. Dù sao việc Chân Niệm Niệm rời đi đã khiến Mộ Nham chịu thương tổn quá lớn. Mộ Nham vốn rất đề phòng người khác, không thể mở rộng trái tim với cô gái khác nhanh như vậy được.

“Vậy rốt cuộc cậu bị làm sao?”

“Chỉ là đang nghĩ làm cách nào để phá hủy Tịch gia.” Triển Mộ Nham vui cả người vào trong sofa rộng lớn, ánh đèn mờ tối khiến đôi mắt anh càng thêm thâm trầm, dáng vẻ hip mắt của anh thật sự rất giống một thợ săn.

Kiều Tề Thiêm đã đoán được sau khi anh về nước sẽ làm như vậy, cho nên cũng không hề cảm thấy kinh ngạc. Anh ta khẽ nhấp một ngụm rượu rồi nhìn anh, “Thật sự muốn phá hủy Tịch gia sao? Đây không phải là chuyện nhỏ đâu.”

“Tịch gia nợ tôi quá nhiều, tôi không lý do bỏ qua cho bọn họ.” Anh hơi động đậy, nhìn về phía Kiều Tề Thiêm, “Cậu đoán thử xem, thư ký mới của tôi là ai.”

“Ít thừa nước đục thả câu thôi.” Kiều Tề Thiêm chưa bao giờ có kiên nhẫn chơi đoán chữ.

“Tịch Lương Yên.” Triển Mộ Nham vẫn nhìn không được nhớ tới sự ảm áp mà cô đã cho mình, nhưng đây không phải lúc anh nên đắm chìm vào đó!

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Có người chăm sóc

“Tịch Lương Yên.” Triển Mộ Nham vẫn nhìn không được nhớ tới sự ảm áp mà cô đã cho mình, nhưng đây không phải lúc anh nên đắm chìm vào đó!

Kiều Tề Thiêm sững sờ.

“Sao cô ta lại ở công ty của cậu?” Đây không phải là tự chui đầu vào lưới sao? Chẳng lẽ..... Cô ta có mục đích khác?

“Nếu cô ta đã tự mình xông đến, thì không có lý nào tôi lại không lợi dụng cô ta. Có lẽ dùng cô ta đối phó với Tịch gia sẽ có tác dụng rất lớn.”

Trong mắt Triển Mộ Nham hiện lên tia sáng tinh ranh, đáng vẻ khi anh tính toán rất giống một con sói. Kiều Tề Thiêm chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra.

Anh ta đổ mồ hôi thay cho cô gái Tịch Lương Yên kia. Đường lớn đầy ánh nắng không đi, lại lệch lạc đi lên con đường chết.

....

Lúc Lương Yên vội vã chạy đến thì đã thấy Nguyễn Tổ đang ngồi bên ngoài phòng ICU roi nước mắt, Tịch Chấn Quốc thì đang lo lắng đi tới đi lui trên hành lang.

QQ đáng thương ghé vào cửa sổ thủy tinh, khuôn mặt nhỏ nhắn bị thủy tinh ép đến bằng phẳng.

“Ba, mẹ! Vi Vi xảy ra chuyện gì vậy?” Lương Yên nhìn Vi Vi nằm ở trong phòng, trái tim đau như bị dao cắt, hận không thể chịu thay cho con gái.

Nguyễn Tổ thút thít khóc lóc kể lể: “Bác sĩ nói là bị bệnh di truyền..... Là bệnh WIID rất hiếm thấy ở nước ngoài..... Yên nhi, nhà chúng ta không có tiền sử bệnh này..... Đây là tạo cái nghiệt gì.....”

“Bệnh di truyền? WI-ID?” Lương Yên chưa bao giờ nghe thấy từ ngữ xa lạ như vậy. Vi Vi bị di truyền từ anh sao? Tối nay anh bị phát bệnh, cũng là bệnh này sao?

Nhớ tới anh lạnh nhạt nói đến chữ ‘chết’, Lương Yên chỉ cảm thấy tay chân lạnh như băng.

Tịch Khuynh Viễn đỡ Lương Yên, dịu dàng an ủi: “WI-ID là bệnh khiến thần kinh não bộ không khỏe mạnh. Em đừng gấp gáp, bác sĩ nói tình huống của Vi Vi tương đối ổn định. Anh đã tìm một giáo sư nước ngoài có hiểu biết về phương diện này, nhất định sẽ cứu chữa được.”

...

Đêm khuya, Vi Vi còn nằm trong phòng ICU vẫn chưa tỉnh lại. Cô bé mặc quần áo bệnh nhân, nhẹ nhàng nhắm hai mắt, nhìn cô bé yếu ớt đến mức chỉ cần chớp mắt một cái là có thể biến mất.

Lương Yên để cho ba mẹ trở về trước. Nhưng dù cô có khuyên như thế nào thì QQ cũng không chịu rời đi, nhất quyết cùng Lương Yên ngồi ở bên ngoài phòng bệnh.

“Yên Yên ngu ngốc, đừng khóc nữa.....” QQ đưa bàn tay trắng non mềm mại ra lau nước mắt thay cho Lương Yên.

QQ càng an ủi cô thì cô càng cảm thấy đau lòng. Lương Yên vững vàng ôm lấy QQ, “Là mẹ vô dụng, nên mới khiến các con phải chịu khổ.....”

QQ vui người vào trong ngực Lương Yên, cậu bé lắc đầu liên tục. Qua một hồi lâu sau mới buồn buồn hỏi: “Yên Yên, ba xấu xa cũng bị bệnh giống Vi Vi sao?”

Lương Yên trầm mặc một hồi lâu mới nhẹ ‘ừ’ một tiếng. QQ chưa bao giờ nhắc đến từ ‘ba’ này, hiển nhiên cậu bé đã bị bệnh tình của Vi Vi dọa sợ.

“Vậy ba nhất định cũng sẽ khó chịu như Vi Vi.....” QQ lẩm bẩm, lại ngẩng đầu nhìn Lương Yên, “Yên Yên, ba không có chúng ta, vậy lúc bị bệnh phải làm sao?”

Lời nói ngây thơ của một đứa bé lại như một cây kim đâm thẳng vào lòng Lương Yên.

Cô nhớ lại đáng về đau đớn của anh khi phát bệnh, chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Nhưng vẫn vuốt ve đầu con trai, an ủi, “Đừng lo lắng, cho dù không có chúng ta thì ba vẫn còn những người khác chăm sóc.”

Chắc Lê Mạn Thanh đang ở bên cạnh anh đi!

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Bệnh án nhà họ Triệu

Cho dù tối hôm qua có uống say, nhưng sáng sớm ngày hôm sau, Triệu Mộ Nham vẫn đến công ty đúng giờ.

Án điện thoại nội bộ, phân phó: “Pha cho tôi một ly cà phê.”

“Vâng, thưa tổng giám đốc.”

Rất nhanh, có người bưng cà phê vào, Triệu Mộ Nham đang chăm chú nhìn vào thị trường chứng khoán, anh không có ngẩng đầu lên, chỉ thuận tay bưng ly cà phê, nhấp một ngụm, lại là nóng.

Anh hơi nhúm mày.

“Thư ký Tịch đâu?” không thể không nói, Tịch Lương Yên luôn làm việc cẩn thận, cho dù pha cà phê, cô cũng nghĩ ra biện pháp để lúc mang đến, cà phê có nhiệt độ phù hợp.

“Sáng hôm nay thư ký Tịch có gọi điện xin nghỉ, nói là người nhà bị ốm.” Đối phương lên tiếng trả lời.

Sắc mặt Triệu Mộ Nham lập tức đen lại.

Người nhà bị ốm? Có lẽ là bạn trai sinh bệnh!

“Được rồi, cô đi ra ngoài đi!” anh xua tay, ném văn kiện trong tay xuống bàn.

Đêm qua, sau khi Lương Yên nhận điện thoại, đáng về hoảng sợ, lo lắng của cô khiến anh cảm thấy phiền.

May mà anh còn cảm thấy cô cho mình một chút ấm áp!

Anh lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, gọi đến số máy của cô, rất nhanh cô liền bắt máy, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, tổng giám đốc Triệu, bây giờ tôi đang ở bệnh viện, không tiện nghe máy, tối nay tôi sẽ gọi điện lại cho anh.”

Không đợi Triệu Mộ Nham trả lời, bên kia “ba” một cái liền tắt máy.

Dứt khoát, quả quyết!

Đáng chết! Lúc nào thì cấp dưới dám ngắt điện thoại của cấp trên? Tịch Lương Yên đứng là ăn gan báo!

Triệu Mộ Nham tức giận, sắc mặt đen xì.

A Tín đi vào, bị sự lạnh lẽo của anh làm cho giật mình, nhưng vẫn kiên trì nói: “Tổng giám đốc Triệu, tập đoàn Tịch thị gần đây có động tĩnh.”

Triệu Mộ Nham nghe xong, thu lại lửa giận, đưa tay ra nhận lấy tài liệu mà a Tín đưa đến, cẩn thận mở ra: “Xem ra, kế hoạch nên diễn ra trước thời hạn.”

Những gì nhà họ Tịch còn nợ nhà họ Triệu cũng nên từng chút, từng chút lấy về rồi.

.....

May mà, Vi Vi bệnh tới nhanh, đi cũng nhanh, từ sau khi rời khỏi phòng cấp cứu, tình huống cũng tương đối ổn định.

Sau khi nằm ở trong phòng bệnh một ngày, làm kiểm tra toàn diện liền ra viện. Trái tim căng thẳng của Lương Yên lúc này mới buông lỏng, nhưng nghĩ tới sau này đứa nhỏ và anh còn phải chịu khổ, cô liền cảm thấy như ngồi trên bàn chông.

Buổi tối, mọi người cùng nhau ăn cơm, ngay cả Chân Niệm Niệm cũng ở nhà.

“Khuyh Viễn, con hỏi qua bác sĩ ở nước Anh chưa? Rốt cuộc là bệnh này nên điều trị như nào?” Nguyễn Tổ vừa giúp hai đứa nhỏ gấp thức ăn, vừa hỏi con trai.

“Ừm, con nghe nói đã có ca phẫu thuật thành công, nhưng hiện tại Vi Vi còn quá nhỏ không thể tiếp nhận giải phẫu.” Tịch Khuyh Viễn dừng một chút, nhìn người trong nhà, nói: “Nghe nói, nhà họ Triền có tiền sử bị bệnh này, Triền Mộ Khoa cũng bởi vì bệnh này cho nên mới....”

Tay cầm đũa của Lương Yên run lên, lại nghe thấy “bang” một tiếng, cái muỗng trên tay Chân Niệm Niệm rơi xuống mặt đất.

Hai trưởng bối dĩ nhiên biết chuyện Niệm Niệm và Mộ Nham lúc trước, sắc mặt có hơi mất tự nhiên, liền trách mắng con trai: “Đang êm đang đẹp nhắc đến nhà họ Triền làm gì, ăn cơm, ăn cơm!”

Bầu không khí trở nên cổ quái, chỉ có hai đứa nhỏ, không phải hiện ra, vẫn ăn uống vui vẻ.

Ăn được một nửa, di động của Lương Yên vang lên, cô vội vàng đặt đũa xuống, chạy đi nghe điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Nhận làm tài xế

Ăn được một nửa, di động của Lương Yên vang lên, cô vội vàng đặt đũa xuống, chạy đi nghe điện thoại.

Là A Tín, không phải Mộ Nham đã xảy ra chuyện gì chứ!

Tâm, nhất thời treo lên.

“Trợ lý Tín, có phải tổng giám đốc Triền đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không có gì chỉ là tổng giám đốc Triền và bạn bè ăn cơm ở “Âm Thành”, có uống chút rượu, vốn dĩ tôi sẽ đi đón anh ấy nhưng hiện tại tôi có chút việc, thực sự không đi được.”

Uống rượu? ngày hôm qua anh vừa mới phát bệnh, hôm nay bác sĩ còn nhắc nhở cô, đứa nhỏ không thể ăn cay, hút thuốc và uống rượu thì càng khỏi phải nói.

Lương Yên nhíu mày, liền xung phong nhận việc: “Vừa hay tôi có thời gian, để tôi đi đón.”

“Ừm, vậy nhờ thư ký Tịch, khoảng hơn 10 giờ anh ấy sẽ đi về, nhất định cô phải đưa anh ấy về nhà an toàn.”

“Được!” Tịch Lương Yên tắt máy, trở lại bàn ăn cơm.

.....

Lương Yên ôm laptop, ngồi trên ghế sofa tìm tài liệu liên quan đến bệnh WIID, những ca phẫu thuật thành công có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tâm lạnh một nửa, nhất thời cô chỉ có thể nhìn màn hình ngẩn người.

“Yên Yên, con muốn tắm rửa sạch sẽ!” QQ chạy vào, nhìn chằm chằm Lương Yên.

“Con cũng muốn! Con cũng muốn!” Vi Vi luôn thích tham gia náo nhiệt.

“Được rồi, mẹ tắm cho các con.” Lương Yên lo lắng bọn nhỏ sẽ nhìn thấy, vội vàng đóng máy tính lại, rồi đến phòng tắm xả nước.

Lúc đi ra, QQ đã cởi trần truồng, giẫm chân lên thảm, Vi Vi còn đang mải chiến đấu với chiếc váy công chúa, khuôn mặt trắng nõn ngẹn đến đỏ bừng.

Lương Yên cười đi đến giúp Vi Vi, cầm hai chiếc khăn tắm lớn, bọc hai đứa nhỏ, dẫn hai đứa nhỏ vào trong nhà tắm.

.....

Trong phòng tắm, hai tiểu quý, mỗi người chiếm lấy một bên.

Bỗng nhiên, tiểu quý Vi Vi đến gần, nói với Lương Yên: “Yên Yên, con có một bí mật nhỏ muốn nói, liên quan đến QQ!”

“Bí mật gì?” Lương Yên tò mò nhìn con gái.

Vi Vi vừa muốn lên tiếng, sắc mặt QQ bỗng nhiên thay đổi: “Không cho nói.” Sắc mặt tiểu gia hỏa ghen đến đỏ bừng.

Giống như ngưng ngừng, lại giống như cảm thấy nhục nhã.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Vi Vi quay đầu trừng QQ: “Muốn nói! Muốn nói! Ai bảo QQ không cho em ăn chocolate.”

Tiểu gia hỏa mang thù!

“Nếu em nói ra, anh sẽ không để ý đến em nữa!” QQ khó chịu nói. Hừ! còn không phải vì không muốn Vi Vi sâu răng nên cậu bé không cho Vi Vi ăn đồ ngọt.

Vi Vi nghe thấy anh trai nói như vậy, thái độ mềm đi không ít, nếu như QQ không để ý đến cô bé, cô bé nên làm sao bây giờ.

Hu hu, cô bé không muốn...

Lương Yên hoàn toàn thương tâm, hai tiểu gia hỏa này còn có bí mật không thể chia sẻ cùng cô: “Rốt cuộc là bí mật gì mà không thể nói cho mẹ? Mẹ rất hiếu kỳ!”

Vi Vi chần chờ, vẫn không nhận được mà nói.

“QQ là tiểu quái vật!” cô bé nhanh chóng nói xong, đối diện với ánh mắt QQ, sợ hãi che cái miệng nhỏ của mình lại, lắc đầu, bộ dạng không dám thừa nhận.

Lương Yên dở khóc dở cười, nhìn hai đứa bé: “Cái gì gọi là tiểu quái vật.”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đình Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Không bằng không thấy

Lương Yên dở khóc dở cười, nhìn hai đứa bé: “Cái gì gọi là tiểu quái vật.”

Vi Vi dịch người về phía sau, tận lực cách xa QQ một chút, mới chỉ về phía dưới thân thể QQ, mặt báo: “Trên người QQ mọc ra một thứ đồ vật xấu xí, con và mẹ đều không có.”

Phụt....

Lương Yên hiểu rõ, lập tức không nhận được, cười thành tiếng.

QQ ngồi đối diện, mặt đã biến thành màu gan heo, nghe thấy câu cuối cùng mà Vi Vi nói, cậu bé cúi thấp đầu giống như ngay cả chính cậu bé cũng cảm thấy mình là tiểu quái vật!

Oh! Hai tiểu đồng tây còn nhỏ như thế, chẳng lẽ cô nên dạy cho bọn nhỏ khóa sinh lý?

“A, QQ là con trai, như thế mới bình thường, nếu như không có mới gọi là tiểu quái vật!” Lương Yên rất khâm phục tinh thần bát quái của con gái, khẽ nhéo mũi nhỏ của cô bé.

“QQ không phải là quái vật?” QQ giống như có sức sống, ngẩng cao đầu, trên cái mũi còn dính bột xà phòng.

“Ừm, dĩ nhiên là không phải!” Lương Yên cầm khăn mặt lau cho cậu bé, lại nghe thấy con gái nhỏ nói: “Yên Yên, như vậy ba và QQ đều có cái đó sao?”

Cô con gái nhỏ này thật xứng đáng với tên gọi tiểu ác ma!

Lương Yên rất muốn khóc, vấn đề này cô có thể từ chối không trả lời được không?

Thế nhưng, nhìn thấy ánh mắt mong chờ của con trai, khiến cô không có cách nào từ chối.

“Ừm, ba cũng có.” Cô nhận mệnh, buồn bực lên tiếng, hai tiểu ngu ngốc này, nếu như ba không có, sao có thể có bọn họ?

Nghe thấy Lương Yên nói như vậy, QQ mặt mày vui vẻ, đôi mắt đen nhánh, mở to, trừng mắt nhìn Vi Vi: “Sau này không cho phép em gọi anh là tiểu quái vật nữa!”

Anh trai của mình không phải là tiểu quái vật, Vi Vi cũng thờ dài nhẹ nhõm.

Cô bé làm một cái mặt quỷ, sau đó dùng tay té nước lên mặt QQ, “Em biết rồi, tiểu quái vật!”

Nói xong liền trốn sau lưng Lương Yên.

QQ vừa tức giận, vừa buồn bực, đối với em gái, cậu bé không thể đánh không thể mắng, chỉ có thể lau nước trên mặt, một mình phụng phịu.

Vốn dĩ Lương Yên còn muốn dạy dỗ con gái không được công kích người thân, cô cúi đầu, lơ đãng nhìn đồng hồ, thốt lên: “Nguy rồi, mẹ phải ra ngoài gấp!” Thời gian ở bên hai tiểu gia hỏa này luôn trôi qua rất nhanh.

“Muộn như vậy ra cửa sẽ không có chó săn sao?” ản tượng về chó săn trong Vi Vi quá sâu.

“Sẽ không.” Lương Yên tranh thủ thời gian, dùng khăn tắm bọc lấy hai đứa nhỏ, đưa hai đứa nhỏ vào phòng ngủ, lấy ra hai bộ quần áo ngủ.

“Yên Yên muốn đi đâu? Muốn đi hẹn hò với ai sao?” QQ tự mình mặc quần áo, chớp mắt hỏi.

Vi Vi nhu thuận để Lương Yên giúp cô bé mặc quần áo, nghe thấy QQ hỏi, cô bé nghiêng đầu nói: “Yên Yên đi hẹn hò, vậy ba chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Lương Yên tức giận, nhéo cái mũi Vi Vi: “Hai đứa đừng quan tâm nhiều như thế, đêm nay mẹ phải đi làm, làm sao có thời gian đi hẹn hò? Được rồi, hai đứa ngoan ngoãn ở nhà ngủ!”

Để hai đứa nhỏ nằm trên giường, Lương Yên nhẹ nhàng đóng cửa lại, không khỏi thờ dài.

Không phải đi hẹn hò, mà là đi gặp ba của bọn nhỏ.

Thật xin lỗi, các bảo bối, đến bây giờ mẹ cũng không dám dẫn các con đến gặp ba....

Có đôi khi, gặp nhau còn không bằng không gặp nhau, chưa từng có, sẽ không nhớ đến!

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Làm tài xế

Lúc Lương Yên đến nơi đã là hơn 10 giờ tối.

Nhìn qua tấm biển phòng “8303”, thấy không sai, cô mới nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.” Có người bên trong lên tiếng, cô mở cửa đi vào, vừa mới mở cửa đã nghe thấy tiếng nói chuyện xen lẫn với tiếng mặc churọc.

Còn có khói thuốc và mùi rượu.

Tình trạng sức khỏe của anh bết bát như vậy sao còn ở nơi hỗn tạp như vậy? Thật lo lắng anh không chịu được.

“Cô tới làm gì?” một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy được Triển Mộ Nham đang ngồi trên bàn đánh bài.

Trên bàn, còn có ba người khác, trên người mỗi người đều ôm mỹ nhân, chơi đến quên trời đất.

Anh không dẫn Lê Man Thanh đến.....

Điều này ít nhiều cũng khiến cho Lương Yên thờ phào...

“Tôi đến làm tài xế cho anh.” Lương Yên cười nói, ba người khác đều đem ánh mắt nhìn về phía Lương Yên, hơi có chút nghiêng ngẫm.

“Khi nào thì cô đổi sang làm tài xế, sao tôi không biết?” Kiều Tề cười, nhìn qua Lương Yên, ánh mắt dừng trên người Triển Mộ Nham.

“A? Đây không phải là Tịch tiểu thư sao, tôi đã từng thấy qua trong hôn lễ của anh trai anh, làm sao bây giờ cô lại thành tài xế của anh.” Nhị công tử nhà họ Bạch lên tiếng.

Dưới gầm bàn, Kiều Tề đá vào chân anh ta: “Anh quản nhiều như thế làm gì?”

Nhị công tử nhà họ Bạch thấy sắc mặt Triển Mộ Nham thay đổi, cũng biết mình đụng phải đá ngầm, vội vàng im miệng.

“A Tín đâu? Để cậu ta đến.” Triển Mộ Nham giải thích, tiện tay đánh ra một quân bài.

“Ồi chào, ài, đây chính là thứ tôi cần.” Kiều Tề nhặt quân bài lên.

Lương Yên lên tiếng: “Trợ lý Tín có việc bận không đi được nên để tôi đến thay.”

Triển Mộ Nham nhú mày, thẳng thót A Tín này cũng dám tự tác, tự chủ trương, đây là muốn trừ tiền lương hay sao?

“Ồi chào, ù ừ! Quy tắc cũ, mỗi người chịu phạt một chén! Bối Bối, em rót rượu cho bọn họ, phải rót đầy, không được bỏ qua cho một ai!” Thật vất vả Yên Nam mới ù được một ván, anh ta liền đặc ý nói với mỹ nhân ở bên cạnh.

Khá lắm! Mỹ nhân kia thật đúng là không nương tay, rót tràn ra cả chén.

Nếu như uống hết chén này, thân thể của anh sao có thể chịu được? hơn nữa, anh lại mới phát bệnh.

Lương Yên nhú mày, nhìn Mộ Trọng Nhiên bung chén, bộ dạng muốn uống, cô vừa nghĩ đến dáng vẻ khó chịu của anh, lập tức cũng không quan tâm đến tình huống, đi đến lấy tay ngăn cản anh.

Triển Mộ Nham nhú mày.

Tất cả mọi người trong phòng đều dừng động tác, nhìn về phía Triển Mộ Nham.

Lương Yên cũng biết mình làm như thế thì không thích hợp, nhưng cô cũng đành phải kiên trì nói: “Trợ lý Tín đã bàn giao cho tôi, nếu như tổng giám đốc uống rượu thì để tôi đến thay.”

A Tín sẽ bàn giao thư này sao?

Triển Mộ Nham biết cô nói dối.

Anh hừ lạnh một tiếng, muốn hất tay cô ra nhưng bỗng nhiên nhị công tử nhà họ Bạch lại cười nói: “Nếu như cô đã muốn thay tôi, chúng ta cứ theo quy tắc cũ là được, dĩ nhiên nếu như anh thương hương tiếc ngọc không nỡ, chúng tôi đều có thể hiểu được, các anh nói đúng không?”

Triển Mộ Nham nhếch môi cười, không lên tiếng.

“Quy tắc gì?” Lương Yên khó hiểu, nhìn bọn họ.

Yến Nham nhe răng, cười: “Chúng tôi có thể không đồng ý người khác uống rượu thay, chẳng qua chúng tôi chấp nhận múa thoát y a, nếu như cô đã muốn giúp Mộ Nham, như thế..... nếu như cô thoát y, anh ấy sẽ không cần uống nữa.”

Lương Yên cũng biết chuyện này, trước kia cô đi theo anh trai cũng đã thấy qua, cho nên cô cũng không cảm thấy giật mình, nhưng nửa ngày, cô vẫn không có động tác.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ông chủ

Thấy cô không có động tác gì, nhị công tử nhà họ Bạch có vẻ hơi nhàm chán, bữu môi nói: “Được rồi, Mộ Nham, anh vẫn nên tự mình uống rượu đi.”

Từ đầu đến cuối, Triển Mộ Nham đều không có lên tiếng, ánh mắt thâm thúy của anh chỉ lảng lảng nhìn Lương Yên, giống như đang chờ động tác kế tiếp của cô.

Tốt nhất, cô nên lập tức bỏ cuộc, cần gì phải giả mù sa mưa trước mặt anh? Tối hôm qua, cô rời đi, anh cũng đã hiểu.

“Tôi cỏi!”

Nằm ngoài ý muốn của tất cả mọi người, Lương Yên lại nói ra hai chữ này.

Triển Mộ Nham nhướng mày.

Lương Yên cúi đầu nhìn anh, thở dài nhẹ nhõm: “May mà hôm nay tôi mặc không ít.”

Cô cỏi áo bên ngoài, trên người cô còn mặc một chiếc len màu xám cùng với một chiếc áo sơ mi trắng.

“Cũng chỉ có ba áo, Tịch tiểu thư, vậy chúng tôi tiếp tục!” Bạch nhị công tử một lần nữa chia bài.

Chơi tiếp? Không phải bây giờ anh muốn đi rồi sao?

Lương Yên dùng ánh mắt ám chỉ Triển Mộ Nham, nhưng anh giống như không thấy, chỉ bữu môi nói: “Thời gian còn sớm, tiếp tục đi.”

“Tịch tiểu thư, cô an tâm ngồi một bên, chớ có vội.” Kiều Tề tự mình dịch ghế bên cạnh Triển Mộ Nham để Lương Yên ngồi xuống.

Lương Yên nhìn Triển Mộ Nham, chỉ thấy anh ung dung tự tại, thần sắc hưng phấn ngồi trên ghế.

Không thể làm gì khác, Lương Yên chỉ có thể ngồi xuống.

Sau một vòng, Kiều Tề uống thêm hai chén, Yến Nam uống một chén, trên người Lương Yên chỉ còn một chiếc áo sơ mi.

“Tám đây.” Triển Mộ Nham híp mắt, miễn cưỡng đánh một quân bài, liếc nhìn Kiều Tề một chút.

Kiều Tề không nhanh không chậm hạ bài xuống: “Tôi thắng”, anh ta lại nhìn về phía Triển Mộ Nham, cười xấu xa: “Mộ Nham, cho dù anh muốn xem Lương Yên cỏi quần áo, cũng không cần cố ý cho tôi bài chứ?”

Yến Nam và Bạch nhị công tử đều ở bên, dáng vẻ chờ xem kịch vui, nhìn về phía Lương Yên: “Tịch tiểu thư, lúc này chỉ còn một cái áo, nên để Mộ Nham uống a? Bối Bối, qua rót cho Mộ Nham ba chén rượu!”

Ba chén?

Nghĩ đến những lời bác sĩ đã dặn, Lương Yên vô thức ngăn cản Bối Bối.

“A, đây là Tịch tiểu thư muốn thoát y?” Bạch nhị neho mắt lại.

Lương Yên nhìn thoáng qua bình rượu, trên đó phản chiếu ra gương mặt Triển Mộ Nham, anh không có chút ý tứ nào muốn uống rượu, ngược lại là trầm mặc nhìn cô.

Quần không được nhiều như vậy, chết thì chết, dù sao thì còn tốt hơn chuyện để anh uống rượu, khiến cho bệnh tình của anh chuyển biến xấu.

Nghĩ như vậy, Lương Yên hít một hơi thật sâu, giống như hạ quyết tâm.

Ngón tay thon dài chậm rãi để lên cúc áo sơ mi, cô cho rằng mình lấy hết dũng khí, có thể thần nhiên đối mặt.

Nhưng tay cỏi cúc áo của cô vẫn không ngừng run rẩy.

Tuy chuyện này không hiếm thấy, nhưng Lương Yên vẫn là con người truyền thống, đêm hôm ấy ở cùng Mộ Nham đã là cực hạn của cô.

“Tịch tiểu thư, cô cũng đừng nên miễn cưỡng chính mình.”

Lông mi của Lương Yên không ngừng run rẩy, nhìn yếu ớt như một chú thỏ nhỏ, Kiều Tề cười nói: “Anh ấy chẳng qua chỉ là ông chủ của cô, không cần liều mạng như vậy, quần anh ấy sống chết làm gì!”

Từ đầu đến cuối, Triển Mộ Nham đều không nói gì.

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng trong lòng Lương Yên vẫn cảm thấy lạnh, cô không có nhìn anh, cỏi cúc áo thứ nhất.

“Ha ha, được!” Bạch nhị huyết sao, nhướng mày nhìn về phía Triển Mộ Nham: “Mộ Nham, ông chủ như anh có nhân viên rất tận tâm.”

Triển Mộ Nham vẫn không nói gì, Lương Yên đã cỏi xong cúc áo thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Giải vây cho cô

Triển Mộ Nham vẫn không nói gì, Lương Yên đã cởi xong cúc áo thứ hai.

Làn da trắng nõn, mịn màng của cô như ẩn như hiện, ngón tay cô càng trở nên run rẩy, nghe thấy tiếng huyết sao xung quanh, Lương Yên mím môi không dám nhìn về mặt Triển Mộ Nham.

Đang muốn không quan tâm đến tất cả mọi thứ, cởi tiếp cúc áo, bỗng nhiên Triển Mộ Nham lại đứng lên.

Thân hình anh cao lớn, vừa vặn che chắn toàn bộ thân thể nhỏ xinh của cô.

Anh cũng không nói chuyện, chỉ bưng ly rượu Whisky, ngửa đầu lên, một hơi uống sạch. Động tác của anh ưu nhã, khí phách, hầu kết lên xuống, dưới ánh đèn lại mang theo vẻ gợi cảm.

“Ồ....” Bạch nhĩ đập tay xuống bàn, chế nhạo nói: “tổng giám đốc Triệu, anh đau lòng cho cấp dưới a.”

Triển Mộ Nham rút cho mình chén thứ hai, liếc mắt nhìn Bạch nhĩ bằng ánh mắt cảnh cáo, để anh ta im miệng.

Lương Yên cũng không ngờ tới anh sẽ làm như vậy, sau khi lấy lại tinh thần, cô giật mình, bước lên phía trước, che ly rượu lại, lo lắng nói: “Bác sĩ nói anh không thể uống rượu.”

Triển Mộ Nham nghiêng người nhìn cô, nhàn nhạt nói: “Làm sao? Chẳng lẽ cô muốn cởi quần áo cho cảm thú nhìn?”

Dĩ nhiên là cô không muốn.

Lương Yên không lên tiếng, anh không nói gì, hất tay cô ra, cầm ly rượu lên uống sạch.

Nhìn gương mặt anh, trong lòng Lương Yên có chút vui vẻ.

Rốt cuộc, anh không có khoanh tay đứng nhìn.

“Không chơi nữa, tôi đi trước.” Uống xong, Triển Mộ Nham đã xoay người đi ra ngoài.

Lương Yên chạy vào trong toilet nhanh chóng sửa sang lại áo sơ mi, sau đó chào hỏi ba người trong phòng, vội vàng chạy đuổi theo Mộ Trọng Nhiên.

.....

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ.

Trong không khí, dường như có mùi rượu, anh từ từ nhắm mắt lại, tựa người vào thang máy, vẻ mặt không có bất kỳ cảm xúc gì.

“Anh không sao chứ?” Lương Yên hỏi, cô hơi nhíu mày: “Anh có muốn đến bệnh viện không, bác sĩ nói người như bọn anh bị bệnh WIID không thể uống rượu, thuốc lá và ăn đồ cay, anh nên chú ý một chút!”

Bỗng nhiên anh mở mắt, ánh mắt thâm thúy của anh nhìn cô: “Vì sao cô lại biết bệnh WIID? Người cô nói đến là ai? Còn ai giống như tôi?”

Ý thức được mình nói lỡ miệng, Lương Yên sững sờ, chần chờ rồi nói: “Anh tôi có một người bệnh cũng bị bệnh này.....cho nên tôi nghe anh tôi nói qua.”

Không biết có phải anh đã tin hay không, nhưng anh cũng không nói thêm gì nữa, cửa thang máy mở ra, anh nhanh chóng đi ra ngoài.

.....

Say rượu không thể lái xe, điểm này, ngược lại anh rất ngoan, đem chìa khóa đưa cho Lương Yên, sau đó anh ngồi vào ghế phụ.

Lương Yên khởi động xe, dường như cô nghĩ đến chuyện gì, hơi nghiêng người nhìn Triển Mộ Nham: “Vừa rồi, cảm ơn anh.”

Triển Mộ Nham quay mặt nhìn về phía Lương Yên, có chút ý tứ sâu xa hỏi: “Cảm ơn rồi cái gì?”

“Cảm ơn anh đã giải vây cho tôi.”

Anh bật cười: “Tịch Lương Yên, hình như cô quá quan tâm đến tôi rồi?”

Lương Yên khẽ giật mình.

Cô quay mặt, chạm vào ánh mắt trầm tĩnh của anh, ánh mắt đó của anh giống như nhìn thấu trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Cảm xúc dao động

Cô quay mặt, chạm vào ánh mắt trầm tĩnh của anh, ánh mắt đó của anh giống như nhìn thấu trái tim cô.

Trái tim bỗng nhiên nhảy lên, có chút không thể không chế.

Anh nói không sao! Nơi nào có cấp dưới xum xoe như thế? Chỉ sợ ai cũng đã nhìn thấu tâm tư của cô.

Cô không khỏi cảm thấy ảo não, liều mạng che giấu: “Anh là ông chủ của tôi, tôi đã nói, chỉ cần tôi còn làm việc, tôi sẽ cố gắng hết sức để làm việc.”

“Chỉ có thể?” Triển Mộ Nham nheo mắt lại, tận lực coi nhẹ cảm xúc không vui ở trong lòng.

Chẳng lẽ anh còn đang chờ mong cái gì?

“Dạ.” cô lại gật đầu.

Anh hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại, Lương Yên có chút không hiểu vì sao anh lại khó chịu, bỗng nhiên lại thấy anh lên tiếng: “Tôi nay vì sao cô lại không ở nhà chăm sóc cho người đàn ông của cô?”

Không phải cô rất lo lắng cho người đàn ông kia sao?

Giọng nói của anh mang theo sự trào phúng: “Nếu như anh ta biết cô vì cấp trên của mình, nguyện ý cởi quần áo trước ba người đàn ông xa lạ, không biết anh ta sẽ nghĩ gì?”

Lương Yên biết anh nói như vậy chẳng qua anh nói thế vì muốn khiến cô khó chịu, cô cũng không để trong lòng, cố ý hỏi: “tổng giám đốc sẽ nói cho anh ấy biết sao?”

“Sợ?” Anh mỉm môi, nổi tính khí trẻ con.

Bỗng nhiên cô cười: “Không sợ, hai người lại không quen biết nhau.”

Cô cười rộ lên, thật sinh động, đôi mắt cong cong như vàng trắng non.

Triển Mộ Nham giật mình, lo lắng, càng không có cách nào coi nhẹ cảm xúc xa lạ trong lòng mình, anh có chút thất thần, hốt hoảng, vội vàng quay mặt đi chỗ khác.

Đáng chết, xem ra anh thật sự đã uống say, nếu không sao có thể xao động.

Rõ ràng cô chính là người mà anh chán ghét nhất.

.....

Xe chạy một mạch đến nhà họ Triển.

Lương Yên dừng xe, giao chìa khóa cho anh rồi nói: “Tôi đi trước, hẹn gặp lại tổng giám đốc Triệu.”

Nhìn thấy cô muốn rời đi, bỗng nhiên Triển Mộ Nham lại gọi cô: “Cô có thể nấu cho tôi một bát mì không?”

“Ừm?” Cô quay đầu lại.

“Nấu giúp tôi một bát mì.”

Thật ra, bữa tối anh cũng đã ăn không ít nhưng giờ phút này, anh lại cảm thấy đói bụng.

Đối với những thỉnh cầu của anh, Lương Yên đều không có cách nào từ chối, cho dù đây không phải là trong phạm vi công việc.

Vẫn là căn phòng đó, Lương Yên quen thuộc đi vào nhà bếp.

Nghe được những âm thanh trong nhà bếp, trong lòng Triển Mộ Nham lại cảm thấy ảm áp, đã bao lâu rồi anh không nghe được âm thanh này? Rõ ràng nó không êm tai, nhưng anh lại cảm thấy nó rất dễ nghe.

Năm năm trước, khi anh trai còn sống, trong nhà vui vẻ, thỉnh thoảng mẹ anh cũng xuống bếp.

Ba người đàn ông trong nhà đều lưu luyến những âm thanh trong nhà bếp, sau này, khi sống một mình, anh mới hiểu, cho dù có ngàn vạn cũng không mua được những âm thanh đó.

Đó là thứ âm thanh thuộc về hạnh phúc.....

Nhưng sau đó, gia đình anh tan vỡ...

Triển Mộ Nham không nghĩ tới, giờ phút này, anh lại có cơ hội được nghe âm thanh đó từ cô....

“Trong tủ lạnh chỉ có mì tôm, ăn nhiều không tốt cho anh, tôi nấu cho anh chút cháo, buổi tối cũng dễ tiêu hóa, sáng sớm ngày mai còn có thể ăn sáng.” Cô ở trong bếp lăm bằm, đun nước, vo gạo.....âm thanh kia thật êm tai.

Lương Yên quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt thâm thúy của anh, trong đó mang theo sự u ám và cô đơn không kịp thu liễm, khiến lòng Lương Yên không khỏi cảm thấy nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Bông tai

Lương Yên quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt thâm thúy của anh, trong đó mang theo sự u ám và cô đơn không kịp thu liễm, khiến lòng Lương Yên không khỏi cảm thấy nặng nề.

Giống như không ngờ tới cô sẽ quay đầu, anh hơi sững sốt, Triển Mộ Nham nhanh chóng dời đi ánh mắt, chỉ trầm thấp “Ừm.” một tiếng.

Lương Yên nhìn bộ dáng của anh, cô cảm thấy có chút không đành lòng.

Người đàn ông này ở trước mặt cô, toàn thân anh đều là gai, đáng vẻ lạnh lùng, khiến cho cô quên mất, thật ra anh cũng sẽ có lúc yếu ớt.

Lần trước, khi anh phát bệnh cũng thế....

“Anh đến phòng khách ngồi một lúc đi, nấu cháo cần một chút thời gian.” Cô lên tiếng, giọng nói ôn nhu.

Anh cũng không nói gì, chỉ quay đầu rồi đi.

Nhìn vào bóng lưng của anh, cô trầm mặc một lúc rồi mới quay đầu.

Đem nồi đặt lên bếp, lại mở tủ lạnh ra, nhìn thấy bên trong chỉ có hai quả trứng gà, cô cảm thấy đau lòng.

Mộ Nham....

Mộ Nham....

Trong ngày thường, anh sống một mình như nào?

Cô rán hai quả trứng gà, sau đó bỏ vào trong đĩa.

.....

Có lẽ bởi vì say rượu, có lẽ bởi vì những âm thanh êm tai trong nhà bếp, Triển Mộ Nham cảm thấy cả người thoải mái, dựa người vào ghế sofa, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tâm tình buông lỏng.

Lương Yên bưng đĩa trứng ra, nhìn thấy dáng vẻ này của anh, yên tĩnh, nhu hòa khiến cô khó lòng không động tâm.

Khóe môi cô vô thức cong lên, ý cười chậm rãi tản ra.

Cũng may, cháo còn chưa nấu xong, không cần gấp gáp gọi anh dậy, Lương Yên cẩn thận để đĩa trứng lên bàn, cô thỏa mãn với giây phút ấm áp này, giây phút này giống như cô trộm được, cho nên cô cẩn thận, thở cũng không dám thở mạnh.

Cô nhìn xung quanh, mở cửa một căn phòng, muốn tìm một chiếc chăn cho anh.

Cô mở cửa phòng ngủ của anh ra.

Khắp nơi đều là khí tức của anh, khiến tim cô đập thật nhanh, cả phòng đều là màu xám.

Lương Yên giống như có thể nhìn thấy dáng vẻ của anh khi nằm trên giường, cô cầm chiếc chăn lên, thỏa mãn ôm vào trong ngực.

Cô đang muốn xoay người đi ra ngoài, bỗng nhiên lại bị một chiếc hộp đang được mở trên đầu giường hấp dẫn.

Một viên trân châu màu trắng? Thật quen mắt.

Cô lo lắng, không dám bước lên để xác nhận, cô sợ mình sẽ thất vọng.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn bước đến, khi nhìn thấy rõ vật kia, cô buông tay, chiếc chăn rơi xuống mặt đất, cô cũng không hề hay biết.

Đây thật sự là chiếc bông tai trân châu mà đêm hôm đó cô đã làm mất ở khách sạn! anh tìm thấy? Thế nhưng vì sao anh lại muốn giữ nó đến tận bây giờ?”

Có phải.....

Có phải thật ra anh cũng từng lưu luyến chuyện đêm hôm đó? Có lẽ, nửa đêm tỉnh giấc, anh đã từng nghĩ đến nó?

.....

“Cô đang làm gì?” Bỗng nhiên có tiếng quát lớn khiến Lương Yên giật mình, trong nháy mắt, cô vô thức bỏ chiếc bông tai vào túi.

Cô thừa nhận, cô không có dũng khí hỏi anh, vì sao anh lại giữ vật này lại, càng không có dũng khí nói cho anh biết, người đêm hôm đó ở cùng anh chính là cô.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Không hề chống cự

“Vì sao lại đụng vào chăn mền của tôi? Cô muốn ngủ ở đây?” Anh liếc nhìn cô một chút, cúi đầu nhìn chiếc chăn rơi trên mặt đất, đáy mắt đều là sự chế nhạo.

“Không phải.” Lương Yên cố gắng để cho mình tỉnh táo lại, hít sâu một hơi quay người đối mặt với anh để giải thích: “Anh vừa ngủ quên, tôi lo lắng anh sẽ sinh bệnh cho nên mới qua đây cầm chăn để đắp cho anh.”

Triển Mộ Nham không nói lời nào, chỉ là chăm chú nhìn cô, rõ ràng cô đang bất an, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Triển Mộ Nham có chút phiền não, anh bước đến gần cô, giữ chặt lấy cảm cô để cho cô nhìn thẳng vào mắt mình.

“Tịch Lương Yên, cô quan tâm tôi quá mức rồi!” trong giọng nói của anh như có mấy phần mâu thuẫn và giả dối. Đúng, chính là mâu thuẫn, anh không biết nên làm gì bây giờ, nên giả bộ như chuyện gì cũng không biết để mặc cô quan tâm đến mình, hay là nên làm rõ những sự mập mờ này sau đó chặt đứt nó.

Người phụ này rõ ràng là có bạn trai, sao lại hết sức lấy lòng anh.

Ghê tởm nhất chính là, anh vậy mà càng ngày càng không có cách nào chống cự, có xu thế sa vào trong đó, tim anh thật loạn.

“Tôi...” Trong lúc nhất thời, Lương Yên không biết nói gì.

Cô cũng biết, sự quan tâm của cô đối với anh sớm đã vượt qua mối quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới. Cô cũng đã cố gắng kìm nén bản thân mình, nhưng mà liệu lúc, cô không thể không chế nổi.

Cô mím môi, rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Tôi chỉ hy vọng anh sống tốt một chút.”

“Cô còn thích tôi?”

Anh không phải người ngu, đối với chuyện tình cảm, anh càng không phải là một khúc gỗ, hoặc là nên nói, biểu hiện của cô quá mức rõ ràng, anh muốn không biết cũng khó!

Câu hỏi của Triển Mộ Nham quá mức trực tiếp, khiến cho trái tim Ly run lên, chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh.

Sự trầm mặc của cô không thể nghi ngờ chính là ngầm thừa nhận.

Trái tim của anh run lên, bỗng nhiên, anh cúi đầu, hôn lên môi Lương Yên.

Lương Yên hơi sững sờ, vô thức đẩy anh ra, nhưng anh không buông tay, dùng sức, cả người cô bị anh đè lên trên tủ.

Sau lưng là sự lạnh lẽo của mặt tủ, phía trước là sự ấm áp của anh, trải qua dây dưa triền miên, cúc áo sơ mi của cô đã bị cởi ra mấy nút, lộ ra một khe rãnh sâu mê người.

Nụ hôn của anh mãnh liệt kéo tới.

Trong lúc nhất thời, Lương Yên bị nụ hôn của anh mê hoặc, khó lòng kìm nổi, vòng tay lên cổ anh, đôi môi hé mở, để mặc cho anh xâm lược.

Đối với người đàn ông này, cho đến bây giờ, cô không đủ sức để chống cự..

Triển Mộ Nham không thể không thừa nhận, đáng về ý loạn tình mê của cô đủ để khiến cho mỗi một người đàn ông điên cuồng, bao gồm cả anh cũng không ngoại lệ.

Bàn tay của anh thăm dò vào bên trong, làn da non mịn của cô khiến anh luyến tiếc buông tay.

Ánh mắt anh say mê, bàn tay nóng rực chậm rãi vuốt ve, khoe môi anh khẽ cong lên, nở một nụ cười tà mị, đầu ngón tay của anh khẽ捏o đỉnh hồng mai của cô.

“Ừm...” cô đau đớn kêu lên, cả người run rẩy đứng không vững, trên trán có một tầng mồ hôi mỏng.

Anh cười, ngừng tay lại, nhỏ giọng nói vào tai Lương Yên: “Thư ký Tịch, mỗi người đàn ông đụng vào cô, cô đều có phản ứng mạnh liệt như thế sao?”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Nhục nhã

Anh dừng lại một chút, sau đó lại nhẹ giọng nói, giống như lời thì thầm ngọt ngào của tình nhân: “Hay là nên nói, bởi vì đã lâu cô không có được đàn ông chạm vào cho nên mới thể hiện lên sự đói khát như thế? Nếu như thế, tôi sẽ cố gắng mà thỏa mãn cô...”

Nếu như không phải anh nói quá rõ ràng, Lương Yên giống như sẽ cho rằng anh đang nói với cô những lời âu yếm, nhưng cô không có cách nào lừa dối chính mình.

Lại một lần nữa, cô ngu ngốc để anh đùa bỡn, sắc mặt cô tái nhợt nhìn vào ánh mắt khinh miệt và đùa đọt của Triển Mộ Nham.

Cho nên, tất cả những chuyện anh vừa làm, không phải là bởi vì ý loạn tình mê, không phải là bởi vì anh khó nhịn mà chính là.....vì muốn nhục nhã cô?

Đúng vậy! anh đã sớm cảnh cáo cô, anh tuyệt đối sẽ không yêu chính mình, anh cũng đã nói với cô, anh thật sự chán ghét cô, vô cùng chán ghét.

Là do cô ngu ngốc tiếp cận anh, để mặc anh xoa bóp tròn méo!

Cô cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, chóp mũi chua xót, nhưng giờ phút này, cô không cho phép mình khóc, cô đẩy Triển Mộ Nham ra, cố gắng nở một nụ cười nhẹ nhõm: “Không cần làm phiền tổng giám đốc, có lẽ tổng giám đốc Triệu đã quên, tôi còn có bạn trai.”

Ngụ ý chính là, nếu như cô có đói khát, cô có thể đi tìm người đàn ông khác mà không phải là anh?

Ánh mắt Triển Mộ Nham trở nên u ám, nhìn lướt qua bờ vai cô, bỗng nhiên anh vươn tay ra kéo cánh tay cô: “Tịch Lương Yên, chẳng lẽ đây là thứ mà cô yêu thích?”

“Cái gì?” Cô khó hiểu, nhìn về phía anh.

Anh cười một tiếng khinh miệt: “Trước kia khi cô ở bên cạnh anh trai tôi, trước hôn nhân, một chân đạp hai thuyền. Hiện tại rõ ràng cô đã có bạn trai, lại còn ở trước mặt tôi lấy lòng, chẳng lẽ phải có hai người đàn ông mới có thể thỏa mãn được cô.”

Lúc đầu trong lòng anh có bao nhiêu sa vào sự ầm áp mà cô mang tới, hiện tại trong lòng của anh có bấy nhiêu sự bài xích. Giữa bọn họ chính là không nên động tâm!

Lời chất vấn của anh khiến trong lòng Lương Yên chưa xốt, cô hít sâu một hơi, quật cường thu tay về, phản bác: “Không phải tổng giám đốc Triệu là người ham hiểu chuyện bắt cả hai tay nhất sao? Anh đã có Man Thanh, như vậy sau này anh cũng từng tùy tiện hôn người khác!”

Anh cười nhạt: “Chẳng lẽ, cô không hưởng thụ hôn này!”

Đây là sự thật, cô không thể chối cãi.

Lương Yên cảm thấy mình thật ngu ngốc! Lần trước anh hôn cô bởi vì khí tức của cô quen thuộc, cô đã đẩy anh ra.

Lần này, cô lại không biết trời cao đất dày, rơi vào bẫy rập của anh, để anh nhục nhã.

Không thể hận anh, chỉ trách mình quá ngu ngốc!

Cô không tiếp tục nói nữa, xoay người rời đi.

Trong bếp, mùi cháo quanh quẩn trên không trung, cô không có tiếp tục đi vào nhà bếp mà là mở cửa, chặt vật chạy ra ngoài.

Cô tựa người vào trạm xe bus, chậm rãi ngồi xổm xuống, nắm chặt chiếc bông tai trong lòng bàn tay.

Đầu bông tai sắc bén đâm vào lòng bàn tay, đau đến mức Lương Yên muốn khóc.

Mộ Nham

Vì cái gì anh lại luôn luôn muốn đối xử với cô tàn nhẫn như vậy, không cho cô mặt mũi? Nếu đã như vậy, anh cần gì phải giữ chiếc bông tai này, để cho cô hy vọng?

.....

Sau khi Lương Yên rời đi, trong căn nhà trở nên yên tĩnh, chỉ còn mùi thơm của cháo không ngừng nhắc nhở với anh sự tồn tại của cô.

Bước vào phòng bếp, nhìn ngọn lửa trong bếp, anh đi đến, mở nắp vung nồi lên.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Mê muội

Anh bước vào phòng bếp nhìn ngọn lửa vẫn còn đang nhảy nhót. Anh bước qua mở nắp nồi ra.

Ngón tay bị nắp nồi nóng làm phỏng, anh thảm máng một câu, phiền não ném cái nắp nồi ra xa. Anh nghe tiếng leng keng vang lên trong đêm tối, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Lương Yên khi bị thương, trong lòng nhất thời càng thêm phiền não lo lắng.

“Đáng chết!” Anh đứng là bị mê muội rồi!

Anh tắt bếp, bung nồi cháo, quả quyết đổ vào trong bát.

Xong hết mọi chuyện! Yên tĩnh!

.....

Đêm hôm đó, Lương Yên thất hồn lạc phách đi về nhà. Lúc về đến nhà liền thấy trong nhà rất yên tĩnh. Nghĩ đến tất cả mọi người đã đi ngủ rồi!

Cô không bật đèn lên mà định trực tiếp đi về phòng ngủ. Có người đột nhiên gọi cô: “Lương Yên!”

Cô giật mình một cái, cuống quýt bật đèn lên liền nhìn thấy Chân Niệm Niệm mặc đồ ngủ yên tĩnh ngồi trong phòng khách.

“Sao chị dâu lại ngồi đây một mình, cũng không mở đèn?” Lương Yên đi về phía ghế ngồi, cô nhìn cô ta một cái, “Chị dâu chờ em sao?”

Trên mặt Chân Niệm Niệm xẹt qua một tia không được tự nhiên, cuối cùng nhàn nhạt cười một tiếng, “Em cứ gọi chị là Niệm Niệm đi.”

Lương Yên không lên tiếng, chỉ nhìn cô ta, “Có chuyện gì quan trọng sao?”

Từ khi Lương Yên trở về đến nay, số lần cô nói chuyện với chị dâu có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hình như Chân Niệm Niệm cũng không hòa hợp với cái nhà này, ngay cả Tịch Khuynh Viễn cũng không nói nhiều được mấy câu. Mỗi khi về nhà lại vui đầu trong phòng sách. Lúc Vi Vi nằm viện cũng không thấy Chân Niệm Niệm xuất hiện.

Hiển nhiên, quan hệ của vợ chồng Khuynh Viễn không được tốt lắm, nhưng trong mắt của hai người cũng không có sự oán trách, điểm này khiến Lương Yên nghĩ không ra.

“Chị nghe anh em nói, bây giờ em đang làm thư ký cho Tổng giám đốc của MY à.” Cuối cùng Chân Niệm Niệm cũng mở miệng.

Thì ra là hỏi chuyện của anh.....

“Chị biết Tổng giám đốc của MY sao?” Lương Yên không trả lời mà hỏi ngược lại.

Chân Niệm Niệm cam chịu cười yếu ớt, “Sau khi anh ấy về nước thì bọn chị có gặp nhau một lần.”

“À.....” Lương Yên thất vọng nhẹ nhàng gật đầu.

Thì ra là đã gặp mặt rồi.....

Nhất định cô ta vẫn hiểu rõ, trong lòng anh vẫn chỉ chôn giấu một mình cô ta chứ?

“Sao vậy? Em không hy vọng bọn chị gặp mặt sao?”

Cô thể hiện cảm xúc thất vọng quá rõ ràng sao?

Lương Yên vội vàng lắc đầu, cô dừng một chút mới nói: “Chị chờ em muộn như vậy, là muốn hỏi chuyện gì?”

Chân Niệm Niệm chần chờ, “Bây giờ anh ấy có bạn gái không?”

Lương Yên nhìn cô ta một cái, nhắc nhở: “Niệm Niệm, bây giờ chị đã là chị dâu của em.”

Dù như thế nào thì cô cũng không hy vọng Chân Niệm Niệm tổn thương anh trai.

“Chị biết mình hỏi em như vậy có chút không thích hợp. Nhưng chị chỉ muốn biết gần đây anh ấy như thế nào, cuộc sống có tốt không?” Chân Niệm Niệm vội vàng túm lấy tay Lương Yên, “Lương Yên, em nói cho chị biết đi, anh ấy có bạn gái không?”

“Có.” Lương Yên thờ dãi, “Là bạn cũ của em, Lê Man Thanh. Bây giờ hai người đó đang ở bên nhau.”

Bàn tay của Chân Niệm Niệm cứng đờ.

Chân Niệm Niệm đau lòng đôi mắt đỏ bừng, qua một hồi lâu mới chậm rãi buông tay ra.

Trong không khí lan tràn hơi thở buồn thương.

Lương Yên mấp máy môi, vỗ bàn tay lạnh băng của cô ta, “Thời giờ an không còn sớm, đi ngủ đi.”

“Ừ.....” Chân Niệm Niệm thần thờ gật đầu, vẫn không nhúc nhích.

Lương Yên đứng lên, đi ra một bước, cuối cùng vẫn nhìn không được quay đầu lại, “Chị dâu, anh em là một người rất tốt. Dù sao hai người cũng đã kết hôn, nếu như có hiểu lầm gì thì nên nói rõ ràng đi.”

Đúng, Tịch Khuynh Viễn rất tốt! Nhưng sự tốt đẹp đó lại không dành cho cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ý nghĩa đặc biệt

Lương Yên vừa mới đi vào phòng làm việc thì Tiểu Chùy đã thần bí ghé đầu qua.

“Có tin tức hot!”

“Cái gì?” Lương Yên vừa mở máy tính vừa nghiêng đầu hỏi cô ấy.

Tiểu Chùy bĩu môi liếc về phía phòng Tổng giám đốc đang đóng chặt, “Tổng giám đốc đổi bạn gái mới rồi!”

“À?” Lương Yên dừng một chút, liếc nhìn theo tầm mắt của Tiểu Chùy, sau đó lại tròn trĩnh mắt nói, “Chắc không phải bất kì cô gái nào bước qua cánh cửa này, thì các cậu đều nói là bạn gái của Tổng giám đốc chứ? Nói không chừng chỉ là khách hàng thôi.”

“NO! NO! NO!” Tiểu Chùy dứt khoát lắc ngón tay, “Đây là trực giác của phụ nữ! Không tin thì cậu cứ chờ xem! Cậu chưa nhìn thấy ánh mắt của bọn họ khi nhìn đối phương đâu, cực kì thân mật đấy!”

Thật sự như vậy sao? Lê Man Thanh và anh đã chia tay sao? Vậy cô gái này là ai?

Lương Yên đột nhiên cảm thấy không còn chút sức lực nào, cô mấp máy môi nhưng lại không trả lời. Đột nhiên điện thoại của cô vang lên.

Cô run lên một cái rồi vội vàng nghe máy, giọng nói của Triển Mộ Nham vang lên trong điện thoại, “Pha hai cốc cà phê mang vào đây.”

“Được.” Cô đồng ý một tiếng, đang muốn cúp điện thoại thì anh đã gọi cô lại: “Chờ một chút, trong đó có một cốc cho một phần ba sữa tươi.”

Thật là tri kỉ.....

Lương Yên biết điều này có ý nghĩa gì. Đúng như Tiểu Chùy nói vậy, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, cô gái đang ngồi trong phòng làm việc kia có ý nghĩa đặc biệt với anh.

“Tôi đã biết.” Cô trả lời một tiếng, giọng nói thấp hơn mấy phần. Vừa cúp điện thoại thì Tiểu Chùy đứng bên cạnh đã tròn to mắt nhìn cô, “Sao thế? Vừa nhận được điện thoại thì sắc mặt đã thay đổi rồi.”

Cô biểu hiện rất rõ ràng sao?

“Không có chuyện gì, tớ đi pha cà phê trước.” Lương Yên đứng dậy đi về phía phòng trà. Tiểu Chùy cũng không tiếp tục hỏi nhiều, ngượng ngùng nhún vai, trở về chỗ làm việc của mình.

Trong phòng trà chỉ có một mình Lương Yên. Cô tựa trên vách tường, trái tim đập mạnh mà loạn nhịp nhìn về phía cà phê và sữa tươi.

Đợi đến khi đun sôi rồi, cô mới cẩn thận đổ một phần ba sữa tươi vào một cốc cà phê. Cốc còn lại thì rót đầy sữa tươi.

Sức khỏe của anh không tốt, không thích hợp uống quá nhiều cà phê.

.....

Cô bung cà phê và sữa tươi, nhẹ nhàng gõ cửa. Cô không nghe thấy tiếng của Triển Mộ Nham mà là tiếng mở cửa nhẹ nhàng.

Trước mặt hiện ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đang nở nụ cười, Lương Yên hoảng sợ đứng sững tại chỗ. Lương Yên quá kinh ngạc nên tay không vững, thiếu chút nữa làm đổ cà phê.

Chân Niệm Niệm vội vàng giơ tay ra muốn đỡ lấy, nhưng cô ta lại bị một bàn tay khác giữ chặt, Triển Mộ Nham cau mày, nhắc nhở: “Đừng có đụng lung tung. Rất nóng!”

Cho dù cách một cánh cửa nhưng sự ân cần và cung chiêu trong giọng nói của anh lại khiến người ta không thể bỏ qua.

Cà phê nóng bắn lên ngón tay lạnh lẽo của Lương Yên. Tay cô cứng ngắc, không hề cảm thấy nóng, ngược lại..... Chỉ cảm thấy cà phê lạnh đến không chịu nổi.....

Cảm giác lạnh lẽo thâm nhập vào trong lòng cô.....

“Bây giờ em đâu có được chiều chuộng như vậy?” Niệm Niệm hiển nhiên rất vui vẻ vì sự quan tâm của anh, giọng nói của cô ta có chút nũng nịu. Lương Yên đã trở về một thời gian dài, nhưng cô chưa từng thấy —— cô ta như vậy trước mặt anh trai!

Mà cô cũng chưa từng thấy Triển Mộ Nham dịu dàng như vậy, còn mang theo sự chán nản khó có thể nhận ra, “Ừ, thời gian năm năm đã khiến chúng ta thay đổi quá nhiều.”

Anh đã biến thành Tổng giám đốc của MY, mà Niệm Niệm đã trở thành vợ của người khác.

Cô nghĩ đến đây liền cảm thấy trong lòng khó chịu! Nhưng anh trai thì sao? Nếu như anh trai biết Niệm Niệm đến tìm Mộ Nham thì sẽ có suy nghĩ gì?

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Sự quan tâm của cô

Lương Yên không dám nghĩ nhiều, chỉ rũ mắt xuống, im lặng đặt cà phê và sữa tươi lên cái bàn thấp.

Cô giương mắt nhìn bóng lưng lạnh bạc của anh.

Từ đầu chí cuối, anh chưa từng liếc cô một cái. Giờ phút này, trong mắt anh chỉ có Niệm Niệm, nụ hôn đêm qua cũng chỉ là một giấc mộng.....

Lương Yên hiểu rất rõ điều này.

Nhưng.....

Dù cô hiểu rõ đến đâu thì trong lòng cũng cảm thấy khổ sở.

Cô không hề mở miệng mà chỉ yên tĩnh đi ra ngoài.

“Đợi đã...!” Thế nhưng anh lại gọi cô. Lương Yên vừa quay đầu lại liền thấy tầm mắt của anh rơi trên cốc sữa tươi, anh cau mày hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Xin lỗi, là tôi lấy sai rồi.” Lương Yên im lặng đi qua, cô cầm cốc sữa tươi lên, “Tôi sẽ đổi thành cà phê ngay.”

Lúc này Triển Mộ Nham mới nhìn Lương Yên. Ánh mắt anh sâu không thấy đáy, giống như có thâm ý khác lại giống như không hề có biểu cảm gì, Lương Yên vừa nhìn thấy thì trái tim liền siết chặt lại.

Niệm Niệm lại chậm rãi cười cười, nhẹ giữ tay Lương Yên, “Lương Yên, không cần đổi đâu, anh ấy uống sữa tươi là được.”

Lương Yên dừng động tác, cô nhìn về phía Triển Mộ Nham một cái.

“Em biết anh chưa hề uống thứ này.” Lúc anh nói chuyện với Niệm Niệm thì sắc mặt dịu dàng hơn nhiều, tất nhiên sẽ không có chút lạnh nhạt nào.

“Sức khỏe của anh không tốt, đừng uống nhiều cà phê như vậy.” Chân Niệm Niệm trực tiếp cầm cốc sữa tươi lên, cô ta tỉ mỉ thổi nguội rồi đưa cốc cho anh, “Này, anh uống đi.”

Anh bắt đầu đi liếc cốc sữa tươi một cái, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nhận lấy.

Tình cảm giữa bọn họ rõ như ban ngày, so ra Lê Man Thanh và Tịch Khuynh Viễn lại giống người thứ ba hơn.

Lương Yên không có cách nào ở lại nhìn tiếp, cô im lặng mở cửa đi ra ngoài.

Một đám đồng nghiệp đang bu lại tám chuyện, Lương Yên lại không có tâm trạng trò chuyện với bọn họ, chỉ vội vã trở về chỗ ngồi, cô gục xuống bàn mãi cũng không nhúc nhích.

Ngón tay bị phỏng lại cảm thấy hơi đau.

“Thoa một chút đi.” Tư Thần ngồi bên cạnh đưa một tuýp thuốc mỡ qua, cô ấy nháy mắt một cái, “Trị phỏng rất tốt đấy.”

Đáy lòng xẹt qua một tia ấm áp, cô cười cười, “Cảm ơn.”

.....

Lương Yên không biết mình đã nhìn cánh cửa phòng làm việc lần thứ mấy.

Cuối cùng Tư Thần không nhịn được, nghiêng đầu qua nhìn Lương Yên, “Cậu còn nhìn nữa thì cửa phòng Tổng giám đốc sẽ hiện ra một cái hố đấy.”

Lương Yên dừng lại, vội chột dạ xoay tầm mắt. Cô nhìn ánh mắt nhiều chuyện của Tư Thần liền cười khổ khẽ giải thích: “Không phải như cậu nghĩ đâu.”

Tư Thần căn bản không tin, liếc nhìn Lương Yên một cái, “Cậu dám nói cậu không thăm mền Tổng giám đốc sao?”

“Trên tầng này, người thăm mền anh ấy chắc có thể đếm trên đầu ngón tay đi?” Lương Yên cảm thán.

“Cậu không giống như vậy.” Tư Thần chắc chắn nhìn Lương Yên, “Cậu nhìn cậu xem, từ sau khi đi ra thì giống như bị mất hồn vậy. Thật ra thì, bạn trai của cậu cũng không kém Tổng giám đốc a! Cần gì phải phí sức đi tranh giành đàn ông với những cô gái khác, thật không thú vị.”

Đúng là không thú vị.....

Hơn nữa, dưới tình huống đã biết người đàn ông kia sẽ không thích mình, ngoại trừ không thú vị còn có đau lòng, mất mát, chán nản.

Cô bỏ thuốc mỡ xuống, cuối cùng cửa phòng làm việc cũng đã mở ra.

Lương Yên lập tức đứng dậy khiến Tư Thần trở mặt nhìn.

.....

“Đề anh tiến em xuống dưới.” Triển Mộ Nham đưa Chân Niệm Niệm ra ngoài.

Chân Niệm Niệm hài lòng gật đầu, cô ta liếc anh một cái, không nhận được bồi thêm một câu: “Mộ Nham, hai ngày nữa chúng ta cùng đi ăn tối nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nếu không yêu

Chân Niệm Niệm hài lòng gật đầu, cô ta liếc anh một cái, không nhận được bồi thêm một câu: “Mộ Nham, hai ngày nữa chúng ta cùng đi ăn tối nhé?”

Đôi mắt Triển Mộ Nham sâu thẳm. Anh nhìn Chân Niệm Niệm thật lâu cũng không lên tiếng.

Trong đôi mắt Niệm Niệm có chút u ám, cô ta mất mát căn môi, quay mặt đi. Lại nghe thấy anh hỏi: “Muốn ăn cái gì? Anh cho người đặt bàn trước.”

Cô ta nhất thời cười rộ lên, nhìn thẳng vào mắt anh, “Đột nhiên rất nhớ đến thời gian chúng ta sắp tốt nghiệp, hay là đi đến nhà hàng mà chúng ta ăn lần cuối cùng đi.”

“Nhà hàng đó vẫn còn mở sao?”

“Ừ.”

“Vậy thì đến đó đi.”

Lúc Lương Yên bước ra ngoài liền trùng hợp nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ.

Cô mấp máy môi, cố gạt đi sự đau đớn trong lòng, cô chen vào, “Chị dâu, có thể tìm chỗ nào đó nói chuyện không?”

Cô thừa nhận cô cố ý nói ra hai chữ ‘chị dâu’ này.

Quả nhiên, sắc mặt của hai người kia đều vì xưng hô này mà thay đổi.

Chân Niệm Niệm cẩn thận nhìn Triển Mộ Nham mấy lần, mà sắc mặt của anh cũng tồi hơn mấy phần.

“Thư ký Tịch, cô đưa Niệm Niệm xuống dưới đi. Lúc đi lên thì đến phòng tôi một chuyến!” Anh nặng nề trợn mắt nhìn Lương Yên một cái, chắc đang oán trách cô đột nhiên xuất hiện làm nhiễu loạn bầu không khí giữa bọn họ.

Đoán chừng anh gọi cô đến phòng làm việc là để trách móc đi!

Lương Yên toát mồ hôi lạnh, cô nhấn nút gọi thang máy.

.....

Bên trong thang máy chỉ còn lại hai người.

Lương Yên hơi mím môi, cô mở miệng trước: “Chị dâu.....”

“Chị biết em muốn nói gì.” Niệm Niệm cắt đứt câu nói của cô, cô ta cúi thấp đầu, vẻ mặt tối tăm, “Thật xin lỗi. Chị biết rõ chị rất quá đáng.....”

Lương Yên khẽ giật giật môi nhìn dáng vẻ mâu thuẫn và khó chịu của cô ta, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

Vốn trong lòng có rất nhiều lời muốn nói với cô ta. Muốn nhắc nhở cô ta chú ý thân phận của mình, nhắc nhở cô ta nên nhớ anh trai là một người tốt, nhắc nhở cô ta.....

“Khuyên Viễn là một người đàn ông tốt, nhưng chị không yêu anh ấy! Chị thật sự không có cách nào yêu anh ấy!” Niệm Niệm nỉ non, đáy mắt đã chứa đầy nước mắt, vẻ ngoài điềm đạm đáng yêu của cô ta khiến người ta vừa thấy liên đau lòng.

“Rõ ràng đã không yêu, vậy hai người còn kết hôn làm gì?” Lương Yên nhẹ giọng hỏi, giọng nói của cô không còn chút sức lực nào.

“Chị không có cách nào khác. Triền gia suy sụp, Tịch gia lại độc chiếm vị trí đầu, mà chị chỉ là một quân cờ của ba mẹ. Nhưng bây giờ chị đã hối hận, chị không muốn làm một quân cờ nữa.”

Anh trai cũng không có lựa chọn nào khác nên mới cưới cô ta sao?

Lương Yên nhìn đôi mắt đắm lệ của cô ta, “Là bởi vì địa vị bây giờ của Mộ Nham, cho nên mới hối hận đúng không?”

“Không! Dĩ nhiên không phải như vậy! Sau khi gặp lại anh ấy, chị mới càng thêm hiểu rõ mình yêu anh ấy! Mặc dù tách ra nhiều năm, mặc dù chị đã kết hôn, nhưng chị cũng không có cách nào gạt bỏ phần tình cảm này!” Sự kiên định dưới đáy mắt của cô ta khiến Lương Yên có chút sững sốt.

Sau đó cô lại cười khổ.

Hiển nhiên là anh trai đã thua rồi.

“Dù sao em cũng chỉ là người ngoài cuộc, không thể nói cái gì. Nhưng em hy vọng chị có thể suy nghĩ kỹ càng, dù có quyết định thế nào thì cũng phải bàn bạc với anh trai, phải tôn trọng quyết định của anh ấy.”

Chân Niệm Niệm nhìn Lương Yên, cô ta thở ra một hơi, “Lương Yên, không trách anh ấy lại thương em như vậy. Em có biết tại sao trong nhà lại vội vã tìm vợ cho anh ấy, hơn nữa, tại sao anh ấy lại đồng ý không?”

“Hả?” Lương Yên kỳ quái nhìn cô ta.

“Về sau em sẽ có cơ hội biết tất cả.” Chân Niệm Niệm chỉ nhẹ nhàng nói một câu như vậy liền rời khỏi thang máy, chỉ còn một mình Lương Yên không hiểu ra sao đứng tại chỗ.

.....

Lương Yên vừa đi lên lầu liền nhớ đến lời dặn của Triền Mộ Nham, cô liền gõ cửa.

“Vào đi!” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của anh vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Tùy tiện hỏi một chút

Lương Yên kiên trì đi vào, cô nhìn hai cái cốc trống rỗng trên bàn. Xem ra anh rất nghe lời.....

Triền Mộ Nham ngồi trên ghế sofa, cặp chân thon dài bắt chéo. Anh thấy cô đi vào liền khép tài liệu trong tay lại, hí hửng nhìn cô, “Cô cố ý?”

Lương Yên nhìn anh, “Niệm Niệm đúng là chị dâu của tôi.”

Dù cô không nhắc nhở thì đây cũng là sự thật không thể chối cãi.

Ánh mắt Triền Mộ Nham dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn âm thầm của Lương Yên một hồi lâu, anh nhìn đến mức khiến Lương Yên có chút khó chịu. Cô rũ mắt xuống muốn nói gì đó để phá vỡ bầu không khí kỳ lạ này, lại nghe anh thản nhiên chuyển đề tài, “Cô là người lấy cặp khuyên tai kia sao?”

Lương Yên ngẩn ra.

Đó là một đôi khuyên tai trân châu mà anh trai đã tặng cô vào sinh nhật mười tám tuổi. Một bên khắc chữ ‘L’, một bên khắc chữ ‘Y’—— đó là hai chữ viết tắt của tên cô.

“Khuyên tai nào?” Cô giả ngu.

Triển Mộ Nham nheo mắt lại, “Đôi khuyên tai trên châu ở đầu giường tôi. Đã đến nhà tôi lại còn có thể thuận tay lấy đi, tôi nghĩ chỉ có thể là cô thôi.”

Anh nói đến đây liền dừng một chút, trong đôi mắt có sự sắc bén, “Có phải cô đã nhìn thấy cặp khuyên tai kia? Hoặc là, cô biết nguồn gốc của nó?”

Khi anh nói đến khả năng này thì trong lòng liền cuộn cuộn dâng trào.

Lương Yên cảm thấy căng thẳng, hình như anh đã biết cái gì đó.

Bàn tay buông thõng bên người khẽ run rẩy, cô nhìn Triển Mộ Nham, “Tôi thật không biết khuyên tai nào. Cái kia..... Rất quan trọng với Tổng giám đốc sao?”

Cô biết mình không nên ảo tưởng nhưng vẫn không nhận được mà có chút mong đợi.

Sự phủ nhận của cô khiến trong lòng anh dâng lên sự mất mát. Anh nghe cô hỏi xong hơi nghẹn họng một chút, rồi mới khoát tay, “Không quan trọng, tùy tiện hỏi một chút mà thôi. Thôi, cô đi ra ngoài làm việc đi, dọn dẹp cả mấy cái cốc đi.”

Thì ra là như thế.....

Cô lại nghĩ nhiều rồi.....

Lương Yên chưa chút nhẹ giạt môi, hai vai suy sụp, thật lâu sau mới nhẹ nhàng nói một câu: “Vậy tôi đi ra ngoài trước.”

Cô khom người cầm cốc ra ngoài. Mới vừa chạm đến cái cốc thì đã bị giữ tay lại.

Nhiệt độ nóng rực truyền tới khiến tim cô nảy lên một cái, theo bản năng muốn rút tay lại, thế nhưng anh lại nắm rất chặt.

“Triển tổng?” Cô nghi ngờ nhìn anh, chỉ thấy anh cau mày lại, nhìn chăm chăm vào ngón tay đỏ ửng của cô, “Mới bị phỏng sao?”

Lương Yên không khỏi nhớ đến thái độ của anh với Niệm Niệm, cô lạnh nhạt rút tay lại.

Cô không hề nhìn anh chỉ nhỏ giọng nói: “Không sao.”

“Đưa tôi nhìn xem!” Thái độ lạnh nhạt của anh khiến Triển Mộ Nham hơi khó chịu.

Lương Yên không thuận theo, chỉ cầm cốc lên xoay người rồi đi.

Cô đang giận cái gì?

Triển Mộ Nham “Này” một tiếng, nhưng cô đã kéo cửa đi ra ngoài, chỉ để lại cho anh một bóng lưng.

“Đáng chết!” Cửa bị đóng lại, anh đứng dậy, tức giận nắm một câu.

Cảm giác bị người phụ nữ này xem nhẹ lại khó chịu như vậy! Trong lòng vô cùng buồn bực!

Còn cái người phụ nữ ngu xuẩn kia, rõ ràng bị phỏng tay mà còn giả vờ như không có việc gì?

.....

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Rốt cuộc là vì sao

Gần tới giờ tan sở, A Tín từ trong phòng làm việc đi ra ngoài.

“Thư ký Tịch, cô tới phòng làm việc của tôi một chuyến.”

“A.” Lương Yên vội vàng đứng lên.

Vừa mới đi vào phòng làm việc thì A Tín đã đưa một bọc đồ cho cô.

“Hà?” Cô kỳ quái nhìn chằm chằm cái túi trong tay, lại là túi của hiệu thuốc.

A Tín nở nụ cười, dáng vẻ ý vị sâu xa khẽ giải thích: “Thuốc trị phỏng. Đây là Tổng giám đốc tự mình đi mua, dặn tôi phải giao cho Tịch tiểu thư.”

“.....” Lương Yên ngơ ngẩn cả người.

Triển Mộ Nham?

Sao anh lại làm như vậy?

“Tổng giám đốc đối xử với cô rất khác biệt.”

Vậy sao? Lương Yên cười khở, “Đúng là rất khác biệt.”

Ngoại trừ sỉ nhục cô thì chính là chán ghét, dĩ nhiên là khác biệt.

“Tốt lắm, sắp đến giờ tan sở rồi, thư ký Tịch đi dọn dẹp một chút rồi về đi.”

“Vậy tôi đi ra ngoài trước.” Cô cầm túi thuốc đi ra khỏi phòng làm việc, trái tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn túi thuốc kia, Lương Yên có cảm giác nói không nên lời.

Bởi vì sau khi anh kéo Niệm Niệm lại không để ý đến cô, cho nên trong lòng cảm thấy bất an, liền mua cho cô cái này sao?

Hình như anh không giống loại người sẽ làm như vậy.....

Bởi vì một hành động nho nhỏ của anh mà trong lòng cô rất hỗn loạn.

Cô đi xuống dưới cửa công ty liền nhìn thấy xe của anh dừng ở bên đường. Cửa sổ xe hạ xuống, anh ngồi ở ghế sau, dù Lương Yên đang đứng khá xa nhưng vẫn có thể nhìn rõ hình dạng gò má của anh.

Khuôn mặt của QQ rất giống anh!

Cô định tránh anh, trực tiếp rời đi. Thế nhưng anh lại đột nhiên quay mặt lại, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau.

Lương Yên khẽ run một cái, cô lễ phép mà xa cách chào hỏi: “Cám ơn số thuốc của Tổng giám đốc, ngày mai gặp lại.”

Mặc dù nói cảm ơn nhưng giọng nói vẫn còn có chút lạnh nhạt.

Triển Mộ Nham đang ở gần cô nên có thể cảm thấy được cô đang cố gắng xa lánh mình. Anh cau mày, khó chịu hừ một tiếng, “Không cần cảm ơn tôi, đây là phúc lợi của công ty! Ngày mai có một cuộc họp quan trọng, tôi không muốn vì ngón tay của cô mà khiến mọi việc bị chậm trễ.”

Thì ra là như vậy.....

Đã sớm nghĩ đến sẽ có nguyên nhân nào đó, nhưng giờ phút này cô vẫn không nhận được cảm thấy rất mất mát. Lương Yên cười nhạt, “Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không trì hoãn công việc.”

Lương Yên nói xong cũng không thèm để ý đến anh nữa, cô gật đầu một cái rồi xoay người rời đi.

Triển Mộ Nham nhìn theo bóng lưng kia, lông mày nhăn càng sâu.

Người phụ nữ này đang giận dữ anh sao?

.....

Chủ nhật, thời tiết tuyệt đẹp.

Lương Yên dắt hai đứa nhỏ đi dạo ở siêu thị.

“Lấy cho tôi một cái bánh kem, cảm ơn.” Lương Yên đặt chiếc bánh kem vào trong xe đẩy. Ngày mai là sinh nhật năm tuổi của hai đứa nhỏ.

“Cục cưng, năm nay các con muốn có quà gì?”

“Chỉ cần muốn là sẽ có sao?” Trên khuôn mặt nhỏ của Vi Vi có sự chờ đợi, cô bé ngược lên nhìn Lương Yên.

“Yên Yên cũng không phải là phù thủy.” QQ bắt đầu đi tròn mắt một cái.

“Người ta cũng chỉ muốn chocolate thôi.” Vi Vi cảm thấy mình rất dễ thỏa mãn.

“Dùng chocolate để làm quà có phải là rất qua loa không?” Lương Yên muốn cho con những thứ tốt hơn.

Vi Vi nghiêng cái đầu nhỏ nhắn, nghiêm túc suy nghĩ một chút, qua một hồi lâu mới nói thào một câu: “Vi Vi muốn ba làm quà sinh nhật.....”

Về mặt của cô bé rất ảm đạm.

“Vi Vi!” QQ quát một câu, ánh mắt âm trầm nhìn Vi Vi, hình như đang giận cô bé không hiểu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Chỉ cần ba

“Vi Vi!” QQ quát một câu, ánh mắt âm trầm nhìn Vi Vi, hình như đang giận cô bé không hiểu chuyện.

Vi Vi uất ức bấu cái miệng nhỏ, mắt đỏ bừng trừng QQ, “Chẳng lẽ QQ không muốn ba sao? Những người bạn nhỏ khác đều có ba, tại sao chỉ có con và QQ không có ba? Con muốn ba cơ!”

“.....” QQ muốn nói cái gì đó nhưng không nói nên lời. Cậu bé chỉ cúi đầu, ngón tay nhỏ bé chọc chọc túi khoai tây chiên trên kệ.

Đương nhiên cậu bé cũng muốn, chẳng qua là.....

Lương Yên nhìn dáng vẻ chán nản của hai đứa bé, trong lòng cô đã xoắn xuyết lại. Nếu như có thể, cô hy vọng mình có thể cho con một gia đình hoàn chỉnh, nhưng cô không làm nổi.....

“Vi Vi ngoan, chúng ta đổi sang cái khác được không?” Lương Yên ngồi xổm xuống, cô vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Vi Vi, nhẹ dụ dỗ: “Ví dụ như, đổi thành búp bê thì sao?”

Bởi vì Lương Yên đau lòng Vi Vi nên đôi mắt đỏ bừng.

Vi Vi vừa thấy dáng vẻ của mẹ như vậy, cô bé biết mình đã làm sai rồi. Miệng nhỏ chu lên, dang tay ra ôm lấy Lương Yên, cô bé vui người vào trong lòng mẹ.

“Yên Yên đừng khóc. Vi Vi không cần ba, Vi Vi chỉ cần Yên Yên!” Giọng nói non nớt nói ra những lời nói hiểu chuyện cũng làm cho lòng Lương Yên đau như dao cắt.

QQ cũng lại gần hai người, có chút đáng thương nói: “QQ cũng không cần ba.....”

Lương Yên ôm lấy hai đứa nhỏ. Hay là cô nên vì con mà tìm một người chồng.....

Ít nhất thì cũng có thể cho con có ba.

...

“Cục cưng, hai con ngoan ngoãn đứng ở đây đợi Yên Yên, không được đi quá xa, mẹ đi vào phòng vệ sinh một chút!” Lương Yên để hai đứa bé ở bên quầy phục vụ ở siêu thị, cẩn thận dặn dò hai đứa nhiều lần.

Hiện tại bọn buôn người rất lộng hành, QQ và Vi Vi lại rất đáng yêu, cô không thể không lo lắng cho sự an toàn của hai đứa bé.

Hai đứa bé khéo léo gạt đầu, đợi đến khi Lương Yên vào phòng vệ sinh thì Vi Vi mới nhảy cẫng lên, “Em muốn đi mua kem!”

“Sức khỏe của em không tốt, không thể ăn kem! Lúc nãy Yên Yên cũng có nói rồi!” QQ luôn cảm thấy nhức đầu mỗi khi em gái không nghe lời. Rõ ràng cô bé vừa mới đáp ứng xong!

Vi Vi hừ hừ, “QQ dài dòng như một ông già vậy!”

Cô bé không quan tâm QQ nữa, tiểu công chúa kiêu ngạo trực tiếp xoay người đi về phía khu đồ ăn vặt. QQ rất bất đắc dĩ, cậu bé sợ Vi Vi ngu ngốc đi lạc nên chỉ đành đi theo sau.

Vi Vi nhìn thấy trong tủ lạnh tràn đầy que kem muôn màu rực rỡ liền rất vui vẻ.

“Em muốn ăn cái đó!” Cô bé chỉ vào tủ lạnh hưng phấn kêu lên, thiếu chút nữa còn chảy nước miếng. Nhưng tủ lạnh thật sự quá cao, dù hai đứa nhỏ có nhón chân thì cũng không thể với tới.

Mấy phen thất bại khiến Vi Vi tức giận. Cô bé dứt khoát không thèm gọi nhân viên siêu thị mà đòi cái hộp rỗng qua, cắn răng dẫm lên đó.

QQ ở một bên ôm ngực nhìn em gái.

Không biết em gái đã di truyền sự ngu ngốc từ ai! Đúng là búống bình hơn cả con trâu!

“QQ, lấy được rồi này! Em giỏi chứ?” Vi Vi đắc ý quơ quơ cây kem trong tay, cái miệng nhỏ cũng vắn vẹo mấy cái, mấy chiếc hộp dưới chân đột nhiên rụng ra.

“A ——” Cô bé hoảng sợ kêu lên.

“Cẩn thận ——” QQ vội vàng tiến lên muốn đỡ em gái, nhưng đã không còn kịp rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ba con gặp nhau

“Cẩn thận ——” QQ vội vàng tiến lên muốn đỡ em gái, nhưng đã không còn kịp rồi.....

Vi Vi nhắm mắt lại, sợ hãi chờ thân thể ngã xuống mặt đất. Nhưng.....

Cô bé chưa chờ được mặt đất cứng rắn thì đã được một đôi tay rắn chắc đỡ lấy.

Vi Vi xác định mình không ngã xuống nữa thì mới mở mắt ra. Đôi mắt to tròn chớp hai cái, trong mắt đã xuất hiện hai hình trái tim.

Oa! Chú này rất đẹp trai! Còn đẹp trai hơn cả cậu nữa!

Cô bé đang mê trai thì đã nghe thấy một giọng nói gào lên: “Trời ạ! Quần áo của tôi!”

Chuyện gì xảy ra vậy?

Vi Vi nghiêng cái đầu nhỏ, chỉ thấy một đi ở bên cạnh đang điên cuồng dậm chân.

Oa! Cây kem trong tay cô bé đã bị rơi mất từ khi nào vậy? Thế mà lại bị rơi lên chiếc váy trắng của đi kia.

QQ tức giận liếc cô bé một cái, hơi có chút hả hê. Hình như đang nhìn xem cô bé sẽ xử lý thế nào!

“Hai đứa nhóc này từ đâu ra vậy? Chân tay lại còn vụng về như vậy.” Lê Man Thanh nhìn chiếc váy loang lổ đầy kem, giận đến mức sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Thật vất vả mới đi cùng Mộ Nham một lần, cô ta còn cố ý chọn bộ đồ mình thích nhất nhưng lại xui xẻo như vậy!

“Thật xin lỗi, dì.....” Vi Vi chớp đôi mắt to, đáng thương nói xin lỗi. Lúc cô bé đối phó với người lớn luôn dùng chiêu này! Trăm lần đều trúng!

“Xin lỗi thì có ích gì?” Lê Man Thanh thích sạch sẽ, hơn nữa đang ở trước mặt Mộ Nham nên cô ta càng không muốn mình chật vật như vậy, “Ba mẹ của cháu đâu? Bảo ba mẹ cháu ra đây! Bọn họ trông con kiểu gì vậy?”

Vi Vi bị quát như vậy liền chu miệng lên, thân thể nhỏ nhắn rụt về phía sau, cô bé chớp mắt, rất uất ức nhìn người kia, “Chú ơi, dì này thật hung dữ nha..... Cháu hơi sợ..... Dì đó là bạn gái của chú sao?”

Triển Mộ Nham không trả lời, anh chỉ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong ngực mình, trong lòng lại xẹt qua một tia không đành lòng.

Anh đang muốn ngăn cản Lê Man Thanh, lại nghe thấy một giọng nói non nớt tràn ngập sự khiêu khích, “Ánh mắt của chú thật là tệ!”

Hừ hừ! Lại dám quát Vi Vi ngu ngốc, quả thật không thể tha thứ!

Triển Mộ Nham nhìn về phía phát ra giọng nói liền thấy một cậu bé mặc quần jean, áo sơ mi ca rô, trên đầu đội một chiếc mũ có in hình hoạt họa, vành

nón quay ra sau, cậu bé ôm ngực đứng đó bày ra dáng vẻ cực kì bất bình.

Thật là một cậu nhóc đáng yêu!

Cô bé trong ngực lại tiếp lời: “QQ nói đúng a! Không bằng chú để cháu làm bạn gái chú đi! Người ta rất dịu dàng đấy!”

Triển Mộ Nham sững sờ. Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cực kì nghiêm túc kia, nhất thời dờ khóc dờ cười.

Đây là tình huống gì? Bây giờ đứa nhỏ cũng trưởng thành sớm như vậy sao?

“Vi Vi mê trai!!” QQ tròn trắng mắt.

Lê Man Thanh nghe hai đứa bé nói xong, sắc mặt càng khó coi hơn.

Từng lời từng chữ của hai đứa nhỏ đều nhắm vào cô ta, nhưng cố tình Mộ Nham lại vui vẻ nghe hai đứa nhỏ nói bừa, cô ta liền không nhịn được.

“Cháu xuống đây!” Lê Man Thanh dứt khoát kéo Vi Vi đang nằm trong ngực Triển Mộ Nham ra, sau đó dắt cô bé đi, “Ba mẹ cháu đâu? Dì dẫn cháu đi tìm ba mẹ! Dì muốn xem xem người nhà cháu dạy dỗ con cái kiểu gì, thế mà cháu lại có thể vô giáo dục như vậy!”

Triển Mộ Nham hung hăng nhún mày!

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 69: Không có ba

Triển Mộ Nham hung hăng nhún mày!

“Người xấu! Người xấu! Đồ xấu xa!” Vi Vi cũng không hề hiền lành, sao có thể để người ta bắt nạt? Cô bé vừa quay đầu lại liền cắn lên tay Lê Man Thanh một cái.

Lê Man Thanh bị chọc giận, gờ tay muốn tát cô bé một cái. Triển Mộ Nham không chịu nổi nữa, anh bắt lấy tay cô ta rồi hất ra, “Man Thanh, đủ rồi đấy!”

Anh giấu hai đứa bé ra sau.

Anh chỉ nghĩ phải bảo vệ hai đứa nhỏ này.

“Mộ Nham?!” Lê Man Thanh thấy anh không hề giúp mình, có chút tủi thân kêu lên một tiếng.

“Hai đứa chỉ là trẻ con thôi.” Ý tứ bảo vệ của Triển Mộ Nham rất nồng đậm.

Lê Man Thanh nhìn anh, “Không phải anh không thích trẻ con sao?” Tại sao anh lại che chở cho hai đứa nhỏ đáng ghét này?! Lại còn bắt nạt cô ta!

Nói thật, Triển Mộ Nham cũng cảm thấy rất kỳ quái. Anh là một người không hề có kiên nhẫn, không đơn thuần là không thích trẻ con, chỉ cần nghe trẻ con khóc thôi cũng cảm thấy rất phiền.

Nhưng hai đứa nhỏ phách lối này lại khiến anh cảm thấy rất thân thiết, rất muốn bảo vệ.

.....

Lương Yên đi ra từ phòng vệ sinh không thấy hai đứa nhỏ đâu liền rất gấp gáp. Cô tìm một vòng mới thấy hai đứa nhỏ, lại bị hai người phía trước làm cho cả người đầy mồ hôi lạnh.

Trời ạ!

Thế giới này cũng quá nhỏ đi!

Ra ngoài đi dạo siêu thị thôi, vậy mà lại gặp được Triển Mộ Nham cùng Lê Man Thanh.

Nhìn Lê Man Thanh giận dữ nhìn hai đứa nhỏ, Lương Yên núp sau giá hàng muốn xông ra, nhưng cô lại nhìn thấy anh bảo vệ hai đứa nhỏ ở sau lưng.

Trong lòng Lương Yên vừa âm áp vừa vui mừng. Nhưng cũng rất chua xót.

Nếu hai tiểu quỷ biết người đang che chở mình là ba của hai đứa thì sẽ vui đến mức nào?

Nhưng cô lại không thể nói ra.....

Anh thì sao? Nếu anh biết hai đứa là con mình thì sẽ có phản ứng gì? Nhất định sẽ giận đến phát điên đi! Người anh ghét nhất lại sinh con cho anh, đây đúng là chuyện không thể tha thứ nổi!

Lương Yên cười khổ, cô nấp kĩ sau giá hàng. Nhưng cũng không khỏi mở to hai mắt hiếu kỳ nhìn một màn trước mặt.

.....

“Hai đứa chỉ là trẻ con thôi, em đừng so đo với hai đứa!” Triển Mộ Nham không hiểu vì sao khi nhìn Lê Man Thanh bắt nạt hai đứa nhỏ lại thấy rất khó chịu.

“Nhưng con bé làm bẩn váy của em. Nhìn đáng vẻ ranh ma kia xem, không biết lớn lên sẽ.....”

“Man Thanh!” Anh lạnh lùng quát một tiếng cắt ngang lời nói cay nghiệt của cô ta. Lê Man Thanh cũng sững sốt chớp mắt một cái, cô ta bị sự nghiêm túc của anh hù dọa, uất ức ngậm miệng.

Vi Vi đang núp ở phía sau lại thò mặt ra nghịch ngợm làm một cái mặt quỷ với Lê Man Thanh.

Chú này đúng là đẹp trai! Cô bé sùng bái muốn chết!

“Một bộ váy mà thôi, đến trung tâm thương mại mua bộ khác là được.” Sắc mặt của Triển Mộ Nham rất khó coi. Lê Man Thanh nhìn anh che chở hai đứa nhỏ như vậy cũng biết ý không nói nữa.

Cô ta thấy anh xoay người xoa đầu hai đứa bé. Sắc mặt của anh đã hòa hoãn hơn nhiều, “Chú phải đi rồi, các cháu đừng đi lung tung trong này nữa, trở về tìm ba mẹ đi!”

“Cháu và QQ không có ba!” Vi Vi bĩu môi một cái.

QQ liếc cô bé. Sao nha đầu này gặp ai cũng nói bọn họ không có ba? Hơn nữa còn bày ra đáng vẻ cực kì đáng thương, giống như sợ người ta không biết bọn họ rất bị thảm vậy!

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Lại sợ bóng sợ gió

Triển Mộ Nham nhìn khuôn mặt buồn bực không vui của Vi Vi liền thấy đau lòng, ngay cả anh cũng cảm thấy kỳ quái.

Nhưng cuối cùng vẫn không ở lại, anh lấy hai cây kem ra cho mỗi đứa một cái, “Cầm lấy.”

“Cảm ơn chú.” QQ nhận lấy.

“Cám ơn.” Vi Vi cũng lễ phép nói cảm ơn.

Vi Vi nghĩ đến chú đẹp trai muốn đi liền cảm thấy không nỡ.

Cảm giác được chú che chở sau lưng rất tốt! Trước kia ở trong nhà trẻ, các bạn nhỏ bị bắt nạt đều có ba che chở. Nhưng khi cô bé bị bắt nạt thì chỉ có QQ ra mặt thay, cuối cùng bị đánh đến mặt mũi sưng vù, lại không dám nói cho Yên Yên biết.

Yên Yên biết được thì chỉ càng thêm khó chịu.

Khi đó cô bé và QQ đều hâm mộ những đứa bé có ba.

.....

Cuối cùng anh vẫn rời đi.

Lúc rời đi còn quay lại vẫy tay với hai đứa nhỏ, Lương Yên nhìn thấy cảm xúc sâu trong mắt anh còn tưởng anh đang nhìn hai đứa con bảo bối của mình. Nhưng sao anh có thể biết được?

Lương Yên nhìn theo bóng lưng của anh chỉ cảm thấy rất đau lòng. Đời này cô cũng không đợi được đến lúc anh và con nhận nhau.....

Cô còn chưa đi ra thì QQ đã chạy về phía cô. Cậu bé vừa đắc ý ăn kem vừa híp mắt quan sát cô, “Yên Yên, sao mẹ lại núp ở đây?”

Ách.....

Sao con trai lại phát hiện cô đứng đây? Có phải cậu bé quá tinh mắt rồi không?

“Không núp gì hết.” Lương Yên vội vàng lắc đầu.

“Có thật không?” QQ mới không tin, cậu bé liếc mắt nhìn Vi Vi, “Vi Vi, bình thường Yên Yên dạy chúng ta thế nào?”

Vi Vi lại ăn ý mui phần nói tiếp: “Trẻ con nói dối là không ngoan!”

Cho nên cô đang bị dạy dỗ sao?

Trên trán cô đầy mồ hôi, lo lắng nhìn xung quanh một vòng xác nhận hai người kia đã đi rồi thì cô mới thở phào một hơi, nhẹ giọng hỏi hai đứa con, “Vừa nãy hai đứa không nói gì với chú và dì kia chứ?”

Dáng vẻ thất thường của cô khiến hai đứa nhỏ cảm thấy kỳ quái.

Yên Yên nhìn thấy Vi Vi làm bản vảy của dì kia mà lại không đi ra nói xin lỗi! Ngày thường, mẹ đã sớm lao ra che chở bọn họ rồi, sao lại cho chú kia cơ hội? Thật sự rất kỳ quái!

Đôi mắt to tròn của QQ xoay một vòng, “Yên Yên, mẹ đang lo lắng cái gì vậy?”

“Yên Yên có lo lắng sao? Chẳng qua là..... Chẳng qua là thấy các con cãi vã với dì kia, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Yên Yên biết chú đẹp trai kia sao?” Tính tình của Vi Vi thẳng thắn, trực tiếp hỏi ra miệng.

Lương Yên rất muốn phủ nhận nhưng nghĩ tới bọn nhỏ mới vừa ‘dạy dỗ’ xong, cô không thể làm gì khác đành gật đầu, “Chú đó là cấp trên của Yên Yên.”

“Thì ra là như vậy. Yên Yên nhất gan, sợ đắc tội cấp trên nên mới trốn.” Vi Vi thoải mái nghĩ như vậy. Nhưng QQ cũng không tiếp lời. Trong đầu có rất nhiều nghi vấn.

Sao Yên Yên lại không có khí phách như vậy? Thường ngày dù bọn họ có phạm lỗi lớn hơn nữa thì mẹ cũng sẽ đứng ra! Lại nói, Yên Yên cũng quá khản trương rồi!

.....

Lúc Lương Yên dắt hai đứa đi ra ngoài đón xe còn lo lắng nhìn xung quanh một vòng. Chỉ sợ Triển Mộ Nham cùng Lê Man Thanh đột nhiên xông ra.

Nhưng cũng rất may, cho đến khi bọn họ đón được xe thì cũng không bị bọn họ bắt gặp.

Cô lại sợ bóng sợ gió một hồi!

.....

Buổi tối, sau khi Lương Yên sửa sang xong tài liệu công việc liền đi qua xem hai đứa nhỏ.

Lúc cô nghe được cuộc đối thoại của bọn nhỏ thì trong lòng lại cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Tìm người đàn ông

Nghe được cuộc đối thoại của bọn nhỏ, một sự khó khăn đáng chất cuốn tới đáy lòng.

"QQ, cái chú hôm nay thật là giỏi!" Sau khi nhìn thấy anh lúc ban ngày, thẳng thắn kia vẫn luôn mãi tán thưởng anh.

"Em có chắc không phải là bởi vì chú đó đẹp trai, cho nên em mới nhớ mãi không quên không?" QQ rất hiểu em gái mình.

"Làm gì có!" Vivi tràn đầy chính nghĩa mà phản bác, trong chốc lát sau lại nói nhỏ, "Nếu có chú đó ở đây, sau này Vivi cũng sẽ không bị các bạn học bắt nạt nữa, QQ cũng sẽ không bị người ta đánh đến mặt mũi bầm dập nữa!"

QQ không nói lời nào, trong căn phòng tối tăm, chỉ trong phút chốc đã rơi vào sự yên lặng.

Một lúc lâu sau, QQ mới nghe được giọng nói sợ hãi của Vivi, "QQ, Vivi sẽ bị bệnh chết, có đúng vậy hay không?"

"Nói bậy bạ!" QQ kích động mắng một câu, giống như là nếu cô bé nói như vậy thì cô bé thật sự sẽ biến mất.

"Em không có nói bậy bạ... Em cũng biết... QQ, trước khi Vivi chết, Vivi có thể gặp cha không? Cha nhất định cũng sẽ muốn gặp Vivi một chút, đúng không?" Càng nói tiếp, Vivi càng nghẹn ngào, cái mũi nhỏ phát ra tiếng hít, giống như là có cái roi quất vào lòng Lương Yên, đau đến cắn tim khoét xương.

"Không cho Vivi nói lung tung! Chúng ta sẽ gặp được cha mà!" Giọng nói non nớt của QQ không còn trong sáng như ngày xưa, trái lại có thêm chút sự nặng nề không thuộc về một đứa trẻ.

Lương Yên không ngăn người nữa, nước mắt trào ra hốc mắt, làm ướt hai gò má.

Cô đóng cửa lại, tựa người vào trên cánh cửa, cô đau khổ che mặt, không cho tiếng khóc tràn ra.

Xin lỗi, các bé cưng! Xin lỗi..

"Yên Nhi?" Khi Tịch Khuynh Viễn mới trở về từ công ty trông thấy Lương Yên thì đã giật mình. Lấy khăn tay ra rồi bước qua thật nhanh, lo lắng nhìn cô, "Xảy ra chuyện gì vậy? Vivi đã xảy ra chuyện gì?"

Lương Yên nhận khăn tay, lau nước mắt. Mới lắc đầu, "Không có."

"Có chuyện gì thì nói với anh." Tịch Khuynh Viễn đau lòng cho Lương Yên, dắt cô đi xuống đại sảnh dưới lầu.

Tay cô lạnh đến mức khiến lòng anh ta kinh hãi. Anh cầm tay thật chặt chút theo bản năng, nhìn chăm chú xem xét hai mắt đầm lệ của cô, thờ dãi, "Rốt cuộc em làm sao vậy?"

"Anh, anh có thể giúp em một chuyện được không?" Cô nâng lên hai mắt đầm lệ.

Tịch Khuynh Viễn chỉ cảm thấy lòng mình bị nước mắt kia nhéo cho đau đớn, anh ta gạt đầu, "Em có chuyện gì mà mà anh có thể không giúp sao?"

"Bên cạnh anh có người đàn ông độc thân nào đã ly hôn hay không? Tốt nhất là không chênh lệch tuổi quá lớn so với em, có con cái cũng không sao, em có thể chấp nhận."

Tịch Khuynh Viễn sững sốt mà chớp mắt một cái, đột nhiên anh đã hiểu ý của cô, anh nói lỏng tay, sắc mặt trở nên lạnh lẽo, "Yên Nhi, em nghĩ cái gì đó?!"

"Anh, em muốn tìm một người cha cho bọn nhỏ! Bọn họ cần một người cha!"

Trên mặt Tịch Khuynh Viễn hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, "Cả anh và em đều thương lũ trẻ! Nếu vì tìm một người cha cho tụi nhỏ, em tùy tiện tìm một người đàn ông, bọn nhỏ nhất định sẽ càng khó chịu hơn, em cũng không thấy hạnh phúc! Anh không cho phép em làm như vậy!"

"Anh, xin anh giúp em!" Lương Yên khẩn cầu nhìn Tịch Khuynh Viễn.

Tịch Khuynh Viễn chưa từng có thể từ chối Lương Yên, anh ta dứt khoát quay mặt qua chỗ khác, không nhìn cô nữa.

"Anh..." Lương Yên quay mặt của anh về, nhìn vào mắt của anh, "Tuổi của em cũng không nhỏ nữa, anh cũng đã kết hôn lâu như vậy, em thật sự cũng nên tìm một người đàn ông đứng đắn để gả đi! Em không thể độc thân như thế này mãi mãi được! Anh cũng biết mà, từ khi em trở về đến bây giờ, cha và mẹ cũng thường xuyên nói bóng nói gió nhắc nhở em nên tìm một người bạn trai. Bây giờ thừa dịp em còn trẻ, có lẽ có thể chọn được một người thích hợp. Sau này em lớn tuổi rồi thì càng khó chọn! Anh, giúp đỡ em đi, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đùng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Muốn đi xem mắt

Lời của cô khiến Tịch Khuynh Viễn đấu tranh trong lòng. Bởi vì nó rất có lý, cho nên anh ta không thể nào phản bác được, càng không thể nào ngăn cản cô lấy chồng.

Anh ta chỉ anh trai, không phải là bạn trai...

"Anh biết rồi. Anh sẽ tìm cho em..." Giọng nói rầu rĩ, cảm xúc không vui nổi.

Lúc này Lương Yên mới thở phào, "Chuyện này giao hết cho anh, anh nhanh chóng đưa tin tức cho em nhé."

"Ừ..." Giọng nói càng thêm buồn. Anh ta thúc giục cô, "Đi rửa mặt đi, đi ngủ sớm một chút. Đừng suy nghĩ quá nhiều."

Lương Yên gật đầu, xoay người đi lên lầu, không hề chú ý tới đôi mắt sâu xa phức tạp của Tịch Khuynh Viễn ở phía sau...

Anh ta lấy một điều thuốc ra, châm lửa, bắt đầu hút. Sương khói mỏng lung tụ lại thành từng vòng tròn dưới ánh đèn, có một cảm giác hơi khói bất tận...

...Đường phân cách.....

Đội vài ngày sau, rốt cuộc Lương Yên nhận được điện thoại của Khuynh Viễn, hẹn ăn cơm chiều với đôi tượng phù hợp.

Sau khi tan tầm, Lương Yên hiếm khi thu dọn đồ đạc một cách nhanh chóng, mang túi xách đi ra công ty. Cô vào thang máy, vài người đồng nghiệp cũng đi vào theo.

Đang định khép cửa thang máy lại, thì chợt thấy Triển Mộ Nham đi nhanh tới. Thang máy tốc hành chuyên dành cho tổng giám đốc ở ngay bên cạnh, Lương Yên không nghĩ gì cả, định đóng cửa thang máy lại.

Nhưng Triển Mộ Nham lại đi thẳng về hướng bọn họ, đưa tay ngăn cửa thang máy lại, nhìn Lương Yên thật nặng, sau đó đi vào thang máy.

Ánh mắt kia rõ ràng là đang trách cứ cô không nên đóng cửa thang máy lại.

Thật sự là một người kỳ lạ! Bên kia rõ ràng có thang máy tốc hành, làm gì còn đi chung với mấy người đồng nghiệp này?

"Chào tổng giám đốc!" Mọi người đều chào hỏi, Triển Mộ Nham cười và gật đầu với từng người. Chỉ có Lương Yên không hề hé răng đứng ở trong góc nhỏ, cũng không nhìn anh lấy một cái.

Nếu đã quyết định bắt đầu đi xem mắt, thì cô thật sự phải loại trừ người đàn ông này ra khỏi đáy lòng của cô!

Tóm lại, có thể tránh thì tránh!

...

"Lương Yên, đêm nay cô đi xem mắt hả?" Các đồng nghiệp tụ lại cùng một chỗ, tránh không khỏi nhiều chuyện một phen, mặc dù là ngay ở trước mặt tổng giám đốc.

Giọng nói này không lớn không nhỏ, rất vừa vặn cho toàn bộ mọi người trong thang máy đều có thể nghe thấy.

Khi bị Tư Thần hỏi câu này, Lương Yên sững sốt một chút. Hôm nay khi cô nghe điện thoại chắc là bị Tư Thần nghe lỏm, cô biết rằng cô ta sẽ nhin không được mà nhiều chuyện, nhưng không ngờ cô ta sẽ chọn lúc như thế này.

Cô gần như muốn nhìn sắc mặt của Mộ Nham theo bản năng, nhưng rốt cuộc cô vẫn nhin được. Nhìn anh làm gì? Việc này không hề liên quan đến anh, chẳng lẽ cô lại ảo tưởng cho rằng anh sẽ để ý sao?

Lương Yên dừng tầm mắt của mình lại, nhếch môi, "Ừ" nhẹ một tiếng coi như trả lời.

"Nhưng không phải cô có bạn trai rồi à? Chia tay rồi?" Tư Thần tiếp tục nhiều chuyện, không chú ý tới bầu không khí trong thang máy đột nhiên lạnh đi rất nhiều.

Lương Yên vẫn chỉ rầu rĩ nhẹ "Ừ" một tiếng.

Rốt cuộc thang máy đã đến lầu một. Tiếng "Tinh ——" vang lên, Triển Mộ Nham đi ra khỏi thang máy đầu tiên.

Trái tim của Lương Yên thoáng đập mạnh và loạn nhịp nhìn bóng lưng của anh, anh đột nhiên xoay người lại, vừa vặn đối diện với cô.

Cô sững sốt, chặt vật muốn thu tầm mắt lại, anh lại trừng cô một cái thật nặng, sau đó quay đầu, rồi đi thật nhanh.

A...

Cô lại chọc anh sao?

"Hình như tổng giám đốc giận cô đó. Tôi để ý thấy lúc này anh ta vào hay ra thang máy thì đều tránh cô! Có phải cô làm không tốt công việc của mình không?" Nhìn đi, ngay cả Tư Thần cũng nhìn thấu tâm tình của anh.

Lương Yên mang về mặt mờ mịt lắc đầu, "Tôi cũng không rõ là có chuyện gì xảy ra nữa."

"Được rồi, dù sao cũng tan tầm rồi, không nói về chủ đề này nữa." Tư Thần và Lương Yên cùng đi ra ngoài, Tư Thần rảnh rỗi kề tai cô mà nói nhỏ, "Hôm nay tổng giám đốc kêu tôi đặt nhà hàng, dành cho hai người đó. Không chừng là đi ăn cơm với cô gái lần trước."

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Hẹn nhau

"Được rồi, dù sao cũng tan tầm rồi, không nói về chủ đề này nữa." Tư Thần và Lương Yên cùng đi ra ngoài, vừa rảnh rỗi kề tai cô mà nói nhỏ, "Hôm nay tổng giám đốc kêu tôi đặt nhà hàng, dành cho hai người đó. Không chừng là đi ăn cơm với cô gái lần trước."

Lương Yên nghĩ đến cảnh Niệm Niệm mời anh lần trước, anh đồng ý một hơi. Cô nghĩ đến đây, chắc là bọn họ đi tìm lại kỷ ức đã qua!

Cô có nên gọi điện thoại báo cáo tình hình lại cho anh trai không? Nhưng rốt cuộc cô vẫn không chắc chắn được. Lương Yên đành phải thôi.

...Đường phân cách...

Đây là một nhà hàng cổ xưa nổi tiếng. Phong cách phục cổ tao nhã, tuyệt đối là nơi hẹn hò tốt nhất chờ luyện ái nơi.

Hiển nhiên rất biết chọn nơi.

Lương Yên nhìn bốn phía xung quanh, lập tức nhìn thấy một người đàn ông xa lạ ngồi ở vị trí gần sát cửa sổ đang vẫy tay với cô. Cô cười dịu dàng và bước qua đó, lễ phép chào hỏi, "Xin lỗi, tôi tới trễ."

"Tôi cũng chỉ mới đến một lát thôi." Dáng vẻ của người này cũng lắm chỉ mới 30 tuổi, nói xong thì người này tao nhã đứng dậy đẩy ghế ra, lịch sự mời Lương Yên ngồi xuống.

"Cám ơn." Sau khi Lương Yên ngồi xuống, người đàn ông gọi món theo sở thích của cô.

"Tịch tiểu thư, nghe nói cô muốn tìm một đối tượng để kết hôn?" Đối phương là một người không vòng vo, nói thẳng nội dung chính.

Điều này cũng khiến Lương Yên thờ phào, cô cũng không thích nói chuyện không có ý nghĩa gì. "Vâng. Bọn nhỏ không thể không có cha mãi, hơn nữa, tôi cũng muốn một gia đình đầy đủ."

"Hai năm trước tôi đã ly hôn, nhưng đến nay vẫn không có con. Nghe Khuynh Viễn nói, Tịch tiểu thư đã có hai đứa con năm tuổi."

"Đúng vậy. Không biết Vương tiên sinh có thích trẻ con hay không?"

"Đương nhiên là thích. Tịch tiểu thư yên tâm, nếu chúng ta có khả năng trong tương lai, tôi nhất định sẽ coi con của cô là con của mình."

Nếu quả thật là vậy thì thật sự rất tốt!

Trong lúc nói qua nói lại, Lương Yên có thêm không ít thiện cảm đối với người đàn ông hào hoa phong nhã này. Người đàn ông có thể qua cửa của anh trai thì tuyệt đối không thể không ưu tú!

.....

Khi Triển Mộ Nham vào nhà hàng, anh hoàn toàn không ngờ là có thể gặp bóng người quen thuộc kia.

Hơn nữa, người ngồi đối diện cô là ai?! Vương Kính Nghiêu, giám đốc ngân hàng, người đàn ông đã từng ly hôn. Đây là cô đối tượng xem mắt của cô?

Hiển nhiên hai người đang trò chuyện với nhau thật vui. Dáng vẻ cười nói vui vẻ chiếu vào đáy mắt của Triển Mộ Nham, thế mà lại khiến anh thấy gai mắt đến buồn bực trong lòng!

Thật sự là kỳ lạ!

"Mộ Nham, ở đây này!" Giọng nói dịu dàng của Chân Niệm Niệm vang lên, cô ta đang ngồi ở trong góc và vẫy tay với anh. Anh không thể không rút tầm mắt về, đi về phía cô ta.

"Sao lại đứng ngăn người ở đó?" Chân Niệm Niệm nhìn người đàn ông ngồi xuống trước mặt mình. "Em đã chọn mấy món theo sở thích của anh trước kia. Thế nào? Đã nhiều năm thế rồi, khẩu vị không thay đổi chứ?"

"Ừ. Không đổi." Anh lạnh nhạt đáp lại. Ngồi xuống vị trí, nằm nghiêng đối diện với cái góc không xa phía bên kia. Anh lấy điện thoại ra, liếc mắt nhìn Chân Niệm Niệm một cái, "Em uống nước trái cây trước đi, tôi đi gọi điện thoại."

Chân Niệm Niệm cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không khéo cười gật đầu.

.....

Đang nói chuyện đến vui vẻ, điện thoại nằm trong túi Lương Yên vang lên. "Thật ngại." Đề tài bị cắt ngang một cách không lễ phép, cô nhẹ nhàng nói lời ấy vậy.

"Không sao, cô nghe trước đi." Đối phương đặc biệt giỏi việc hiểu ý người khác.

Lương Yên lấy điện thoại cảm ra, khi nhìn thấy màn hình hiển thị thì sững sốt một chút, trong giây tiếp theo, cô cắt điện thoại. Nhưng chỉ khoảng mười mấy giây sau, điện thoại thế mà lại vang lên.

Rốt cuộc là sao vậy?

Lúc này không phải là anh đang có hẹn với người khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Khởi binh vẫn tội

Lương Yên xin lỗi nhìn Vương Kính Nghiêu một cái, đối phương gật đầu ý bảo cô cứ tự nhiên, cô không có cách nào khác đành phải nhận điện thoại.

"Vì sao ngắt điện thoại của tôi?" Lời chất vấn đập vào mặt.

Lương Yên sững sốt mà chớp mắt một cái, giọng nói này gần như khiến cô nghĩ lầm là đang khởi binh vẫn tội giữa người yêu với nhau, nhưng giờ phút này cô còn chưa đến mức mê muội như vậy.

"Xin lỗi, tổng giám đốc Triển. Bây giờ tôi có chuyện rất quan trọng, cho nên..."

Lời của cô bị Triển Mộ Nham sâu kín cắt ngang, "Xem mắt là chuyện rất quan trọng? Thế nào? Cô cần gấp vậy sao, thậm chí không để ý tới người kia đã cưới hai lần?"

"Làm sao anh biết?"

Lương Yên có chút kinh ngạc, sau khi chớp mắt sau thì bắt đầu vội vàng nhìn xung quanh, nhìn quanh một vòng thì lập tức thấy được anh. Cách vật trang trí phục cổ trong nhà hàng, gương mặt tuấn tú quen thuộc kia che dấu sau một bồn hoa tươi tốt. Khuôn mặt bị che lại hơn phân nửa, nhưng cô lại vẫn có thể liếc mắt một cái là đã nhận ra.

Người ngồi ở đối diện anh, hóa ra thật sự là Niệm Niệm.

Cảm xúc của cô không tự giác mà suy sụp một chút. Lương Yên nhấp nhấp môi, "Tổng giám đốc, ngài cũng tiếp tục hẹn hò đi, không có việc gì để nói thì tôi cúp trước."

Nói xong, cũng không chờ bên kia nói gì nữa, Lương Yên đã cắt đứt điện thoại đầu tiên.

...

Bên kia.

Triển Mộ Nham trừng mắt nhìn điện thoại đã bị cắt đứt, sắc mặt khó nhìn vô cùng. Chân Niệm Niệm không rõ lý do, đẩy một ly nước mát lạnh tới trước mặt anh, nhẹ nhàng hỏi: "Ai đang xem mắt vậy?"

Anh nhìn NiệmNiệm một cái, anh thu di động lại, chỉ nói: "Không, bạn bè mà thôi."

Anh vừa là nói như vậy, Chân Niệm Niệm cũng không hỏi nhiều nữa. Đồ ăn lục tục được mang lên, Triển Mộ Nham cố nén sức xúc động muốn nhìn về

một chỗ nào đó. Nhưng chỉ cần vừa nhấc mắt lên đã thấy chỗ đối diện rất rõ ràng.

Người phụ nữ ngốc nghếch này! Quả nhiên cô ta không để ý người ta đã kết hôn lần hai, thế mà còn trò chuyện vui vẻ đến như vậy?

"Mộ Nham. Mộ Nham?" Đã gọi anh ba lần.

"Ừ?" Triển Mộ Nham đột nhiên lấy lại tinh thần. Chân Niệm Niệm nhìn anh một cách kỳ lạ, nhẹ nhàng hỏi: "Có phải đã có chuyện gì xảy ra hay không, trông đáng vẻ của anh vẫn luôn không tập trung?"

Không tập trung? Là vì Tịch Lương Yên sao?! Vì sao chứ?

Anh không muốn nghĩ sâu thêm nữa, buộc mình rút tầm mắt lại, anh chỉ nói: "Không có chuyện gì. Dừng com trước đi."

Chân Niệm Niệm nhìn ra anh có tâm sự, nhưng không nói ra. Vừa cắt miếng thịt bò, vừa hỏi: "Anh không có gì muốn hỏi em sao?"

Triển Mộ Nham nhìn cô ta. Mông môi mấp máy, không mở miệng. Long mi của Chân Niệm Niệm nhẹ nhàng run rẩy, "Em biết, anh nhất định là giận em đừng gả cho người khác."

Bàn tay nắm lấy dụng cụ ăn uống của Triển Mộ Nham hơi hơi chặt thêm, "Bây giờ nói lời này có phải là hơi chậm rồi không?"

Sắc mặt Chân Niệm Niệm có vẻ hơi nhợt nhạt, cô thật cẩn thận dò xét nhìn anh, "Nếu... Em là nói nếu... Em ly hôn, anh còn muốn em không?"

Anh ngẩng đầu lên, nhìn cô ta. Trong con ngươi sâu sắc có một tia phức tạp thoáng qua.

Đợi một lúc lâu sau, rốt cuộc anh mới phun ra vài chữ, "Không biết."

Lời anh nói là thật, dù sao đã năm năm trôi qua. Anh không chắc chắn là mình không để bụng việc cô ta vứt bỏ anh năm đó một chút nào.

Lòng trông chờ dần dần chìm xuống, Chân Niệm Niệm mắt mắt rĩ mi mắt xuống, nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng: "Em có thể hiểu được. Cho dù anh không để bụng, cha mẹ anh nhất định cũng sẽ không đồng ý cho anh cưới em."

Triển Mộ Nham chỉ cảm thấy đồ ăn trở nên tẻ nhạt vô vị, anh nâng mắt, dáng tươi cười ở phía đối diện càng làm cho lòng anh thêm phiền. Anh dứt khoát lau miệng, không ăn hết.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Xem phim

Lương Yên và Vương Kính Nghiêu ăn xong trước tiên, đi trả tiền.

Lúc đứng dậy, cô nhện không quay đầu nhìn qua một bàn khác, chỉ rời đi theo Vương Kính Nghiêu.

"Tiên sinh, bàn của ngài đã được người khác trả."

Khi nhân viên phục vụ nói với anh ta biết, Vương Kính Nghiêu thấy hơi kỳ lạ, Lương Yên nhìn sang Triển Mộ Nham theo bản năng, anh vẫn ngồi ngay ngắn ở tại chỗ, cũng không hề ngẩng đầu nhìn bọn họ. Hẳn là không phải là anh ấy?

"Bạn của cô đã trả rồi?" Vương Kính Nghiêu hỏi.

Lương Yên lắc đầu, "Hẳn là không phải."

Wương Kính Nghiêu nhún nhún vai, "Nếu người ta đã không để lại tên thì chúng ta cũng không cần tìm đến cùng. Tối nay cô muốn xem phim gì?"

"Xem ‘Titanic’ đi, gần đây phim đó đang chiếu lại." Lương Yên đề nghị.

...Đường phân cách...

"Mộ Nham, lát nữa chúng ta đi xem phim được không? Hôm nay phim ‘Titanic’ được chiếu lại lần nữa. Em còn nhớ rõ trước kia khi mười lăm tuổi, chúng ta cũng đã cùng đi xem nó." Chân Niệm Niệm tràn đầy hăng hái mà mời.

Mười lăm tuổi... Thế mà thời gian lại trôi nhanh như vậy.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập chờ mong trước mắt, anh hẳn là sẽ không từ chối. Nhưng mà khi lời anh nói ra, lại khiến cả bản thân anh cũng thấy bất ngờ. "Đêm nay tôi hơi mệt chút, muốn về sớm để nghỉ ngơi."

Chân Niệm Niệm cũng sững sốt mà chớp mắt một cái.

Rồi sau đó, sự thất vọng dần dần trào lên. Cuối cùng hai vai của cô rũ xuống một cách uể oải.

"Vậy được rồi. Sau này xem cũng không sao."

"Ăn xong rồi chứ? Ăn xong rồi thì tôi đưa em về." Triển Mộ Nham nhìn cô một cái.

Chân Niệm Niệm đã nhìn ra, anh căn bản không muốn ở đây nữa. Cả một đêm này, anh đều không tập trung, che dấu không ít tâm sự.

Cô cũng không ăn vô nữa, xoa xoa môi, cười cười nói: "Em lái xe lại đây, em tự trở về là được rồi."

Lúc này Triển Mộ Nham mới nhớ ra cái gì đó, gật đầu, "Cũng được, tránh cho gây ra hiểu lầm không cần thiết."

Hiểu lầm?

Trong mắt anh, giữa bọn họ chính là sự hiểu lầm sao?

Dưới suy nghĩ như thế, chẳng lẽ đêm nay bọn họ không coi là đang hẹn hò sao?

Chân Niệm Niệm có hơi đau khổ, hồi lâu sau vẫn không có cách nào tiêu hóa cách dùng từ này của anh.

...

Sau khi tạm biệt với Chân Niệm Niệm, triển Mộ Nham trở lại nhà. Bật đèn, phiên lòng bực mình ngồi dựa vào ghế sofa.

Vừa mới nãy, anh căn bản không ăn gì, bây giờ lại đói bụng. Anh đi vào nhà bếp, muốn tự nấu chút mì, nhưng khi vào nhà bếp thì anh không nhận được mà nhớ tới hình ảnh bóng người kia chuyển động ở chỗ này vào ngày đó.

Trong lòng lại càng trở nên buồn bực, rầu rĩ khó chịu.

Mình điên rồi sao? Tự dừng lại nhớ tới người phụ nữ kia! Chỉ sợ bây giờ người phụ nữ này đang chơi cùng Vương Kính Nghiêu tới khí thế ngất trời!

Anh bực dọc vứt gói mì trong tay, trái tim chột đau.

Con khó chịu như khoét xương cốt kéo đến, giống như có ngàn vạn con kiến cùng nhau gặm cắn, khiến anh đau đến mức không nhận được mà kêu rên một tiếng, ôm đầu chặt vật ngồi xổm người xuống.

Căn bệnh thế mà lại phát tác!

.....

Bộ phim đang chiếu đến khúc dầu sôi lửa bỏng.

Người đàn ông bên cạnh chín chắn chứng chặc. Lương Yên không hỏi anh ta, tại sao lại ly hôn cùng vợ trước. Anh ta cũng lễ phép cũng không đề cập đến việc Lương Yên chưa lập gia đình đã có con.

Cô nghĩ, anh ta hẳn là cũng nghe được trò khôi hài trong cuộc hôn lễ giữa cô và Triển Mộ Khoa. Thật may, anh ta cũng không khinh thường cô.

Đang suy nghĩ lung tung, điện thoại trong túi của Lương Yên lại đột nhiên rung lên. Cô nhanh chóng lấy ra rồi nhìn một cái, cái tên hiển thị trên màn hình làm cho cô sững sờ trong khoảnh khắc.

Hình như đêm nay anh có hơi không bình thường. Ngày xưa, anh chưa bao giờ gọi điện thoại cho cô một lần nào.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Chạy đi tìm anh

Đêm nay, dường như anh có chút không bình thường. Lúc trước, anh chưa bao giờ gọi điện thoại cho cô một lần nào.

Chần chờ một chút, cô vẫn nhận điện thoại.

"Tịch Lương Yên, cô lại đây!" Trong tiếng phim, cô chỉ có thể lảng máng nghe tiếng của anh.

"Xin lỗi, tổng giám đốc, bây giờ đã là thời gian tan tầm." Cô từ chối theo bản năng, không để cho mình lại rơi vào trong ma chú của anh. Nếu đã quyết định tìm một người cha cho tội nhỏ thì cô cần gì phải dây dưa cùng anh nữa?

"Thuốc lần trước, cô đã thấy... Cô tiện đường ra hiệu thuốc mua một chai lại đây cho tôi..." Giọng nói của anh càng ngày càng suy yếu.

Cô gần như không nghe được trong tiếng ồn ào hỗn loạn trong đại sảnh rạp chiếu phim. Nhưng Lương Yên vẫn phát hiện ra giọng của anh không bình thường, lập tức lòng cô xoắn lại, "Bệnh của anh lại phát tác?"

Nhưng mà cô không nghe được câu trả lời của anh ở đầu bên kia. Chỉ nghe thấy một tiếng "Bộp --" vang lên, là tiếng di động rơi xuống trên mặt đất.

Trái tim của Lương Yên cũng nhảy tới cổ họng. Làm gì còn có lòng xem phim? Cô đành nói: "Xin lỗi, Vương tiên sinh, tôi không thể xem phim cùng anh được."

"Có chuyện gì xảy ra sao?" Vương Kính Nghiêu nhìn bộ dáng vô cùng lo lắng của cô mà hỏi.

"Có lẽ bạn của tôi đã xảy ra chuyện rồi. Tôi phải đi xem anh ta." Vừa trả lời, cô vừa lấy di động gọi lại. Nhưng vẫn không có người nghe máy.

Vương Kính Nghiêu đã đứng lên, "Tôi đưa cô qua đó."

"Không cần đâu. Tôi bắt xe rồi tự mình đi qua đó là được rồi!" Lương Yên từ chối, liên tục giải thích. Vương Kính Nghiêu cũng không kiên trì thêm nữa, chỉ có thể đưa cô ra rạp chiếu phim.

Dọc theo đường đi, lòng của Lương Yên như có lửa đốt. Đi tới mấy hiệu thuốc, nhưng bởi vì cô không có toa thuốc, cho nên hiệu thuốc đều từ chối bán loại thuốc đó. May mà rạp chiếu phim cách nhà cũng không xa, cô đành phải bắt xe về nhà trước một chuyến.

Khi cô đến nhà, Chân Niệm Niệm đã về nhà được một khoảng thời gian. Thay đổi quần áo trong nhà, cô ta đang không yên lòng ngồi ở trên ghế sa lông nhìn hai vị trưởng bối đùa đứa trẻ.

Thấy Lương Yên vội vàng chạy về, nguyên Tô hỏi: "Sao lại về rồi? Nghe anh con nói là đêm nay con đi xem mắt mà, tình huống thế nào rồi?"

"Mẹ, con lên lấy thuốc trước, một lát nói sau." Lương Yên chạy ầm ầm lên trên lầu, vội vàng lấy thuốc mà bác sĩ kê cho Vivi, chạy xuống lầu.

"Yên Yên, đêm nay Vivi đã ngoan ngoãn uống thuốc rồi, không cần uống nữa đâu!" Vivi vừa thấy Lương Yên lấy thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn đã nhăn lại, khổ không thể tả.

"Yên Yên biết rồi. Thuốc này không phải cho con uống." Lương Yên giải thích.

Tịch Chấn Bang nhìn Lương Yên một cái, "Con còn có bạn cần loại thuốc này?"

"Dạ, bệnh của bạn con mới vừa phát tác." Lương Yên nhìn Chân Niệm Niệm, giờ phút này tầm mắt của Chân Niệm Niệm trùng hợp cũng nhìn về phía cô. Dáng vẻ như có điều suy nghĩ.

Lương Yên sợ cô liên tưởng đến cái gì, vội vàng nói tạm biệt với người trong nhà, "Ba, mẹ, giờ con không nói chuyện với mọi người nữa, có chuyện gì thì con về rồi nói sau."

"Ừ, con nhớ cẩn thận trên đường!"

"Tạm biệt Yên Yên!" Hai đứa trẻ giòn già nói lời tạm biệt với cô, hai đứa hôn hai cái lên hai bên mặt của cô.

... Đường phân cách...

Dọc theo đường đi, Lương Yên nghĩ anh có lẽ đã đã hôn mê, một khi hội chứng WIID mà không có thuốc khống chế thì rất dễ dàng xảy ra chuyện. Nghĩ đến loại khả năng kia, trong lòng bàn tay cô toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Cô gọi cho anh không ít cuộc điện thoại, nhưng điện thoại lại tắt, không hề có một cuộc gọi nào được tiếp.

Cô thúc giục tài xế chạy đến Triển gia, nhanh chóng lấy tiền, thậm chí còn chưa lấy lại tiền lẻ thì đã phóng thẳng vào cửa nhà.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Sự dịu dàng ban đêm

Cô thúc giục tài xế chạy đến Triển gia, nhanh chóng lấy tiền, thậm chí còn chưa lấy lại tiền lẻ thì đã phóng thẳng đến cửa nhà.

Cô nhanh chóng ấn chuông cửa, ngón tay có chút run rẩy.

"Mộ Nham!"

"..."

"Mộ Nham!"" Cô đợi một lúc lâu nhưng vẫn không có phản ứng, cô trực tiếp dùng tay đập cửa, ngay cả hơi thở cũng dừng lại.

Cô nôn nóng bất an đợi trong chốc lát, rốt cuộc phía bên trong cửa cũng có động tĩnh.

Cửa bị đẩy ra từ bên trong, anh mang sắc mặt tái nhợt đứng ở bên trong cửa, hai mắt nâng lên, nhưng lại không tìm thấy tiêu điểm ngưng tụ.

"Anh thế nào rồi?" Lòng của Lương Yên xoắn lại thành một cục.

Triển Mộ Nham thở phì phò một tiếng thật mạnh, bỗng nhiên, cả người anh dựa lên người cô. Hơi thở nam tính dày đặc xông vào mũi, đẩy lòng Lương Yên run lên, nhanh chóng ôm lấy cả người anh.

Lông mi của anh rũ xuống, sắc mặt tái nhợt, suy yếu tựa vào đầu vai cô, bộ dáng yếu ớt giống như đứa trẻ không hề có sức công kích.

Lòng của Lương Yên mềm như sợi bông, ghé vào lỗ tai anh, nhẹ nhàng nói: "Tôi đi rót nước cho anh, anh tới ghế sa lông ngồi xuống trước đi."

Anh không trả lời, Lương Yên lại đỡ anh vào cửa, đặt anh ngồi xuống trên ghế sa lông.

Hiển nhiên anh rất khó chịu. Cả người anh tựa vào trên ghế sa lông, điểm giữa hai đầu lông mày nhăn chặt, ngón tay thon dài chặt chẽ ấn trên chỗ đó, kiềm nén đến mức vô cùng đau khổ. Lương Yên bụng nước ra, nhìn thấy cảnh này, cô không khỏi nghĩ đến Vivi cũng bị căn bệnh này tra tấn, cô chỉ cảm thấy trái tim xiết chặt đến đắng chát.

Hai người nà đều là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời của, quả thật cô không thể tin nổi, nếu là có một ngày, bọn họ...

Cô không dám nghĩ thêm nữa, Lương Yên nắm thật chặt viên thuốc trong tay, đi về phía anh.

"Đây, thuốc đây, mau chóng uống đi."

Giọng nói của cô thật dịu dàng, mềm mại như cây bông, vang ở bên tai anh. Anh chớp chớp mắt, bộ dáng lo lắng vô cùng của cô lại vô cùng rõ ràng trước tầm mắt chéch choáng của anh.

Triển Mộ Nham đưa tay lấy nước uống thuốc vào, nhưng cơn đau đầu vẫn không giảm bớt. Khiến anh chỉ cảm thấy khó chịu hơn thôi.

"Nhìn một lát, chút nữa sẽ tốt hơn nhiều." Trong khoảnh khắc khó chịu này, giọng nói ấm áp mềm mại của cô khiến Mộ Nham cảm thấy dịu dàng một cách khó hiểu.

Khi còn bé, lúc bệnh tình của anh trai phát tác, mẹ anh cũng trông coi anh trai một tác cũng không rời, xoa dịu anh trai như thế.

Trong lòng anh vừa động một cái. Đột nhiên anh vươn tay ôm chặt lấy cô, khuôn mặt lưu luyến vui vào giữa sợi tóc của cô, tựa như là đứa trẻ.

Trong nháy mắt, cô bị hành động bất thành linh này làm cho kinh ngạc, giây tiếp theo, Lương Yên nhếch môi mỉm cười.

Cô đưa tay, nhẹ nhàng vỗ về đầu của anh từng chút một, động tác dịu dàng, cô mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi đến khó tin,

"Hóa ra anh cũng sợ đau như vậy. Khi còn bé, tôi luôn thấy anh nghịch ngợm trèo cây, ngã xuống cây cũng không kêu đau. Tôi còn tưởng rằng anh làm bằng sắt."

"Hóa ra cô thăm mền tôi từ khi đó..." Giọng nói của anh thật nặng nề, khá có hết sức để mà nói tiếp, "Bí thư Tịch, có phải cô phát dục quá sớm không?"

Dứt lời, hơi thở của anh cũng trở nên gấp gáp. Nhưng mà anh vẫn còn có tinh thần đùa giỡn với cô, điều này làm cho Lương Yên cảm thấy rất vui mừng. Cô cũng cười, "Khi đó không phải anh cũng bắt đầu thăm mền chị dâu của tôi sao?"

"Khi đó tôi đã 16 tuổi, lúc đó cô mới bao lớn?" Anh ra vẻ khinh bỉ cô.

Ý cười của cô càng sâu thêm, "Tinh thần rất tốt, anh còn có thể phản bác tôi. Đầu còn đau không?"

"Còn." Chẳng hiểu sao, anh rất thích bầu không khí này. Cánh tay anh ôm cô rất bình tĩnh mà xiết chặt lại thêm một chút.

"Có tốt hơn chút nào không?" Cô lo lắng tiếp tục hỏi.

"Khá tốt." Thật ra tốt không ít.

"Vậy là tốt rồi." Cô hơi yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Cái ôm dịu dàng

"Vậy là tốt rồi." Cô hơi yên tâm.

Anh không nói tiếp nữa, trong đại sảnh yên lặng một hồi lâu, anh như có điều suy nghĩ.

"Tịch Lương Yên?" Anh đột nhiên mở miệng gọi tên của cô.

"Hả?" Cô hơi nghiêng đi mặt, nhìn anh một cách kỳ lạ. Bọn họ cách rất gần, toàn bộ hơi thở của anh đều phun ra giữa cổ cô.

Anh cũng không mở mắt, chỉ hỏi: "Cô cảm thấy anh ta thế nào?"

"Anh ta nào?" Câu hỏi không đầu không đuôi khiến Lương Yên chẳng hiểu ra sao.

"Vương Kính Nghiêu." Anh dừng trong chốc lát, sau đó mới trả lời. Ba chữ anh nói ra có hơi cứng rắn.

"A. Anh ta rất tốt." Cô khó hiểu tại sao anh lại đột nhiên nhắc tới người này, nhưng Lương Yên vẫn trả lời nghiêm túc, "Rất quý ông, rất lễ độ, rất hào phóng, hơn nữa rất thích hợp làm một người bạn trai."

Anh dường như rất không vừa lòng với câu trả lời của cô, anh thở hừ một tiếng thật mạnh, không nói nữa, chính là buông lỏng cô ra, điểm giữa hai mày nhăn càng thêm sâu.

Lương Yên biết anh đang giận, nhưng mà giận cái gì? Chẳng lẽ là giận cô không nên đi xem mắt với cô ta? Có khả năng là chuyện này không?

Cô không dám suy nghĩ như vậy, chỉ nhấp nhấp môi, nhìn không được mà hỏi: "Vậy còn anh?"

"Tôi cái gì?" Anh tức giận liếc mắt nhìn cô một cái, rồi sau đó buồn bực không thêm lên tiếng, tựa đầu vào trên ghế sa lông.

Thật sự là kỳ lạ! Sao con đầu đầu còn không giảm nhẹ? Nó khiến anh cảm thấy thật phiền phức!

"Anh và chị dâu của tôi." Lương Yên dừng một chút, cố gắng làm cho giọng điệu của mình hơi thoải mái chút, "Dù sao cô ấy đã kết hôn! Anh của tôi là người tốt, hai người không thể làm anh ấy tổn thương như vậy..."

Triển Mộ Nham giật giật thân thể, đột nhiên đưa mắt nhìn sang một bên, hai mắt phức tạp nhìn chằm chằm Lương Yên, "Cô phản đối như vậy cũng bởi vì anh của cô?"

Cô hiển nhiên không ngờ anh sẽ hỏi câu này, Lương Yên chỉ sửng sốt trong chớp mắt, nhưng cô đã lấy lại tinh thần rất nhanh, cô gật đầu, "Đương nhiên."

Cô còn không có tư cách để dùng nguyên nhân khác để phản đối.

Đôi mắt sâu thẳm của Triển Mộ Nham càng trở nên tăm tối, lạnh lùng hừ một tiếng, "Trước đó tôi đã nhắc nhở cô rồi, kêu anh trai cô cẩn thận."

"Nếu hai người thật sự muốn bắt đầu lại, có thể chờ hôn nhân của họ vỡ tan trước không? Bọn họ không yêu nhau, cho dù không có anh, cuộc hôn nhân này cũng không tiếp tục thuận lợi được. Anh của tôi..."

Lương Yên vội vàng cầu xin, nhưng lại bị Triển Mộ Nham không kiên nhẫn cắt ngang, "Tịch Lương Yên, cô thật dong dài!"

Anh buồn phiền cau mày lại, ngón tay xoa xoa điểm giữa hai mày, Lương Yên sợ bệnh tình của anh càng phát tác thêm nữa, lập tức không dám tiếp tục nói tiếp, chỉ có thể ngoảnh nhìn anh.

Một hồi lâu sau, anh đột nhiên mở miệng: "Tôi đói bụng."

"Không phải lúc tối anh đã ăn rất nhiều với Niệm Niệm rồi sao?" Lúc nói lời này, trong giọng nói của cô lại không tự giác có chút mùi vị chua xót.

"Người ăn rất nhiều là cô mới đúng chứ." Lúc ấy, chẳng hiểu sao anh lại không có tâm tình để ăn. Anh mở mắt ra, nhìn Lương Yên, "Tôi trả tiền thay hai người, có phải cô cũng nên làm bữa cơm tượng trưng cho tôi không?"

Hóa ra thật sự là do anh trả tiền! Lương Yên liếc nhìn anh, gật đầu, "Vậy anh nghỉ ngơi đi. Tôi đi xem còn cái gì trong tủ lạnh."

Thật ra, dù anh không trả tiền, nếu bây giờ anh kêu đói, cô cũng sẽ nấu cơm cho anh.

Lương Yên đi vào nhà bếp, nhìn một vòng quanh bếp, sau đó cô đi ra rất nhanh, mang về mặt bất đắc dĩ nhìn anh, "Trong tủ lạnh trống rỗng! Anh không mua đồ để bù vào sao?"

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Mượn bông tai

Lương Yên đi vào nhà bếp, nhìn một vòng quanh bếp, sau đó cô đi ra rất nhanh, mang về mặt bất đắc dĩ nhìn anh, "Trong tủ lạnh trống rỗng! Anh không mua đồ để bù vào sao?"

Triển Mộ Nham mang dáng vẻ không đồng ý, "Lần trước tôi thấy phiền, nên bỏ rồi."

Từ ngày đó khi cô rời khỏi đi, anh thật sự cảm thấy bức bối, không tìm thấy gì để trút bực.

Hiển nhiên Lương Yên cũng hiểu rõ lần trước anh nói là lúc nào.

"Cho nên anh cũng không ăn cháo tôi nấu?"

"Ừ." Anh buông xuôi tay, ăn ngay nói thật.

Lương Yên đành chịu mà lắc đầu. Ngay cả hai bé con trong nhà cũng biết phải trân trọng đồ ăn!

"Tịch Lương Yên, về mặt này của cô là sao?" Về mặt đành chịu tựa như anh là một đứa trẻ bốc đồng, chuyện này qua thật khiến Triển Mộ Nham nhọc nhằn.

Lương Yên không muốn dạy dỗ anh, chỉ vừa chỉnh túi xách, vừa nói: "Anh giao chìa khóa trong nhà cho tôi, tôi ra siêu thị bên ngoài mua vài thứ về nấu cơm, anh nghỉ ngơi trên ghế sa lông một lát đi."

.....

Lương Yên rời đi đã lâu rồi, trái tim của Chân Niệm Niệm còn đang đập mạnh và loạn nhịp nhìn về phía huyền quan. (Huyền quan là khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách)

Trong nhóm bạn của Lương Yên cũng có người mắc hội chứng WIID...

Mộ Nham?! Chính là anh sao?

Bệnh tình của anh phát tác sao?

Nhưng mà vì sao anh gọi điện thoại cho Lương Yên, mà không gọi cho mình?!

Dường như tất cả chuyện này rất kỳ lạ!

Chân Niệm Niệm ngồi ở trên ghế sa lông, không khỏi nhớ tới sự không bình thường của Triển Mộ Nham trong nhà hàng đêm nay, nhớ tới chuyện xem mắt mà Nguyễn Tố vừa mới hỏi Lương Yên, tất cả mọi thứ đều liên quan tới nhau, Chân Niệm Niệm không ngồi yên nữa.

Cô ta chợt đứng dậy, đi lên căn phòng trên lầu để thay quần áo.

Chọn vài lần thì cô ta mới chọn được một bộ quần áo hơi vừa lòng. Cô ta nghiêng đầu đánh giá chính mình một vòng, có lẽ nếu ăn mặc như thế này thì Mộ Nham hẳn sẽ thích.

Sờ sờ lỗ tai trống rỗng, còn thiếu một đôi bông tai xinh đẹp. Mộ Nham cực kỳ thích bông tai trần châu, Chân Niệm Niệm muốn làm theo ý anh, nhưng cô ta chọn một vòng trong hộp trang sức nhưng cũng không tìm thấy một đôi phù hợp.

Cô đành phải mang bao tai, đi về phòng Lương Yên.

Khi cô gõ cửa đi vào, Vivi vừa vặn đang ở trong phòng, nhìn thấy cô ta thì cô bé ngoan ngoãn gọi: "Mẹ."

Niệm Niệm ôm đứa trẻ vào trong ngực, hỏi: "Bây giờ mẹ muốn đi ra ngoài, mẹ muốn tìm mẹ con để mượn bông tai, được không?"

"Đương nhiên là được." Cô bé rất hào phóng, giỡn ra khỏi ngực cô ta, "Con đi lấy cho mẹ."

"Ừ, cảm ơn Vivi."

Vivi nhanh chóng ôm một hộp trang sức ra, đặt trước mặt Niệm Niệm. Niệm Niệm liếc mắt một cái liền nhìn thấy bông tai trên châu nằm ở dưới cùng.

Được chế tác rất tinh xảo, độ sáng và độ trơn đều hoàn toàn hảo. Mặt trên còn khắc hai chữ cái tiếng Anh "L, Y", hiển nhiên là lấy chữ từ tên cô.

"Cho mẹ mượn đôi này được không? Lát nữa mẹ về thì sẽ trả lại." Niệm Niệm cầm nó trong tay rồi nhìn, có vẻ yêu thích không muốn buông tay.

Đôi bông tai này thật sự rất hợp với quần áo hôm nay của cô ta!

Vivi nâng lên cái cằm nhỏ, nhũn đôi mày đáng yêu lại, bộ dáng rất do dự, "Nhưng mà, đây là đôi bông tai mà mẹ thích nhất nha...Mẹ nói là do cậu tặng cho mẹ đó."

"Vậy à..." Niệm Niệm cũng không muốn đứa trẻ khó xử, cho nên đặt đôi bông tai lại, "Vậy mẹ chọn đôi khác là được!"

Vivi suy nghĩ một chút, lại đưa đôi bông tai kia đến trong tay mẹ, "Nhưng vẫn cho mẹ mượn nè! Yên Yên sẽ không trách Vivi, mẹ bảo bọn con không được keo kiệt!"

Niệm Niệm cong môi cười, hỏi lên gò má của Vivi.

"Cảm ơn Vivi." Thật là một đứa trẻ rộng rãi đáng yêu.

Hai mắt Vivi hí thành vầng trăng lưỡi liềm đáng yêu. Rất xinh xắn...

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đình Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Thay lòng đổi dạ sao

"Leng keng..."

Khi tiếng chuông cửa vang lên, Triển Mộ Nham đang đi ra khỏi phòng tắm. Chỉ tùy tiện mặc một cái áo tắm dài thoải mái mát mẻ trên người.

Lòng ngực quặn rũ như ản như hiện, có sự gọi cảm khó nói thành lời.

Con đau đầu đã giảm bớt không ít, ngay cả sắc mặt cũng trở nên tốt hơn rất nhiều. Nhưng mà anh thật sự là đói bụng muốn chết! May mà cô đã trở lại!

Khỏe môi anh khẽ nhếch, bước xuống mở cửa.

"Chìa khóa đâu? Không phải là cô..." Nói chưa xong hết.

Bóng người xuất hiện trước cửa nhà đột nhiên khiến anh dừng nói lại. Ánh sáng trong mắt hơi hơi chuyển động, sau đó anh mới mở miệng: "Sao cô lại tới đây?"

Chân Niệm Niệm nâng mắt mỉm cười, "Lúc này anh cho em là ai? Có ai muốn tới sao?"

"Không có." Anh nghiêng người, nhìn quần áo phong phanh trên người cô ta, anh khẽ nhũn mày, "Cô vào đi, bên ngoài lạnh lẽo."

Niệm Niệm vui sướng vì anh vẫn quan tâm mình, cô ta xoay người đi vào. Yên lặng nhìn quanh bốn phía, nhưng may mà cũng không có bóng dáng Lương Yên, càng không có đồ vật thuộc về cô.

Cô ta lại nhìn anh, sắc mặt của anh cũng rất tốt, không có đáng về bệnh tình phát tác.

Chẳng lẽ là do mình suy nghĩ nhiều sao?

"Cô đang nhìn cái gì đó?" Triển Mộ Nham phát hiện động tác nhỏ của cô ta nên hỏi.

"Không có gì." Niệm Niệm cười lắc đầu, rồi sau đó cô ta nhìn anh chăm chú, "Em chỉ cảm thấy đã lâu rồi không tới nơi này mà thôi. Cảm thấy có chút xa lạ."

Lời của cô khiến Triển Mộ Nham cũng đánh giá một vòng xung quanh theo cô ta, rồi sau đó, ánh mắt sâu sắc của anh liếc nhìn cô ta một cái, "Thời gian năm năm dài như vậy, người cũng sẽ thay đổi, huống chi cảnh vật xung quanh?"

Rất hiển nhiên, trong lời nói của anh có ý sâu xa.

Chân Niệm Niệm chỉ cảm thấy đáy lòng mình trở nên đắng chát, buông túi xách xuống, cô ta tiến lên một bước nhẹ nhàng ôm lấy Triển Mộ Nham, vui mặt thật sâu trong lòng ngực của anh, "Mộ Nham, cho tới giờ trái tim của em chưa từng thay đổi."

Cái ôm của cô ta mang theo nhiệt độ ấm áp. Sắc mặt của anh dịu đi rất nhiều, cúi đầu nhìn đỉnh đầu của cô ta, ánh sáng trong mắt trầm xuống, có thể lóng lánh thấy vài phản bất đắc dĩ, "Nhưng thân phận của cô lại thay đổi..."

"Bất cứ lúc nào em cũng có thể lấy lại sự tự do." Cô ta vội vàng trả lời. Hai tay ôm lấy anh chặt thêm rất nhiều, "Mộ Nham, anh nói cho em biết, lòng của anh có thay đổi không? Trong năm năm qua, anh có thích người phụ nữ khác không?"

Không có! Đương nhiên không có!

Trong năm năm qua, số người phụ nữ mà anh gặp nhiều vô số kể, nhưng thật sự không có người phụ nữ nào khiến anh động lòng.

Hơn nữa, mỗi khi đêm khuya, ba chữ "Chân Niệm Niệm" kia sẽ chóp lên trong đầu anh, khiến anh muốn ngừng mà không được. Rõ ràng anh đã biết cô ta đã kết hôn, nhưng vẫn không nhịn được.

"Mộ Nham, vì sao không trả lời em?" Cô ta chờ thật lâu nhưng không có được trả lời, Chân Niệm Niệm lo lắng ngẩng đầu lên từ trong lòng ngực của anh.

Triển Mộ Nham rũ mắt xuống để nhìn khuôn mặt của cô ta, anh đang muốn mở miệng, nhưng lại bởi vì đôi bông tai trên lỗ tai cô ta mà sững sờ cả người.

Đôi bông tai trên tai trái của cô ta rõ ràng chính là đôi bông tai mà anh mất đi!

"Cô lấy đôi bông tai này từ đâu ra?" Không trả lời câu hỏi lúc trước của cô, còn hỏi ngược lại. Anh đưa tay đẩy phần tóc bên phải của cô, thế mà nơi đó cũng có một bông tai giống hệt! Đây là một đôi sao?!

Anh đưa tay gỡ nó ra, ở trên có khắc chữ "Y", anh nói: "Tôi vẫn luôn giữ cái bông tai này, trừ Tịch Lương Yên ra thì không ai có thể lấy nó đi, nhưng mà bây giờ, tại sao nó lại nằm trong tay cô?"

Chân Niệm Niệm nhìn anh một cách kỳ lạ.

Ánh mắt khiếp sợ của anh khiến Chân Niệm Niệm dấy lên thắc mắc trong lòng.

Rất hiển nhiên, đôi bông tai này chắc chắn có ý nghĩa không tầm thường đối với Mộ Nham! Hơn nữa, Lương Yên cũng coi nó là thứ quý giá!

Chẳng lẽ, đã có chuyện gì đó xảy ra khác nhau giữa bọn họ sao?

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Nó là của em

Nghĩ vậy, nên Triển Mộ Nham mới hỏi ' Từ đâu mà em có nó ', Chân Niệm Niệm liền trả lời: "Là của em mà."

"Em?" Triển Mộ Nham ngạc nhiên nhìn Chân Niệm Niệm.

"Phải Tịch Lương Yên đã thấy em đeo đôi bông tai này, Lương Yên biết cái bông tai này đối với em rất quan trọng. Cho nên lúc nhìn thấy một cái ở chỗ anh, không nhịn được liền giúp em lấy về, vừa lúc gom thành một đôi." Niệm Niệm ôm thái độ thờ một lần.

Triển Mộ Nham giữ chặt cái bông tai, nhìn Niệm Niệm bằng ánh mắt thâm trầm. Niệm Niệm có chút khó chịu lại gỡ cái bông tai kia xuống, bỏ vào trong lòng bàn tay Triển Mộ Nham, trên mỗi cái bông tai khắc một chữ 'L' cùng 'Y'.

“Anh biết hai chữ này có ý nghĩa gì không?”

Triển Mộ Nham không hiểu nhìn Niệm Niệm.

“‘L’ đại biểu ‘LOVE’, mà ‘Y’ đại biểu ‘Nham’ —— cũng chính là anh.” Niệm Niệm thở phào một hơi, nhìn Triển Mộ Nham thâm tình, rồi giơ hai tay ôm lấy Triển Mộ Nham, “Mộ Nham, năm năm này mặc dù chúng ta không ở cùng nhau, nhưng em chưa từng quên anh!”

“Niệm Niệm, buổi tối năm năm trước, quả thực là em sao!” Triển Mộ Nham nghĩ là không phải, trong ấn tượng của Triển Mộ Nham, cảm giác lúc đó căn bản không phải Niệm Niệm.

Nhưng là, lúc đó Triển Mộ Nham đã uống say rồi! Làm sao có thể dựa vào mùi hương để phân biệt ra một người?

“Là em. Mộ Nham, xin lỗi, em đã không nói sớm cho anh biết.....” Long mi Chân Niệm Niệm run rẩy, dùng sức ôm chặt Triển Mộ Nham.

Triển Mộ Nham khẽ lùi ra một chút, nắm cầm Chân Niệm Niệm, nâng mặt Chân Niệm Niệm lên, ánh mắt đầy tình ý “Mấy năm nay, anh chưa một ngày nào quên được đêm hôm đó! Anh cho là, em đã đi Mĩ rồi, không ngờ còn có thể gặp em ở trong khách sạn kia!”

Khách sạn?

Triển Mộ Nham và Tịch Lương Yên ở trong khách sạn đã làm chuyện gì? Tại sao Triển Mộ Nham lại không nhớ rõ đối phương là ai?

Niệm Niệm mấp máy môi, rồi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười khổ “Em định đi Mĩ, nhưng em sợ mình sẽ hối hận. Nên nhìn không được quay trở lại tìm anh! Anh...”

Chân Niệm Niệm chần chờ một lát, rồi tiếp tục hỏi: “Thì ra, anh quên người đêm hôm đó là em sao?”

Triển Mộ Nham cười, vuốt ve gương mặt của Niệm Niệm “Đồ ngốc, em quên đêm hôm đó, anh uống say như chết ah. Sáng sớm tỉnh lại, thì em đã đi rồi, anh chỉ thấy cái bông tai này rớt trên sàn nhà thôi.”

Thì ra là như vậy.....

Chân Niệm Niệm thấp thỏm này giờ, cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút.

Có thể tưởng tượng ra đêm kia Triển Mộ Nham và Tịch Lương Yên đã.....

Tìm Chân Niệm Niệm, vừa đau, vừa buồn đến khó chịu, cô ta muốn nói cái gì đó, nhưng đã nghe Triển Mộ Nham dịu dàng mở miệng nói trước.

“Một đêm kia có phải em rất khó chịu không? Xin lỗi, anh uống say quá, cho nên có chút thô bạo. Làm lần đầu tiên của em hồng bết như thế, anh thật sự quá khốn kiếp!”

Quả là như thế!

Quả nhiên, ngay từ năm năm trước bọn họ đã.....

Niệm Niệm cảm thấy trong lòng như bị dao đâm vào từng chút từng chút, đau đến khó có thể thở được. Nhưng vẫn không thể không nặn ra nụ cười, nước mắt đọng lại ở khóe mắt “Không sao. Mộ Nham, em không trách anh. Muốn trách chỉ có thể trách em không nên quyết định đi Mĩ thôi.....”

Xuyên thấu qua màn nước mắt mờ hồ, Chân Niệm Niệm nhìn Triển Mộ Nham, giọng cơ hồ như van xin “Mộ Nham, anh hôn em đi, có được không?”

Đừng hôn bất kỳ một cô gái nào khác nữa.....

Bao gồm, cả Tịch Lương Yên!

Triển Mộ Nham nhìn đôi mắt đắm lệ của Chân Niệm Niệm. Bộ dạng van xin giống như đúc trong quá khứ, yếu ớt đến mức khiến anh ta không có cách nào để từ chối.

Nâng cầm Chân Niệm Niệm lên, nụ hôn của anh ta chậm rãi dán lên.

Xa cách năm năm, lẽ ra phải là kích tình, cuồng nhiệt, nhưng tại sao anh không có cảm giác đặc biệt gì là sao?

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Một màn cảnh xuân

Triển Mộ Nham chỉ cho là do quá lâu không ở cùng nhau.

Còn Chân Niệm Niệm thì bởi vì nụ hôn này, mà cảm động đến nghẹn ngào. Cô ta nhón chân lên, nhiệt tình hôn đáp trả lại anh.

Bàn tay nhỏ bé của cô ta, còn thò vào trước ngực Triển Mộ Nham khiêu khích.

Da thịt cùng da thịt chạm nhau, khiến ánh mắt Triển Mộ Nham thay đổi.

Chân Niệm Niệm giống như được kích lệ, không kịp chờ đợi vội vàng cởi ra đai áo bên hông Triển Mộ Nham, đem áo choàng tẩm trên người Triển Mộ Nham cởi xuống.

Chân Niệm Niệm vội vàng, lại khiến Triển Mộ Nham cau mày, bắt bàn tay của Chân Niệm Niệm lại. Chân Niệm Niệm thấy vậy liền khóc lên “Mộ Nham, đừng từ chối em có được không? Năm năm trước, lần đầu tiên của chúng ta không hoàn mỹ, cho nên, em muốn có một kỉ niệm hoàn mỹ hơn, có được không anh?”

Nhắc tới chuyện năm năm trước, tay Triển Mộ Nham hơi buông lỏng, áy náy tràn ra.

Chân Niệm Niệm thừa dịp này, hôn lên lồng ngực Triển Mộ Nham, khéo léo ngấm vào một bên đầu ngực của Triển Mộ Nham

Dụ hoặc như vậy, chỉ sợ là không có mấy người đàn ông có thể thừa nhận!

Triển Mộ Nham cũng vậy, trong chớp mắt, Triển Mộ Nham bị Chân Niệm Niệm đè ra ghé sa lon. Chân Niệm Niệm còn chủ động bò lên trên người Triển Mộ Nham

Chân Niệm Niệm không phải người phóng khoáng như vậy, nghiêm chỉnh mà nói, cô ta còn là người truyền thống bảo thủ, nhưng mà tối nay, Chân Niệm Niệm không muốn như vậy nữa!

Cô ta chỉ muốn muốn đem người đàn ông này chiếm thành của riêng mình! Triển Mộ Nham không thể là của người khác!

.....

Tịch Lương Yên xách theo một túi đầy thức ăn vừa mua ở siêu thị, lấy chìa khóa ra.

Không biết đầu của Triển Mộ Nham đã bớt đau chưa. Lúc này, sợ rằng anh đã ngủ rồi!

Nghĩ tới Triển Mộ Nham, Tịch Lương Yên lại cảm thấy trong lòng có một loại ngọt ngào khó nói lên lời.

Không kịp mở cửa ra hết, cô đã quơ quơ túi thức ăn trong tay “Tôi về rồi đây! Mua toàn món anh thích.....”

Lời còn chưa nói hết, một tiếng “Bịch ——” thật lớn đã vang lên.

Túi đồ ăn rơi xuống đất.....

Trên ghé sa lon, cảnh xuân vô hạn. Dưới ghé sa lon, áo choàng tẩm cùng áo quần nữ giới quần cùng nhau.

Triển Mộ Nham và Niệm Niệm,.....

Cả người Tịch Lương Yên run lên. Nước mắt, muốn tràn ra, nhưng cô cắn chặt môi, buộc mình đem nước mắt nuốt trở về!

Cô thật là một đứa ngốc!

Cô biết rất rõ Triển Mộ Nham yêu một người khác rất sâu đậm, tại sao còn phải bởi vì một cuộc điện thoại của anh, mà ngây ngốc chạy tới chỗ này ngay như vậy, còn bỏ qua cuộc hẹn với một người đàn ông khác nữa?

Tại sao chỉ cần Triển Mộ Nham kêu đói, cô liền ngây ngốc chạy ngay đến siêu thị, chọn tràn đầy một túi toàn món Triển Mộ Nham thích chứ?

Mới vừa rồi, còn ngu ngốc lo lắng cho bệnh tình Triển Mộ Nham nữa chứ! Rõ ràng Triển Mộ Nham rất khỏe, còn có thể cùng chị dâu cô lăn giường mà!

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83-1: Yêu cô ấy? 1

Túi đồ rơi xuống, kinh động đến hai người trên ghế sa lon. ~

Triển Mộ Nham quay ra thấy Tịch Lương Yên đang đứng ở cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như không có một chút máu.

Triển Mộ Nham sững sờ, cơ hồ đẩy Chân Niệm Niệm ra ngay lập tức.

Niệm Niệm cũng không ngờ Tịch Lương Yên lại đột nhiên xuất hiện như vậy, vội vàng chỉnh sửa lại quần áo không ngay ngắn trên người. Triển Mộ Nham thì đã lấy áo choàng tắm rơi trên đất mặc vào.

Triển Mộ Nham trầm mặt, nhanh chân muốn đi ra cửa.

Tịch Lương Yên thấy Triển Mộ Nham muốn đi qua, mới đột nhiên lấy lại tinh thần. Vội vàng cười nói: "Xin lỗi, quấy rầy hai người rồi... Tôi đi trước..."

Miệng cười nhưng bên trong đôi mắt lại ngậm đầy nước mắt, chặt vật không thể tưởng tượng nổi.

Triển Mộ Nham nhú mày lại.

Tịch Lương Yên quay người, định bỏ chạy. Một màn này, thật quá tàn nhẫn, tàn nhẫn đến mức làm cho lòng của cô vỡ tan.

Thế nhưng cô có tư cách gì đâu!

Giữa cô và Triển Mộ Nham, ngoại trừ cái đêm năm năm trước kia, không có gì ngoài hai đứa con không thể nhận ba.

Cũng chỉ có mình cô ngốc nghếch chờ đợi mà thôi!

Hiện tại Niệm Niệm cùng Triển Mộ Nham rốt cục đã ở cùng một chỗ, đến lúc cô và anh trai cũng nên thôi lui rồi!

Triển Mộ Nham theo bản năng giữ chặt lấy tay Tịch Lương Yên. Vừa nghĩ tới chuyện anh mới vừa cùng Niệm Niệm quần quýt lấy nhau, Tịch Lương Yên lại cảm thấy trong lòng đau muốn chết, ra sức tránh ra.

Nhưng nghĩ đến cái gì đó, cô lại đột nhiên quay đầu, nhìn Chân Niệm Niệm "Chị dâu, đêm nay em sẽ khuyên anh trai ly hôn với chị! Chắc đây cũng là lần cuối cùng em gọi hai tiếng 'Chị dâu' này rồi!"

Chân Niệm Niệm rú mắt xuống "Thật xin lỗi..."

Tịch Lương Yên không muốn nói thêm gì nữa, trước lúc nước mắt rơi ra ngoài, cô xoay người chạy đi.

Nhìn bóng lưng, cùng ánh mắt mờ mịt kia, Triển Mộ Nham cảm thấy ngực xiết chặt, anh chau mày lại, vô ý thức định đuổi theo Tịch Lương Yên ra ngoài.

Nhưng sau lưng, một đôi tay nhẹ nhàng ngăn Triển Mộ Nham lại "Mộ Nham!"

Triển Mộ Nham dừng lại, quay đầu, nhìn Chân Niệm Niệm bằng ánh mắt phức tạp.

"Anh yêu cô ấy? Nên sợ cô ấy hiểu lầm sao?"

Liên tiếp hai câu hỏi, khiến Triển Mộ Nham chần động.

Yêu? Anh yêu Tịch Lương Yên sao? Đó không phải là chuyện cười chứ!

Nhưng nếu đã không yêu, thì tại sao anh lại muốn đuổi theo Tịch Lương Yên?

Không phải là Tịch Lương Yên cho là anh và Niệm Niệm có cái gì sao? Đã vậy anh cần gì phải tận lực đuổi theo giải thích?

Nghĩ như thế, Triển Mộ Nham không có dự định đuổi theo nữa, chỉ là trong lòng lại tự dung bức bối không thôi.

Nhất là nụ cười cuối cùng kia, càng làm cho anh nôn nóng.

Triển Mộ Nham nắm chặt nắm đấm, buộc mình nhìn xuống xúc động, nhìn Chân Niệm Niệm "Em đi về trước đi, có chuyện gì, chúng ta hãy nói sau."

Cho dù Triển Mộ Nham không thừa nhận, thế nhưng Niệm Niệm cũng đã nhìn ra —— Tịch Lương Yên ở trong lòng của Triển Mộ Nham tuyệt đối có một vị trí không hề bình thường!

Dù Triển Mộ Nham không hề biết đêm năm năm trước là Tịch Lương Yên!

Trong lòng Niệm Niệm rất khó chịu, nhưng không có lập tức đi ngay, mà ngược lại ngồi xổm xuống, chậm rãi dọn dẹp đồ ăn Tịch Lương Yên làm rơi xuống đất.

Niệm Niệm nhìn thoáng qua. Tất cả đều món ăn mà Triển Mộ Nham thích. Rất hiển nhiên, Tịch Lương Yên rất quen thuộc đối với Triển Mộ Nham, mà cũng rất để ý đến Triển Mộ Nham!

Tay Niệm Niệm không khỏi nắm chặt hơn một chút, cô ta mím mím môi rồi nói "Mộ Nham, đêm nay trở về, em sẽ nói chuyện ly hôn với Khuynh Viễn."

Triển Mộ Nham vốn đang cảm thấy tâm phiền ý loạn, giờ nghe Niệm Niệm nói như vậy, lẽ ra anh phải vui vẻ hơn mới đúng, thế nhưng không hiểu sao Triển Mộ Nham lại thấy không vui một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83-2: Yêu cô ấy? 2

Triển Mộ Nham chỉ ngồi xổm xuống, dọn dẹp cùng Niệm Niệm, rồi nhìn Niệm Niệm nhân nhạ hỏi: "Em suy nghĩ kỹ càng rồi chứ?"

Chân Niệm Niệm sâu kín thở dài, trong mắt là vô tận thê lương "Từ khi gả cho Khynch Viễn, em chưa bao giờ thấy vui vẻ."

Triển Mộ Nham nhú mày lại "Anh ta đối xử với em không tốt sao?"

Nghe tịch Tịch Lương Yên nói, Khynch Viễn không yêu Niệm Niệm.

"Không phải là không tốt, thế nhưng đúng là không tốt." Niệm Niệm lắc đầu, nhẹ nhàng mở miệng.

Đơn giản mấy câu, lại giống như rút ra hết khí lực để nói "Nếu như lạnh lùng cũng tính là một loại ngược đãi, vậy thì Khynch Viễn đã ngược đãi em ba năm. Sống cùng với Khynch Viễn, em giống như là quả phụ vậy, làm ba mẹ chồng tưởng rằng em không thể sinh đẻ được."

Quả phụ sao?

Ba năm này, hai người thế nhưng không có bất kỳ quan hệ vợ chồng gì sao?

Triển Mộ Nham dừng động tác lại, nhìn Chân Niệm Niệm ngạc nhiên.

Như vậy cũng có thể xem như vợ chồng ah?

"Đã như vậy, lúc trước tại sao anh ta còn muốn cưới em?" Triển Mộ Nham vì Chân Niệm Niệm bất bình.

Niệm Niệm thu dọn xong, thì đứng dậy. Triển Mộ Nham cũng đứng dậy theo.

"Bởi vì, với anh ta cưới ai cũng vậy thôi. Đời này, anh ta không thể cưới được người anh ta yêu thương. Cưới em, bất quá là vì để cha mẹ của anh ta an tâm mà thôi." Cô chỉ là một quân cờ hèn mọn.

Ở trong tay ba mẹ, là một quân cờ. Mà ở trong mắt chồng, cũng chỉ là một quân cờ!

Triển Mộ Nham cau mày, không nói gì.

Chân Niệm Niệm lại ném thêm một câu vô cùng khiếp sợ: "Tịch Khuynh Viễn yêu em gái của anh ta —— Tịch Lương Yên. Mộ Nham, thư ký của anh thật ưu tú nha, vì sao ngay cả anh ruột cũng yêu cô ta chứ?"

...

Chân Niệm Niệm đi về rồi, Triển Mộ Nham vẫn còn giật mình ngồi ở trên ghế sa lon, ngây ngẩn.

Trên bàn, là đồ ăn Tịch Lương Yên mua. Nhìn qua đồng kia, Triển Mộ Nham chỉ cảm thấy ngực đau phát hoảng.

Ngực anh như bị bông chặn lại, hô hấp cũng khó khăn.

Tịch Khuynh Viễn yêu Tịch Lương Yên sao, chuyện này Tịch Lương Yên có biết không? Nếu như biết, thì Tịch Lương Yên sẽ có suy nghĩ gì?

Triển Mộ Nham buồn bực phát hiện trong đầu anh toàn là hình ảnh Tịch Lương Yên, anh không có cách nào tiếp tục ở nhà nữa, lấy chìa khóa xe, cầm áo khoác đi ra ngoài.

*

Rời khỏi biệt thự của Triển Mộ Nham, Chân Niệm Niệm lái xe thẳng về nhà.

Trên đường đi, trong đầu cô ta đều là chuyện năm năm trước giữa Triển Mộ Nham và Tịch Lương Yên.

Năm năm trước, không ngờ người cùng Tịch Lương Yên trước ngày tổ chức đám cưới, lại là Mộ Nham.

Như vậy...

Hai đứa bé trong nhà kia...

Nghĩ đến VIVI và QQ, Chân Niệm Niệm đau đầu vô vô trán. Rất hiển nhiên, hai đứa bé kia thoát không khỏi liên quan với Mộ Nham! Chỉ có Mộ Nham vẫn còn mơ màng không biết gì thôi.

Nhưng Tịch Lương Yên đến cùng đang nghĩ gì, rõ ràng trên tay có một quân bài tốt như vậy, vì cái gì không dám ngả bài với Mộ Nham?

Đến cùng Tịch Lương Yên muốn gì đây?

Càng nghĩ, Chân Niệm Niệm càng thấy bất an, không dám tưởng tượng tiếp, nếu Mộ Nham biết anh có con, sẽ như thế nào đây.

Nhất định phải lập tức trở về nói chuyện với Tịch Lương Yên mới được!

Tốc độ xe trực tiếp lên đến 150km/h. Một phút Chân Niệm Niệm cũng chờ không nổi nữa!

*

Từ trong biệt thự Triển Mộ Nham đi ra, nhìn người xe trên đường náo nhiệt như nước, Tịch Lương Yên lại mờ mịt không biết nên đi đâu.

Nước mắt, không thể không chế rơi xuống, trước mắt đã sớm mờ hồ, nhưng vẫn không thể quên được một màn kia.

Tìm cô đau nhưc...

Dọc theo đường đi, gió quạt tới, lạnh đến mức làm cho cô run rẩy.

Tịch Lương Yên ôm chặt thân mình, một giọt mưa rơi trúng chóp mũi cô, vậy mà so với nước mắt còn lạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83-3: Yêu cô ấy? 3

Người đi trên đường đều vội vàng chạy đi tìm chỗ núp hoặc chạy nhanh về nhà, chỉ có Tịch Lương Yên, như đứa trẻ cơ nhỡ, chậm rãi bước đi, mặc cho nước mưa dội cho ướt đầm.

Một chiếc xe màu đỏ thẩm lướt qua bên người cô nhanh như tên bắn, làm tăng tăng bọt nước bắn lên người cô, nhưng cô cũng không ngẩng đầu lên nhìn lấy một cái.

Chiếc xe kia, phóng qua, rồi lại đột nhiên phanh gấp, lui trở về. Ở trong màn mưa vạch ra một đường cua xinh đẹp.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt đẹp mê hoặc. Giọng của người đàn ông đó ở trong mưa, như dòng suối ấm áp "Tịch Lương Yên, có phải là cô không?"

Ai đang gọi mình ah?

Tịch Lương Yên thật thà ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt kia thì có chút ngạc nhiên. Hình như nhìn hơi quen...

"Thật hăng hái a, ngay cả dù cũng không thêm cảm nữa." Liên Thiếu xác định đúng là Tịch Lương Yên, bởi vì tình cờ gặp phải nên tâm tình cũng không tệ lắm.

Lần trước ở trên yến hội, cô là người duy nhất làm anh ta nhớ kỹ.

Liên Thiếu cũng không xuống xe, chỉ mời Tịch Lương Yên lên xe "Đi đâu vậy? Tôi đưa cô đi."

Suy nghĩ một hồi lâu, Tịch Lương Yên mới nhớ ra người trước mắt này "Liên Thiếu?"

Liên Thiếu từ chối cho ý kiến, nhún nhún vai.

Tịch Lương Yên vừa định từ chối sự giúp đỡ của anh ta —— vì cô muốn một mình đi giải sầu một chút, bộ dạng cô bây giờ chật vật như vậy nên không muốn để cho người quen biết trông thấy. Nhưng, còn chưa kịp nói, thì đã nghe sau lưng truyền đến tiếng còi xe ‘Bim bim bim——’.

Tịch Lương Yên quay đầu lại nhìn, cách màn mưa dày nặng, nhưng cô vẫn mơ hồ nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc—— là xe của Triển Mộ Nham..

Sao Triển Mộ Nham lại ở chỗ này?

Cô sẽ không ngạc nhiên cho là anh đang đi tìm mình, chắc chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau thôi...

Nhưng, cho dù là ngẫu nhiên, hiện tại Tịch Lương Yên cũng không muốn nhìn thấy Triển Mộ Nham, càng không muốn bị Triển Mộ Nham nhìn thấy bộ dạng này của cô.

Không cần cân nhắc nữa, Tịch Lương Yên kéo cửa xe thể thao màu đỏ ra, ngồi xuống ghế phụ.

Giờ phút này, Tịch Lương Yên chỉ muốn cách Triển Mộ Nham càng xa càng tốt...

Nhìn Tịch Lương Yên giống như lên xe của anh ta để chạy trốn vậy, Liên Thiếu dù bận vẫn ung dung nhìn qua kính chiếu hậu, lười biếng gõ lên tay lái hỏi: "Nhà cô ở đâu?"

"Nhà?" Tịch Lương Yên mê mang thì thào. Bộ dạng này cô có thể về nhà sao? Toàn thân cô ướt đẫm, trở về không phải sẽ làm cho cả nhà lo lắng sao? Huống chi, đêm nay, cô không muốn nhìn thấy Niệm Niệm...

"Có thể đưa tôi đến khách sạn nào đó không?" Tịch Lương Yên hỏi.

"Khách sạn? Cô nhất định muốn đến đó hả?" Liên Thiếu nhíu nhíu mày. Nếu là bình thường có cô gái nào đó nói với anh ta lời này, anh ta nhất định sẽ cho là ám hiệu.

Nhưng bộ dạng của Tịch Lương Yên trong cái giờ phút này, khiến anh ta không dám suy nghĩ nhiều.

Tịch Lương Yên gật đầu, nhìn Liên Thiếu nói "Xin lỗi, làm xe anh bán hết rồi."

"Không sao, có người dọn dẹp mà." Liên Thiếu đưa tay điều chỉnh nhiệt độ trong xe lên, rồi hỏi: "Đằng sau hình như là sếp của cô."

Tịch Lương Yên cúi đầu xuống, không dám quay đầu nhìn lại. Sợ chỉ vì cái nhìn kia, lại tiếp tục chờ mong vô vọng.

Liên Thiếu lại hỏi tiếp: "Có muốn tôi cắt đuôi anh ta không?"

"Có..." Tịch Lương Yên trả lời, nhẹ như bông.

Chớp mắt tiếp theo, Liên Thiếu liền phóng xe đi. Trong màn mưa, nghe được đủ tiếng chửi loạn thất bát tao, còn có người thò đầu ra khỏi xe chửi rủa nữa.

Tốc độ xe vượt qua mức cho phép. Tịch Lương Yên lại giống như hoàn toàn không phát hiện ra, chỉ im lặng tựa đầu lên cửa sổ xe, nhìn ra bên ngoài.

Ánh sáng bên ngoài, lại phản chiếu lên gương mặt tái nhợt của Tịch Lương Yên.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84-1: Đưa đến khách sạn 1

Triển Mộ Nham đi ngay phía sau chiếc xe thể thao màu đỏ kia, sắc mặt anh cực kỳ khó coi.

Tịch Lương Yên rõ ràng đã nhìn thấy anh, thế mà còn lên xe của một người đàn ông khác! Nếu như anh nhớ không lầm, thì biển số xe kia, hẳn là xe Liên Thiếu.

Bọn họ có quan hệ gì?

Chức xe thể thao kia vượt đèn đỏ, biến mất tại góc rẽ, Triển Mộ Nham nóng nảy đập lên tay lái, thất bại nhìn chiếc xe kia biến mất ngay trong tầm mắt của mình.

Tâm trạng Triển Mộ Nham rất tồi tệ!

Giống như tình huống hồngбет tôi nay vậy!

*

Cắt đuôi được chiếc xe đi theo phía sau, Liên Thiếu mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Không ngờ kỹ thuật lái xe của Triển Mộ Nham cũng không phải dạng vừa! Vậy mà có thể đuổi theo anh ta xa như vậy. Nếu như không nhờ đèn đỏ, thì Liên Thiếu một người xuất thân là tay đua xe chuyên nghiệp cũng không nắm chắc có thể cắt đuôi Triển Mộ Nham nhanh như vậy.

"Ày, cô lau tóc đi. Ướt nhẹp, nhìn rất đáng thương ah."

Mắt Lương Yên tối sầm lại, khăn mặt Liên Thiếu ném qua trực tiếp trùm lên đầu cô luôn.

Khăn mặt mang một mùi cỏ xanh thơm mát. Lương Yên lấy xuống, lau tóc, trong lòng còn cảm kích liếc Liên Thiếu một cái nói "Cảm ơn."

"Tiện tay thôi mà." Liên Thiếu xem thường nhún nhún vai "Nếu không phải nhận ra cô, tôi cũng sẽ không dừng xe. Sao thế? Lại giận đối với sếp cô ah?"

Giận đối?

Cô làm gì có tư cách để giận đối với Triển Mộ Nham chứ?

Lương Yên lắc đầu, trả lời ngắn gọn: "Không phải."

Liên Thiếu nhìn qua khuôn mặt nhỏ bị thương của Tịch Lương Yên, nghĩ đến bộ dáng lần trước cô bị một cô gái khác bắt nạt, ánh mắt phát ra một tia sáng.

Cô gái ngu xuẩn này, làm sao bộ dạng lúc nào cũng như bị người khác bắt nạt vậy chứ, giả bộ để làm cho người khác đau lòng sao?

Liên Thiếu âm thầm thở dài một tiếng, cởi áo khoác trên người ra, ném qua cho Tịch Lương Yên.

"Cô mặc vào tạm đi."

Hơi ẩm lan tỏa trong lòng bàn tay, trong hơi thở còn có mùi cỏ xanh kia. Lương Yên giật mình lo lắng nhìn qua Liên Thiếu, đẩy áo khoác trở về, nói nhỏ: "Tôi không lạnh. Anh cứ mặc đi!"

Liên Thiếu liếc Tịch Lương Yên một cái, rồi chỉ chỉ vào môi của mình "Đừng giả bộ, môi cô đông cứng rồi kìa. Nhanh mặc vào đi!"

Liên Thiếu kiên trì, Lương Yên cũng không từ chối nữa. Ngoan ngoãn đem áo khoác mặc vào.

Ấm áp cuốn tới, thế nhưng giờ phút này, ấm áp hơn nữa, cũng không thể làm ấm được lòng của cô...

*

Lo lắng Tịch Lương Yên mặc quần áo ướt sẽ bị cảm mạo, cho nên Liên Thiếu cũng không dám lái xe đi quá xa, cũng may khách sạn của anh ta cách chỗ này cũng không xa.

Lúc xe đến khách sạn, Lương Yên đã nhắm hai mắt lại, an tĩnh tựa vào cửa xe ngủ thiếp đi.

Dù vậy, cũng có thể thấy được trên mi mắt cô còn treo vệt nước mắt.

Ông ánh long lanh, làm cho người ta nhìn không được mà yêu thương.

Liên Thiếu nhìn Tịch Lương Yên, có chút bất đắc dĩ, lắc lắc đầu. Do dự một chút, cuối cùng vẫn đưa tay đẩy Lương Yên "Ha ha, tỉnh tỉnh."

Lương Yên vốn chỉ định nghỉ ngơi một chút, nên Liên Thiếu vừa đẩy, cô lập tức tỉnh ngay. Mông lung mở mắt ra, nhìn khách sạn.

Dưới ánh đèn, khách sạn sáng lấp lóe. Bên kia, Liên Thiếu đã đẩy cửa xe ra xuống dưới, đem chìa khoá tiện tay vứt cho nhân viên, dẫn đầu đi vào đại sảnh.

Nhìn qua bóng lưng tiêu sái kia, Lương Yên có chút run sợ.

Ngơ ngơ ngác ngác chạy đến, ngơ ngơ ngác ngác gặp gỡ Liên Thiếu. Dường như hai lần cô chạt vật nhất, đều gặp anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 84-2: Đưa đến khách sạn 2

"Còn phát ngốc cái gì ở đó nữa?" Liên Thiếu đã tiến vào cửa xoay, đứng tại đó ngoắc ngoắc tay.

"A, tôi vào ngay." Lương Yên đẩy cửa xe ra, chạy vào.

"Liên Thiếu, hoan nghênh anh đến." Giám đốc khách sạn thấy Liên Thiếu đến, thì tranh thủ thời gian chạy ra chào hỏi.

Chào hỏi xong lại hướng ra phía sau gật đầu với Lương Yên, xem như chào hỏi.

Mặc dù phụ nữ của Liên Thiếu thành đàn, nhưng chân chính đưa đến chỗ này thuê phòng xưa nay lại chưa từng có. Cô gái trước mắt này, là người đầu tiên! Cho nên, mọi người không khỏi nhìn thêm một chút.

Liên Thiếu chỉ coi như không biết những tâm tư này của mọi người, hướng về phía quản lý phát phát tay "Cho tôi một gian phòng, sau đó ông cứ đi làm việc của mình tiếp đi."

"Vâng." Quản lý đáp một tiếng, rồi để cho người đi sắp xếp.

Lương Yên lấy thẻ từ trong túi ra định trả tiền phòng, thì Liên Thiếu buồn cười ngăn cô lại "Được rồi, đêm nay để tôi trả cho."

Lương Yên lại kiên trì lắc đầu nói "Không được, đêm nay anh đã giúp tôi quá nhiều rồi!"

Dáng vẻ chăm chú kia, thể mà rất đáng yêu.

Mắt phượng của Liên Thiếu cong cong, ý cười càng sâu hơn.

Khom người mời Lương Yên đi về phía thang máy "Tôi mang con gái tới đặt phòng, chưa bao giờ để con gái phải xuất tiền ra trả tiền phòng đâu."

Lương Yên nhìn chằm chằm cái ót của Liên Thiếu, uốn nắn lại "Chúng ta không phải đang đi đặt phòng!"

"Có gì khác nhau đâu!" Bộ dáng Liên Thiếu rất tùy tiện.

"Khác biệt rất lớn đấy!" Lương Yên kiên trì.

Liên Thiếu bất đắc dĩ trợn trắng mắt, không thèm tranh luận với cô nữa.

*

Vào phòng, Liên Thiếu nhìn khắp nơi một vòng, mới gật đầu yên tâm. Từ ngoài ban công đi vào, thấy Lương Yên vẫn còn đứng giữa phòng, không được tự nhiên nhìn anh ta.

"Sao cô còn chưa cởi quần áo ra?"

Cái gì?

Lương Yên nhìn chằm chằm Liên Thiếu cảnh giác, vô ý thức đem quần áo trên người túm chặt.

Nhìn bộ dáng đề phòng của cô, mặt Liên Thiếu đột nhiên giãn ra cười lên.

Lương Yên quả thực không hiểu nhìn chằm chằm mặt. Đến cùng có gì đáng cười chứ?

Liên Thiếu bỗng nhiên thu liễm ý cười, vòng tay trước ngực từng bước một tới gần cô, trong đôi mắt phượng mang theo tia tà ác "Tính đi tính lại tôi đã giúp cô hai lần, không phải cô nên báo đáp tôi sao?"

Lương Yên cũng không phải còn bé bỏng gì. Lấy tay ngăn anh ta lại "Ngày mai tôi nhất định sẽ mua quà cảm ơn anh."

Liên Thiếu cười xấu xa, cố ý trêu đùa "Quà tôi mới không có thêm. Như vậy đi, cô ở chỗ này nhảy thoát y, xem như là để cảm ơn."

Thoát y?! Thoát cái đầu anh!

Lương Yên cực kỳ buồn bực, cầm túi xách, định bỏ đi.

A, cô gái này tính tình còn không nhỏ nha!

Liên Thiếu cười cười ngăn Lương Yên lại "Ê, tôi đùa cô thôi mà!"

Lương Yên quay đầu lại nhìn Liên Thiếu. Thấy bộ dáng Liên Thiếu vô tội lại vô hại, nên Lương Yên có chút mê mang.

Liên Thiếu nhìn Lương Yên từ trên xuống dưới một vòng rồi nói "Áo quần cô phải đem đi giặt, cho nên cô tranh thủ thời gian cởi ra đi. Còn nữa, đừng trách tôi không nhắc nhở cô, cô còn không đi tắm rửa, thì mai sẽ bị cảm thật đấy."

Cho nên nói, kỳ thật anh ta chỉ quan tâm cô thôi?

Cô đã hiểu lầm anh ta rồi.

Cũng may Liên Thiếu cũng không thêm đề ý, chỉ phát phát tay, rồi đi ra ngoài trước.

Cả phòng, lập tức chỉ còn lại Lương Yên. Căn phòng lớn như vậy, mà không có thêm một ai, an tĩnh làm cho lòng người hốt hoảng.

Áo quần dính ở trên người, cực kỳ khó chịu.

Lương Yên lấy điện thoại ra, thấy một đồng cuộc gọi nhờ thì càng thêm đau khổ. Một phần là Chân Niệm Niệm gọi, một phần là Triển Mộ Nham.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84-3: Đưa đến khách sạn 3

Giờ phút này bọn họ vẫn còn ở cùng nhau sao? Cô không nghĩ ra được lí do, bọn họ gọi điện thoại tìm cô để làm gì. Có lẽ, là cầu xin cô đừng đem một màn kia nói cho ba mẹ cô biết!

Lương Yên nghĩ không ra lý do nào khác, cũng không muốn đề ý nữa, gọi điện thoại cho mẹ cô luôn.

"Yên Nhi, con đang ở đâu vậy? Biết mấy giờ rồi không?" Điện thoại mới kết nối, mẹ cô đã oán trách ngay.

Lương Yên vội như. Nhưng vẫn cố gắng trấn định mở miệng: "Mẹ! Đêm nay con phải tăng ca, nên không về được. Mẹ giúp con chăm sóc cho hai đứa nhé."

"Hạng mục gì mà lớn như thế? Con phải thức suốt đêm để giải quyết lắm á! Chị dâu con về, tìm con một vòng, nói là có việc gấp muốn nói chuyện với con. Gọi điện thoại cho con, con lại không nghe."

"Chị dâu con... Về rồi hả mẹ?" Lương Yên chưa chút hỏi.

"Uh. Hai đứa xảy ra chuyện gì ah? Vừa về đến nhà nó đã tìm con rồi." Nguyễn Tố hỏi.

"Không có việc gì đâu mẹ. Mẹ, con không nói chuyện với mẹ nữa, trong tay con còn chút việc phải làm cái đã. Bọn nhỏ có chuyện gì, thì mẹ gọi điện thoại cho con ngay nhé."

Bà Tịch dặn thêm "Công việc bận rộn, con cũng phải chú ý nghỉ ngơi đấy."

Cúp máy xong, Lương Yên mới đi tắm.

Nước nóng dội lên người cô, đem hơi lạnh trên người xua đi rất nhiều. Nhưng lạnh giá trong lòng làm thế nào cũng không phai đi được.

Nghe bên ngoài cửa có động tĩnh, Lương Yên mới vội vội vàng vàng mang áo choàng tắm vào từ trong phòng tắm chạy ra.

Là Liên Thiếu.

Anh ta lại quay trở lại!

"Anh quên cái gì sao?" Lương Yên hỏi.

"Cái này cho cô." Liên Thiếu lười biếng đưa cái túi trong tay qua. Lương Yên nghi ngờ mở ra xem thử, thì thấy là một bộ quần áo.

Ngay cả đồ lót cũng có luôn.

Mặt Lương Yên đỏ lên, trong lòng xẹt qua tia cảm động, nhìn Liên Thiếu chân thành nói lời cảm ơn: "Cảm ơn anh."

Lúc cô khó chịu nhất, người xa lạ này cho cô cảm giác ấm áp, nên cô càng cảm thấy rất trân quý.

Liên Thiếu cảm thấy cực kỳ hưởng thụ. Mặt giãn ra cười cười, lại đem cái túi trong tay phải mở ra, lấy bìa xếp thành một hàng.

Lương Yên đếm đếm có hơn 10 lon.

Liên Thiếu ngồi trên thảm, dựa vào thành giường. Ngẩng đầu nhìn về mặt kính ngác Lương Yên, câu môi hỏi: "Muốn uống với tôi vài ly không? Không phải cô đang khó chịu sao? Uống cái này, bảo đảm cô sẽ quên không còn một mảnh."

Thật có thể quên sao?

Lương Yên rất nghi ngờ, nhưng không thể không thừa nhận, chuyện này đối với cô cực kỳ có sức hấp dẫn.

Lương Yên học theo dáng vẻ của Liên Thiếu, ngồi xuống cạnh giường. Bởi vì dự dõ thành công, nên Liên Thiếu vô cùng vui vẻ, luơ loát mở ra một lon bìa, rồi vớt cho Lương Yên.

Lương Yên nhìn Liên Thiếu, nhận được ánh mắt khích lệ, thì ngửa đầu, uống một hớp lớn.

Đắng chát lạnh buốt, xẹt qua cổ họng, làm Lương Yên chảy nước mắt.

Lương Yên càng uống. Nước mắt, càng chảy ra...

*

Trong phòng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng Liên Thiếu khen Lương Yên, ngẫu nhiên còn có tiếng Lương Yên nghẹn ngào khóc ô ô.

"Triển Mộ Nham! Từ hôm nay trở đi anh cứ yêu Chân Niệm Niệm đi, còn tôi... tôi..." Lương Yên uống say, đi ra ngoài ban công hò hét, thế nhưng nói đến đây lại không biết nói gì nữa.

Sau đó, quay đầu nhìn qua người đàn ông phía sau, bộ dáng đáng thương như con mèo hoang bị người vớt bỏ "Làm sao bây giờ? Tôi không có ai để yêu hết... Cũng không có ai yêu tôi cả..."

Đôi mắt Lương Yên đỏ ngầu.

Liên Thiếu uống cạn lon bìa trong tay, tựa vào khung cửa, híp mắt nhìn Lương Yên say khướt, trêu: "Tôi có thể miễn cưỡng để cho cô yêu tôi."

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85-1: Thẹn quá hoá giận

Nước mắt Lương Yên rơi xuống "Không muốn... Yêu một người rất khó chịu..."

Yêu Triển Mộ Nham nhiều năm như vậy, cả trái tim cô bị một mình anh chiếm hết, nơi nào còn chỗ cho người khác?

"Đồ ngốc."

Liên Thiếu bật ra một câu, ném lon bìa vào trong thùng rác, rồi lại mở ra một lon khác, nhàn nhã nói chuyện với Lương Yên "Đã khó chịu, vì sao cô còn muốn tiếp tục yêu?"

Vì sao cô còn muốn tiếp tục yêu sao?

Lương Yên cũng muốn hỏi bản thân như vậy, thế nhưng... Yêu một người làm gì có nguyên nhân?

Lương Yên thất bại ngồi bệt xuống đất, đem mình co lại thành một đoàn, cầm đặt trên đầu gối "Có lẽ là bởi vì quen thuộc... Nhiều năm như vậy, yêu anh ấy như chuyện hô hấp vậy, là chuyện đương nhiên..."

Cho nên, đâu thể nói từ bỏ liền từ bỏ được?

Liên Thiếu ngốc lảng một chút, loại con gái này, anh ta rất ít gặp, vừa cố chấp vừa ngu xuẩn.

Trong lòng, vì phản chấp nhất này mà rung động, Liên Thiếu không nói thêm gì nữa, chỉ đứng dậy đi vào phòng lấy một cái chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp lên cho Lương Yên.

"Đừng đông lạnh đấy." Trước kia, anh ta chưa hề biết giọng của mình, vậy mà cũng có thể nhu hòa, không mang theo một tia lỗ mãng như vậy.

"Cảm ơn." Giọng Lương Yên đã nhẹ như sợi bông, giống như tiếng thở dài đến từ vực sâu.

*

Trải qua một đêm mưa, ánh nắng hôm nay càng phát ra trong suốt.

Mới rạng sáng ngày hôm sau, Lương Yên đã bị ánh nắng đâm vào mắt làm cho tỉnh ngủ.

Giật giật cánh tay tê mỏi, chập vạt mở mắt ra, lại bị người nằm bên cạnh dọa cho kêu to một tiếng.

Liên Thiếu nằm cách cô rất gần, gần đến mức cô có thể đếm rõ từng sợi lông mi của anh ta.

Cánh tay trắng kiện của anh ta, còn bị cô gối lên. Liên Thiếu nghiêng người ngủ, về mặt bình thân, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu lên gương mặt anh ta, dị thường loá mắt.

Trời ạ!

Tối hôm qua uống say đến mức nào, mà tình huống biến thành cái dạng này?

Lương Yên đau đầu vỗ vỗ trán. Mặc dù trong lòng biết rõ tối hôm qua bọn họ không xảy ra chuyện gì, nhưng ôm nhau ngủ một đêm, cũng đủ lúng túng.

Cũng may Liên Thiếu, dù thân sĩ, một chút cũng không xâm phạm cô.

Lương Yên muốn ngồi dậy, Liên Thiếu cũng mở mắt ra. Lúc đầu anh ta định giả vờ ngủ, né thời điểm lúng túng này, nhưng lại bị Lương Yên tóm gọn.

"Liên Thiếu, tôi biết anh đã tỉnh rồi."

Lương Yên vuốt lại tóc, ôm chần mền ngồi dậy, ho khan một cái "Tối hôm qua tôi uống nhiều quá."

Liên Thiếu một tay nhấn vào huyện thái dương, một tay chỉ vào đầu giường "Tôi đã gọi phục vụ đưa trà giải rượu lên rồi, cô uống đi một chút."

Lương Yên quay mặt đi xem, quả nhiên, trên đầu giường có hai cái ly.

"Không ngờ anh lại cẩn thận như vậy." Xấu hổ nhỏ xíu bị cảm động hòa tan, Lương Yên bưng một ly lên đưa cho anh ta "Anh vẫn ổn chứ?"

"Uh! Hơi đau đầu tí thôi." Liên Thiếu bưng ly lên uống hai hớp.

Còn chưa kịp nuốt xuống, đã nghe Lương Yên kêu lên đầy sợ hãi: "Xong rồi! Trễ giờ làm rồi! Sáng nay có cuộc họp rất quan trọng, cần tôi chuẩn bị tư liệu."

"Sếp cô như thế, mà cô còn ra sức như vậy. Có đáng giá không?" Liên Thiếu nhìn Lương Yên khinh bỉ, rồi xốc chăn lên đi xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Giao Dịch Không Dứt: Tổng Tài Đại Nhân, Đừng Quá Hư Hông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.